„O combinație
perfectă de aventură,
istorie și pasiune"
USA Today
SABIA
SCOȚIANĂ
MAY
McGOLDRICK

MAY MCGOLDRICK
SABIA SCOŢIANĂ
SERIA SCOŢIENI REGALI 3

Highland Sword by May McGoldrick

Crescuţi să lupte, meniţi să iubească...

Pentru cititorii noştri loiali, adevăraţi partizani!

Capitolul 1

Cinaed
Castelul Dalmigavie, Highland, septembrie 1820

Soarele după-amiezii arunca o lumină aurie peste grădina cu ziduri înalte aflată lângă castel. Parfumurile toamnei, bogate şi pământii, pluteau în aer, umplând simţurile lui Cinaed. Mama lui se oprise în dreptul unei tufe de trandafiri. Frunzele erau pătate şi galbene, dar câteva flori roşii rezistaseră eroic în spaţiul protejat.

Caroline de Brunswick, regina Angliei şi a Irlandei, îşi îndreptă privirea spre el. Cinaed observă că aceasta încerca să afişeze un aer vesel, dar zâmbetul i se întunecase, iar ochii îi erau mai înceţoşaţi. Urma să plece de dimineaţă, iar amândoi ştiau că erau şanse foarte mici să se revadă.

— Dacă aş putea să fac asta din nou, să-mi retrăiesc viaţa, nu aş mai face greşeala să-ţi dau drumul. Aş fi mai înţeleaptă. Aş lupta mai mult.

Regretele veneau aproape întotdeauna prea târziu, se gândi Cinaed. Dar nu-şi putea controla sentimentele. Ea făcuse alegeri care nu-l implicaseră pe băiatul de patru ani pe care îl trimisese să fie crescut de străini. Toţi acei ani lăsaseră cicatrici.

Când crescuse, fusese pur şi simplu Cinaed Mackintosh, fiul orfan al unui marinar şi al lui Anne, sora lordului din ţinut. La nouă ani, fusese îndepărtat de singura familie pe care o cunoscuse vreodată ca să devină ajutor de marinar. Fără casă. Nedorit. Ani întregi îl învinovăţise pe Lachlan Mackintosh. Gata cu asta! Lordului din Dalmigavie i se dăduse în grijă un copil. Un băiat care îi adusese pericolul la uşă.

Acum Cinaed ştia de ce fusese protejat de clanul Mackintosh. Era nepotul lui Teàrlach, Bonnie Prince. Era Fiul Scoţiei.

Caroline îl luă de braţ şi se plimbară în tăcere printre tufele de flori. Nuanţele de mov, galben şi roşu dispăreau.

În curând, îngheţul avea să le distrugă.

— Familia poate să provoace cele mai adânci răni şi cea mai mare durere. Lipsa de loialitate. Gelozia. Răzbunarea. Urmele pe care le lasă sunt rareori vizibile pentru cei din afară. Dacă supravieţuieşti, asta înseamnă că lumea te-a înrăit, dar te-a făcut şi mai puternic.

Chiar devenise mai puternic, dar ea habar nu avea cât îl costase.

— Eu am supravieţuit, continuă ea. La fel ca tine. Sunt regina unui tărâm întins. Tu te-ai transformat în bărbatul care eşti azi. Stăpânul şi comandantul mărilor. Un erou al oamenilor tăi.

Cinaed se gândi la vasul lui pierdut, *Highland Crown.* La oamenii dispăruţi în acel naufragiu. În urmă cu puţin timp, credea că avea să se întoarcă pe mare. Că avea să o ducă pe Isabella la Halifax şi să îşi clădească o viaţă alături de ea. Însă toate acele planuri fuseseră schimbate de un flux mereu schimbător.

— Pentru mulţi din Highland şi din întreaga Scoţie tu eşti viitorul, spuse ea pe un ton mai puternic. Eşti promisiunea unei noi ascensiuni. Tu reprezinţi speranţa unei lumi mai bune.

Războiul radical al schimbării care îi aştepta nu era un secret. Tensiunea creştea. De pe străzile din Glasgow şi Edinburgh până la docurile şi fabricile din Inverness. De la fermele aflate la graniţă până la coastele stâncoase ale insulelor din nord. În fiecare săptămână, protestatarii se strângeau în faţa soldaţilor şi erau puşi la pământ.

— Acum e momentul, zise ea. Eşti prinţul din Highland, care a răsărit din ceaţa trecutului, cu sângele regal al clanului Stuart în vene. Eşti regele războinic care o să aducă în faţa legii…

Cinaed îi făcu semn să se oprească.

— Nu vreau să fiu rege!

— Totul e în favoarea ta. Avem prieteni importanţi atât aici, cât şi în străinătate. Prin venirea mea aici, am confirmat cine eşti, cine au fost tatăl şi bunicul tău. Acum e momentul tău. Oamenii tăi şi regatul tău te aşteaptă. E

destinul tău.

— O să-mi hotărăsc singur destinul. Nu o s-o facă altcineva.

— Acum nici două săptămâni, am văzut cum şefii unor clanuri puternice s-au strâns aici, la Dalmigavie, ca să-ţi jure loialitate. Sunt pregătiţi să lupte pentru tine cu stăpânii lor englezi.

— Nu o să sacrific sângele scoţian într-o campanie inutilă, precum cea care s-a sfârşit la Culloden Moor. Nu o să-i conduc pe aceşti oameni într-o călătorie fantastică, sortită eşecului, care o să ne distrugă pentru încă o sută de ani. Doar războiul nu o să elibereze Scoţia de jugul opresiv al Angliei.

— Naţiunile au nevoie de lideri. Scoţia are nevoie de un rege pe care să-l urmeze. Are nevoie de *tine!* De un simbol în care să creadă. Cu tine ca rege, o să răzbune sângele vărsat al strămoşilor lor, al taţilor şi al mamelor, al fraţilor şi surorilor.

Răzbunare. Asta aştepta Caroline. Asta îşi dorea în adâncul sufletului. Să se răzbune pentru ce îi făcuse familia ei. Să caute răzbunare pentru veninul public al soţului ei. Să caute răzbunare pentru toţi acei ani lipsiţi de iubire, petrecuţi în exil.

— Au un rege, oricât de josnic ar fi. Dar, oricât de mult îţi doreşti să-l vezi îndepărtat, regele George şi slugile lui nu o să fie daţi la o parte niciodată de o revoltă din munţi.

— Revoluţiile mută pământul şi cerul. Distrug dinastii. Însă oamenii nu se pot conduce singuri. Au nevoie de un conducător.

— Nu de un conducător, ci de un lider, o corectă Cinaed. Ce vreau eu este dreptate pentru Scoţia. Vreau o voce liberă şi independentă pentru oamenii ei. Dar pentru asta avem nevoie de un drum care să-i unească pe oamenii de la nord, din munţi, cu cei din sud. Trebuie să devenim o singură Scoţie!

Cinaed privi silueta tăcută din faţa lui. Prima amintire cu ea era cu o tânără care dansa cu el într-o grădină ca

aceea în care se aflau. Soarele cald îi învăluia în timp ce ea cânta un cântec francez vesel şi îl ţinea aproape. Ea trăia într-un basm.

Voia compensaţii pentru ce pierduse. Caroline voia ca fiul ei să devină rege, credea că acesta era dreptul lui. Asta era lumea în care ea trăise mereu. Doar asta cunoscuse. Regi şi curţi. Putere şi conflict. Sânge şi pasiune. Lovitură şi ripostă. Şi răzbunare.

— Ştiu cine sunt şi ştiu şi pe ce drum trebuie să merg. Sunt Fiul Scoţiei şi o să fac ce trebuie, dar o s-o fac în modul cel mai bun pentru oameni.

Capitolul 2

Morrigan
Inverness, Highland, octombrie 1820

Morrigan Drummond se uita la cele şase afişe lipite pe peretele casei abandonate. Caricaturi ale lui Cinaed Mackintosh. Acolo, în Inverness, înspre Maggot Green, unde se luptase eroic cu soldaţii englezi care încercaseră să dea foc oraşului. Studie fiecare reprezentare deloc flatantă înainte să o dea jos.

Descrierea potrivită nu era *deloc flatantă*, ci mai degrabă nemiloasă şi falsă.

Un afiş îl înfăţişa pe Cinaed cu o gheată apăsată pe gâtul unui copil. În faţa lui, oameni jerpeliţi şi înfometaţi stăteau la rând ca să-i dea ultimii bani din sacii mâncaţi de molii. Altul înfăţişa capul celui care era Fiul Scoţiei pe corpul unui păianjen şi câţiva oameni speriaţi prinşi în pânza lui, care urmau să fie devoraţi. Altul îl înfăţişa gras şi beat, cu două fete în poală, în timp ce se uita languros la a treia. Fiecare caricatură era mai rea decât cea dinainte. Toate erau ofensatoare. În fiecare desen, bărbatul purta o coroană murdară şi îndoită.

Morrigan văzute caricaturi similare cu acestea în

ultimele două daţi când venise în Inverness. În timp ce Searc Mackintosh şi războinicii care îi însoţiseră de la castelul Dalmigavie îşi vedeau de treaba lor, ea strânsese copiile afişelor. Când le găsise lipite pe zidurile oraşului, o măcinase acelaşi gând. Aceste desene conţineau mai mult decât insultele evidente. Siluete în umbră se ascundeau în spatele fiecăruia.

În Edinburgh, era adepta caricaturilor politice. Pentru ea, erau un fel de puzzle. Aproape toate transmiteau o insultă evidentă, dar cele mai bune conţineau şi mesaje subtile, care abia aşteptau să fie descoperite. Cei mai buni artişti îşi foloseau talentul pentru a face mai mult decât ceea ce li se ordonase să deseneze.

Artistul acesta era talentat, la fel de bun precum cei care lucrau pentru ziarele şi editurile din Edinburgh şi Glasgow. Însă Morrigan voia să-i studieze desenele cu mai multă atenţie.

O umbră înaltă bloca soarele dimineţii târzii, iar Morrigan se dădu la o parte ca să-i facă loc lui Blair Mackintosh. Şeful războinicilor din Dalmigavie se uită la afişe.

— Abia aştept să le bag pe gâtul nemernicilor care le-au făcut!

Bărbatul aruncă o privire dispreţuitoare spre strada aglomerată şi rupse ce mai rămăsese din caricaturile de pe pereţi.

— Nu nemernici. Unul singur, îl corectă Morrigan, care le împături pe cele pe care le dezlipise de pe zid şi le băgă în pelerină. Asta e opera unei singure persoane.

Doar atât descifrase. Folosirea liniilor curbe ca să indice mişcarea, o asemănare a anumitor trăsături, exagerarea oarecum grotescă a personajelor mai bătrâne, toate astea îi susţineau părerea.

— Da, dar e nevoie de mai mulţi ca să le tipărească.

Cu faţa aspră a unui bătăuş, Blair părea periculos chiar şi când nu era furios. Expresia feroce care îi întuneca acum trăsăturile trăda violenţă. Şi răzbunare. Scoţianului nu-i păsa de detalii. Nu era interesat de mesajele subtile. În

ultima lor călătorie în Inverness, se dusese la fiecare tipografie din oraş. Proprietarii erau plătiţi bine sau pur şi simplu le era atât de frică încât nimeni nu spunea nimic. Nimeni nu recunoştea că avea legătură cu caricaturile, însă toţi arătau cu degetul spre alţii.

Morrigan nu fu surprinsă când proprietarul unui magazin sugeră că afişele nici măcar nu erau tipărite în Inverness. Searc Mackintosh, mâna dreaptă a unui bărbat care ştia câte ceva despre fiecare afacere necurată de pe coasta de est a Scoţiei, îşi îndemnase oamenii să pună întrebări şi la tipografiile din alte oraşe. Cu cât numele şi popularitatea lui Cinaed se împrăştiau pe teritoriile din nord, cu atât campania împotriva lui devenea mai virulentă.

Morrigan nu era implicată în politică. Cu toate astea, ştia că, deşi o singură persoană desena caricaturile, mai multe aveau să profite din plantarea seminţelor neîncrederii în ceea ce-l privea pe Fiul Scoţiei. Nu numai comandanţii englezi de la Fort George şi Fort William. Aveau mult de câştigat şi afurisiţii aristocraţi care evacuau mii de familii în fiecare săptămână, în fiecare lună şi ardeau sate întregi.

Poate că nu în acea zi, dar la un moment dat cineva avea să plătească. Era sigură de asta. Nu numai clanul Mackintosh era pregătit să-şi apere îndrăgitul fiu. Mulţi din clanurile din Highland credeau în Cinaed. În ce reprezenta.

— Searc vrea să plecăm cel târziu după-amiază. Trebuie să-mi ajut oamenii mei să încarce cotigile. Stai pe aproape, domnişoară!

Morrigan înţelese ce-i spunea scoţianul. Voia ca ea să stea aproape de casa lui Searc. Mersul la Inverness cu războinicii Mackintosh era un privilegiu pe care îl câştigase şi nu avea de gând să-l pună în pericol. Era deşteaptă, capabilă şi puternică. Şi prea neliniştită ca să rămână prinsă între zidurile castelului Dalmigavie.

Arătă spre strada aglomerată din centrul oraşului.

— Nu o să mă duc mai departe de librărie.

În timp ce îl privi pe bărbat îndreptându-se spre casa lui Searc, printre cotigi, vânzători şi refugiaţi zdrenţuiţi şi

obosiţi, Morrigan se gândi cât de mult i se schimbase viaţa în ultimele luni. Era norocoasă să se afle acolo. Viaţa liniştită pe care o dusese în Edinburgh fusese distrusă într-un singur atac dintr-o după-amiază. Glonţul unui husar îl ucisese pe tatăl ei când acesta încercase să-şi protejeze pacienţii, apoi fugiseră spre nord.

Isabella, mama ei vitregă, acum era căsătorită cu Cinaed şi era oferită o recompensă pentru prinderea amândurora. Ca urmare, oricine avea o legătură cu ei risca să fie luat de autorităţile britanice.

Morrigan se aplecă şi ridică unul dintre afişele rupte. Acesta îl înfăţişa tot pe Cinaed, ca un rege gras cu coroana strâmbă, aşezat pe un tron purtat printr-o mulţime de oameni de şefii clanului, cu feţe de lup. În faţa lor, un drum spre un palat îndepărtat era eliberat de brute cu bâte. În toate părţile erau oameni care priveau cu teamă şi cu durere. Simţi cum i se intensifică frustrarea când ridică privirea spre scoţienii săraci şi chinuiţi care se plimbau pe acea stradă lăturalnică din Maggot. Încercau să-i întoarcă împotriva lui Cinaed tocmai pe cei care aveau nevoie de el cel mai mult.

— Sparrow? se auzi vocea profundă a unui bărbat aflat în apropiere. Robert Sparrow!

Morrigan nu se întoarse, dar, când băgă afişul în buzunarul pelerinei, se auzi răspunsul cuiva aflat mai aproape de ea.

— Da, să vezi şi să nu crezi!

Ea se încordă.

— E o bucurie să vă văd pe amândoi.

O groapă adâncă i se deschise în stomac, iar inima îi căzu în ea.

Numele îi era străin, dar ar fi recunoscut acea vocea şi dacă bărbatul ar fi şoptit de la porţile iadului. Se uită repede peste umăr. Era mai bătrân, afectat de trecerea anilor, dar ea îl recunoscu. Locul lui era în iad, împreună cu restul legiunilor Satanei.

O străbătu o senzaţie veche, dureroasă, ca un cuţit care îi alunecă printre coaste şi în piept. O letargie rece o

împunse ca un lichid uleios, strecurându-se printre oase şi carne. Amorţeala îi acapară fiecare articulaţie şi îi umplu stomacul cu întuneric şi răceală. Apoi urmă frica. Inima îi bătu cu putere din cauza amintirilor. Se forţă să respire.

— Eram pe punctul de a-mi pierde orice speranţă că o să vii.

Furia se declanşă, intensificându-se ca un incendiu pe chipul ei, consumându-i frica. Respiră din ce în ce mai repede, iar asta îi arse pieptul.

Morrigan întoarse capul încet în direcţia lui. Bărbatul stătea de vorbă cu alţi doi bărbaţi lângă zidul din cărămizi. După îmbrăcăminte, erau gentlemeni. Unul era înalt şi cu umerii laţi. Celălalt era mai scund cu o jumătate de cap decât însoţitorul său. Acum vorbeau mai încet.

Miturile vorbeau despre săbii, arcuri şi suliţe care cântau când venea momentul răzbunării. Ascuns în ghetuţa ei, pumnalul făcut de armurierul de la castelul Dalmigavie i se lipise de gleznă.

Morrigan îi auzi cântecul. Auzi chemarea la luptă. Venise momentul.

Capitolul 3

Aidan

Maggot, cartierul dur şi cu un miros neplăcut din Inverness, era mai mic decât o crescătorie de iepuri plină de case dărăpănate, depozite părăsite şi case distruse. Într-o parte noroioasă, folosită pentru spălat, scheletul înnegrit al unei distilerii recent arse privea cu ochi goi râul Ness.

Peste tot săracii se plimbau şi se înghesuiau în cocioabe, case dărăpănate şi alei murdare. Câini râioşi şi copii zdrenţăroşi căutau orice de valoare pe malul râului. Toţi aceşti oameni din Highland erau victimele efectelor rebeliunii iacobite care se sfârşise pe un câmp însângerat de lângă Inverness, în urmă cu decenii.

— Eşti singura mea şansă, domnule Grant. Singurul în care am încredere să mă protejeze. Trebuie să mă protejez!

— Nu trebuie să fac nimic, răspunse Aidan tăios. Ca să fiu sincer, aş prefera să te dau unei haite de câini înfometaţi, dar mă tem că li s-ar face rău şi ar muri din cauza ta.

Robert Sparrow, aşa cum îşi spunea în momentul de faţă, avea motive întemeiate să se teamă pentru viaţa lui. Atâţia oameni îl voiau mort, încât descrierea lui circula prin societăţile reformatorilor din oraşele din sud. Dar asta nu-l oprise să se mute în nord şi să-şi continue munca în serviciul autorităţilor britanice, ajutându-le în operaţiunile de spionaj şi înscenare.

Mulţi scoţieni, inclusiv săracii care treceau pe lângă ei în acel moment, îşi doreau să-l omoare pe acest colaborator. Aidan nu-i învinovăţea.

— Îţi cer scuze, domnule, m-am exprimat greşit. Te implor! Sunt disperat. Încerc să-mi răscumpăr greşelile.

Aidan se gândi la cei care fuseseră deja transportaţi şi spânzuraţi în oraşele din sud. Era prea târziu pentru ei. Dar încă doi îşi aşteptau rândul. Doar de dragul lor îl ascultă.

— Eşti singurul pe care îl ştiu cu o urmă de onoare. Eşti singurul care poate să mă scoată din necazul în care mă aflu.

O tuse puternică, din adâncul pieptului îl zgudui, lăsându-l fără aer.

— Ce problemă?

Sparrow, puţin dezechilibrat, se sprijini într-un baston cu cap de fildeş. De înălţime şi constituţie medii, era palid, aproape gri şi transpira puternic sub peruca de modă veche şi pălăria înaltă. Sub haina groasă, Aidan văzu un costum verde şi o vestă aurie. Un ac ţinea lavaliera. Se îmbrăca bine datorită banilor pătaţi cu sânge pe care îi primise de la stăpânii lui britanici, însă nu atât de bine încât să atragă atenţie nedorită. Într-o mână ţinea o batistă murdară, pe care o folosea în mod constant, ştergându-se la colţurile gurii.

— Abia am ajuns în Inverness şi văd că toată lumea e

cu ochii pe mine. Ştiu cine sunt.

Un grup de muncitori tineri de la docuri trecu pe lângă ei, iar informatorul se dădu la o parte, folosind silueta înaltă a lui Sebastian, fratele lui Aidan, drept scut.

— Vor să mă vadă mort. Toată lumea vrea să mă vadă mort. Pe faţa lui Sparrow se citi frica. Te rog, ajută-mă!

— Ţi-e frică? Du-te la stăpânii tăi!

— Nu pot. Şi englezii sunt pe urmele mele, nu pot să mă duc la ei.

— De ce? De ce ţi-e frică de ei?

Sparrow se uită la doi soldaţi în uniformă roşie care treceau pe lângă ei.

— Le-am spus că am făcut deja destule şi nu mai pot să-i ajut.

Aidan era sigur că oamenii care lucrau pentru Sir Rupert Burney, directorul operaţiunilor Ministerului de Interne din Scoţia, nu primiseră vestea foarte bine. Un informator nu putea lua decizia de a se retrage.

— Şi ce au spus?

— Mi-au zis să iau trăsura până în Aberdeen. Era un vas care pleca spre Africa, spre noua colonie din Cape. Acolo îmi dădeau pământ şi bani.

— De ce nu te-ai dus?

— Un prieten mi-a transmis că planul lor era să mă împuşte şi să mă lase undeva sub docuri. Strânse bastonul cu putere. Aşa că am fugit şi ţi-am scris.

Era adevărat că, dacă englezii credeau că exista vreo şansă ca Sparrow să le dezvăluie acţiunile ascunse, un asasin avea să laie limba informatorului şi apoi să-l înjunghie în inimă. Ministerul de Interne nu îi privea cu ochi buni pe cei care schimbau taberele.

— De ce mi-ai scris *mie?*

— Eşti cel mai bun.

Aidan se aplecă în faţă, devorând spaţiul dintre ei.

— Să nu îndrăzneşti să mă flatezi!

Sparrow se lipi de zid şi ridică mâna în semn de apărare.

— Domnule, toată lumea ştie cine eşti şi ce reprezinţi. De un deceniu promovezi abolirea, salariile mai bune, reforma. Eşti cel mai bun avocat din Scoţia. Eşti singurul suficient de curajos să-l înfrunte pe Sir Rupert Burney.

Aidan încercase să facă în Scoţia ce făcuse Henry Brougham, apărătorul legal al reginei în Parlament. Ambii bărbaţi voiau acelaşi lucru – o voce pentru oamenii lor.

— Ştiu că şi comitetul reprezentativ al ţesătorilor şi oamenii lor au cerut să-i reprezinţi pe fraţii Chattan în proces.

Edmund şi George Chattan putreziseră într-o închisoare, acuzaţi de planificarea unui atac asupra birourilor lordului primar din Elgin în momentul vizitei guvernatorului militar. Procesul nu avea să aibă loc în Elgin, ci în Inverness, la începutul lunii următoare. Aidan se întâlnise deja cu cei doi în acea săptămână. Fraţii juraseră că fuseseră păcăliţi de un coleg din comitetul reformei – de cineva ca Sparrow.

— Încă nu mi-ai spus de ce ar trebui să te ajut.

— Ţi-am spus în scrisoare. Am informaţii. Pot să te ajut cu nume, cu locuri. Ştiu cine le-a întins capcana fraţilor Chattan. A plecat deja, dar eu sunt aici şi pot să depun mărturie pentru tine.

Robert Sparrow era un hoţ. Un falsificator. Un răufăcător care ani întregi comisese infracţiuni fără să fie pedepsit deoarece era informator şi agent provocator. Acţiunile lui pentru înscenarea liderilor mişcării de reformă din Edinburgh duseseră la execuţii. Dintr-un motiv anume, fusese mutat în nord. Aidan era convins că bărbatul avea informaţii despre operaţiunile de spionaj ale guvernului din Highland. Mărturia lui putea să-l ajute.

Silueta impunătoare a lui Sebastian, aflat lângă el, era imposibil de ignorat. Fratele lui Aidan nu dorise să vină şi să asculte ce spunea acea viperă.

— Dacă aş fi sigur că o să ne ajuţi, ţi-aş arunca o frânghie în jurul gâtului şi te-aş târî într-o ascunzătoare până la proces. Dar, aşa cum fratele meu sigur mi-ar aminti, nu poţi să pui lesă unui şarpe.

— Îţi jur... Tusea zgudui din nou corpul lui Sparrow, întrerupându-l. Îţi jur că o să te ajut! Nimeni nu ştie ce ştiu eu. Nimeni nu a văzut ce am văzut eu. Nimeni nu a făcut ce am făcut eu atât timp. O să-ţi spun exact cine ne-a dat ordine şi care au fost acestea. Fraierii fraţi Chattan au fost doar un caz. Există alţi oameni atraşi în capcană chiar acum.

Aidan îl fixă cu privirea pe bărbat cu aceeaşi intensitate cu care privea sute de martori la tribunal.

— Încă nu ai spus nimic despre ce m-ar ajuta să conving un juriu că tu contezi, că spui adevărul sau că ai lucrat măcar pentru guvern ca agent provocator.

— 21 martie. Am convocat comitetul în Glasgow. Toată lumea a fost arestată la acea întâlnire. Partenerul meu a fost John King, un ţesător care lucrează pentru Ministerul de Interne. 4 aprilie. Planul meu a incitat nişte oameni din Germiston să ia arme de la Carron Ironworks din Falkirk. Ai avut clienţi care au făcut parte din acel comitet. Soldaţii din cavalerie îi aşteptau. Exact după asta am fost trimis în Elgin.

Aidan se uită din nou la Sebastian. Acesta era genul de informaţie care putea influenţa juriul.

— Acceptăm.

— Nu pot să rămân în Inverness. Nu sunt în siguranţă.

— Am zis că acceptăm, repetă Aidan pe un ton mai aspru.

— Trebuie să-mi iau valiza. Stau la un han de lângă râu. M-aş simţi mai în siguranţă dacă ai veni cu mine.

Aidan auzi nişte degete trosnind. Nu trebui să se uite ca să vadă că Sebastian strânsese pumnul.

— Ia-o înainte şi fă-o înainte să ne răzgândim!

Informatorul deschise gura ca să-l contrazică, dar o închise repede, dându-şi seama că Aidan nu avea de gând să negocieze. Îşi ridică gulerul hainei şi începu să meargă grăbit.

— Te păcăleşte, zise Sebastian când Sparrow trecu pe lângă un grup de copii.

— Am nevoie de el.

— Chiar crezi că o să stea în faţa unui judecător şi o să depună mărturie împotriva Ministerului de Interne? Nu o s-o facă. E o greşeală şi ştii asta.

— Deja mi-a dat mai multe informaţii pentru acest caz decât aveam.

— Ca de obicei, eşti prea încrezător. Nemernicul te foloseşte ca să scape din ghearele şefilor lui englezi. Ori îţi înscenează ceva.

Fratele lui merse la pas alături de el în timp ce înaintau pe drumul aglomerat. Cei doi erau singurii supravieţuitori dintre un tată şi cei patru copii care luptaseră împotriva lui Napoleon, deşi Sebastian îşi pierduse un braţ la Waterloo. După război, Aidan descoperise că era periculos să se opună guvernului englez în politică şi la tribunal, iar fratele lui mai tânăr devenise protectorul lui. Aidan avea încredere în judecata lui Sebastian, dar în acel moment vieţile fraţilor Chattan depindeau de mărturia lui Sparrow.

— Am venit. Am vorbit cu el. Şi te am alături de mine. Nu am de ce să mă tem.

— Trebuie să fii mai deştept, altfel o să fiu lângă tine când ne spânzură.

O femeie care căra un coş cu haine ude aproape că intră în Aidan, însă fratele lui îl trase din calea ei.

— Ei, haide! Ce a spus poetul? Bagă-ţi curajul ştii tu unde…

— Ce-ar fi dacă mi-aş băga gheata în urechea ta? Nu mi-e frică de nimic.

— Fii cu ochii pe el! spuse Aidan când Sparrow o luă pe o stradă lăturalnică.

Începură să meargă mai repede. Când ajunseră la colţ, bărbatul era deja destul de departe de ei. Păşea hotărât, fără să se uite în stânga sau în dreapta, ca un soldat rănit care se întorcea la oamenii lui. Era clar că încerca să respire, umerii ridicându-se şi coborând când se mişca.

— Merge de parcă e moartea pe urmele lui.

— Crede că suntem singura lui şansă, răspunse Aidan.

Vrea să-şi ia lucrurile înainte să ne răzgândim.

— Dacă se întoarce pe aleea aceea, continui să cred că este o capcană.

— Nu crezi că e puţin deplasat ca acest ticălos să ne atragă în capcană pe o alee în mijlocul zilei?

— Ai uitat de High Street din Edinburgh. În miezul zilei.

Avea dreptate. Se întâmplase în miezul zilei. Un bărbat căruia îi fusese sechestrat vasul deoarece transporta africani spre plantaţiile cu trestie-de-zahăr din Indiile de Vest îl atacase pe Aidan cu un cuţit. Sebastian îl pusese la pământ cu o singură lovitură şi îl dezarmase.

— Şi cum rămâne cu Crown & Anchor? Londra.

Şi asta se întâmplase tot în miezul zilei, în apropiere de Temple Bar. Aidan trebuia să se întâlnească cu fratele lui când doi tâlhari îl pândiseră ca să-l jefuiască. Sebastian îi văzuse de la uşa tavernei şi îi sărise în ajutor. Se dovediseră a fi servitorii lui Lord Horsley, un alt duşman al partidului conservator pe care chipurile Aidan îl înşelase.

— Şi aleea de lângă palatul Westminster. Ce perioadă a zilei era?

La naiba!

— Oricum, amândoi am reuşit să-i punem pe fugă pe atacatori. Mai puţin la Westminster, unde mă descurcam şi singur destul de bine până când ai apărut tu.

Răspunsul lui Sebastian fu alt mormăit. Adevărul era că Aidan putea fi omorât în bătaie în acea zi. Nu putea demonstra asta, dar era sigur că atacatorii fuseseră angajaţi de Ministerul de Interne.

Aidan sigur avea duşmani şi ştia că era ceva mai mult decât un simplu ghimpe sub şeile lor aurite. Făcea parte dintr-o mişcare de reformare care putea schimba cu totul puterea celor aflaţi la conducere. Mulţi oameni din Londra, bărbaţi puternici precum Lord Sidmouth şi acoliţii săi, nu aveau nicio reţinere să folosească o bâtă sau un pumnal ca să elimine duşmani precum Aidan.

— Suntem acasă, în Highland. Aici sunt mai mulţi susţinători ai cauzei decât pe străzile din… Făcu o pauză,

arătând spre o femeie care mergea în urma lui Sparrow. Dacă ei nu-i e frică să meargă singură pe străzile astea lăturalnice, atunci noi doi nu avem niciun motiv de îngrijorare.

Acum, când o observase, Aidan o privi mai atent. Pe sub pelerina ei lungă se vedea o rochie gri. O singură coadă împletită într-o nuanţă întunecată atârna ca o frânghie de sub boneta mare tricotată. Nu avea nimic în mâinile care, observă el, erau încleştate în pumni.

Se mişca uşor, cu graţia şi uşurinţa unui tânăr spadasin, dar avea un mers hotărât. Aidan se uită în faţă, la Sparrow, şi îşi dădu seama că femeia se apropia repede de el.

Îşi aminti cuvintele informatorului, precum şi propriile gânduri – erau mulţi oameni dispuşi să-şi facă dreptate cu propriile mâini.

În acea clipă, Sparrow coti pe o alee fără să se uite la ei. Femeia încetini preţ de câteva secunde, se aplecă şi scoase ceva din ghetuţă. Aidan văzu strălucirea lamei unui cuţit pe care ea îl băgă în pelerină. Într-o secundă, femeia dispăru pe alee.

— Tu du-te după el! strigă Aidan, apoi o luă la fugă. Eu o s-o opresc.

Ea se întoarse când ajunseră pe alee. Concentrată asupra lui Sparrow, o luaseră prin surprindere. Aleea era scurtă şi întunecată, iar zidurile din cărămizi din ambele părţi luceau din cauza umezelii şi a petelor verzi. Aidan se întinse spre cuţitul din mâna ei, dându-l la o parte. Pentru că elanul îl făcu să se lovească de ea, o apucă de braţe ca să nu cadă niciunul dintre ei.

Sebastian trecu în grabă pe lângă ei, iar ea se zbătu cu putere ca să se elibereze. Ochii ei întunecaţi străluciră. Chiar şi pe acea alee slab luminată, frumuseţea ei era uluitoare.

— Dă-mi drumul!

— Mă tem că… începu el, dar nu continuă.

Ea îl lovi cu genunchiul între picioare. În timp ce Aidan încerca să-şi revină, femeia fu cât pe ce să-l lovească în

genunchi, dar el reuşi să se ferească, o prinse de ghetuţă şi o răsturnă.

La naiba! Se lupta cu o femeie. Ea fu la pământ doar o clipă. Când se ridică în picioare, aruncă o privire spre capătul aleii şi apoi alergă spre cuţitul aflat pe o încurcătură de plase aruncate lângă zid.

Că era femeie sau diavoliţă, se gândi el, nu avea de gând să o lase să-l folosească ca pe o pernă de ace.

Ea se întinse să ia arma, dar Aidan o prinse de pelerină, trăgând-o înapoi. Ea se întoarse, se eliberă din strânsoarea lui şi căzu în faţă. Se ridică imediat în genunchi şi îşi atinse buza care se umfla.

Aidan se împletici spre ea, scâncind din cauza durerii dintre picioare. Se întinse s-o ia de mână şi s-o ajute să se ridice. Altă greşeală.

Fără nicio avertizare, ea îşi luă avânt şi îşi lovi fruntea de ochiul lui, împingându-l într-o parte.

Confuz, Aidan rămase nemişcat câteva clipe. Când începu să i se limpezească privirea, ea dispăruse. Aidan se uită în jur, dar nu mai vedea limpede cu un ochi. Îi atinse, dar era deja închis din pricina umflăturii.

Aidan mormăi şi se chinui să se ridice în picioare. Studie aleea cu ochiul sănătos, în căutarea unor resturi din respectul de sine bărbătesc. Îi văzu cuţitul şi îl ridică. Îşi luă pălăria şi se rezemă de perete.

Peste o clipă, Sebastian veni pe alee împreună cu Sparrow. Se opri lângă Aidan.

— Poate că data viitoare ar fi mai bine să alergi tu după bărbatul bolnav, iar eu o să mă bat cu femeile.

Capitolul 4

Morrigan

La casa lui Searc, între Maggot Green şi ciocurile de la Citadel Quay, bărbaţii Mackintosh prindeau prelate de

cotigile încărcate. Morrigan îşi legase calul la câţiva metri de drum, spre râu. Cu boneta trasă pe frunte şi gulerul pelerinei ridicat, încerca să-şi ascundă faţa.

Pe alee, îi ţinuse piept bărbatului şi îl lovise mai tare decât se aşteptase ticălosul. Cu toate astea, pietrişul îşi lăsase amprenta. Nu ştia exact ce răni avea, doar că o durea maxilarul. Batista însângerată ascunsă în mânecă purta dovada tăieturii din interiorul buzei. Îşi trecu limba de-a lungul dinţilor. Era norocoasă că nu-i căzuse niciunul.

Fusese nesăbuită, dar acum simţea cum creştea furia în ea. O cuprinse o ură subită şi, nerăbdătoare să se răzbune, nu fusese atentă la ce era în spatele ei. Nu ştia că doi bărbaţi îl urmăreau pe aşa-zisul Robert Sparrow. Erau aceiaşi care vorbiseră cu el.

Morrigan inspiră adânc pentru a se calma şi se obligă să uite de chipul şi vocea lui. Ticălosul era în Inverness, dar nu ştia pentru cât timp. Poate că data viitoare când avea să vină în oraş avea să-l caute şi să termine ce dorise să facă în acea zi.

Cumva, avea de gând să termine totul. Mai omorâse o dată. În ziua când fugeau din casa lor de pe Infirmary Street din Edinburgh, băgase un cuţit în inima unui bărbat ca să-i salveze viaţa lui Maisie, sora Isabellei. Putea să omoare din nou. Răzbunarea cerea asta. Justiţia o cerea. Avea s-o facă. Şi doar ca să pună punct coşmarurilor. Dar avea să fie liberă când avea să-l lase întins în propriul sânge?

Pentru că îi înţepenise gâtul, Morrigan îşi mişcă uşor capul dintr-o parte în alta, întinzându-şi muşchii şi gândindu-se la confruntarea de pe alee.

Era o luptătoare abilă. De când ajunsese în Dalmigavie, făcuse antrenament câte o oră, înaintea bărbaţilor, de patru sau cinci ori pe săptămână. Uneori, chiar Blair lucra cu ea. Alteori, îl punea pe unul dintre războinicii Mackintosh să o antreneze. Se descurca cu cuţitul, cu pistolul, chiar şi în lupta corp la corp. Primise binecuvântarea Isabellei şi a lui Maisie. Cele două şi soţii lor căzuseră de acord că era important ca Morrigan să se poată apăra. Duşmanii lor erau mulţi şi prea aproape ca să fie

ignoraţi. Iar faptul că se afla între zidurile din Dalmigavie nu le garanta siguranţa. În urmă cu numai două luni, Maisie fusese înjunghiată pe scările castelului. Din fericire, se vindecase complet, dar acum toţi erau mai precauţi.

Speriată de un zgomot venit din spate, Morrigan se aplecă doar ca să găsească locul gol din ghetuţă. La naiba, trebuia să-l pună pe armurier să-i facă alt pumnal! Doi copii alergară pe drum şi începură să se bată în joacă, folosind beţe pe post de săbii.

Searc ieşi din casă cu Blair în urma lui. Se plimbă în jurul cotigilor, trăgând de prelate şi de frânghii. Cu un mormăit de aprobare, se urcă pe cal şi se încruntă la Morrigan.

Ochii negri o fixară de sub pălăria înaltă şi sprâncenele dese, iar Morrigan se forţă să nu se uite în altă parte. Searc vedea, auzea şi ştia tot şi pe toată lumea. Dacă afla ce făcuse, că urmărise un bărbat pe o alee şi începuse o bătaie, nu avea să fie fericit. Asta nu însemna că era vreodată fericit, dar nu avea să consolideze încrederea pe care o aveau în ea liderii clanului Mackintosh.

Erau gata să plece spre Dalmigavie. O duzină de bărbaţi Mackintosh, cu armele ascunse în haine şi saci, erau aliniaţi în spatele cotigilor.

— Eşti gata? strigă Blair.

O durea maxilarul şi nu avea încredere în buza umflată ca să formeze cuvinte inteligibile. Încuviinţă şi îşi înghionti calul, alăturându-se rândurilor din spatele cotigilor.

Începu să plouă când ieşiră din Inverness şi urcară în munţi spre Dalmigavie. Călăreţii din jurul ei îşi ridicară gulerele şi înaintară, în mare parte în tăcere. Solitudinea călătoriei îi plăcu lui Morrigan. Dacă bărbaţii observaseră vânătaia de pe faţă, nu spuseseră nimic. Aprecie picăturile de ploaie care îi răcoriră pielea încinsă.

Morrigan ştia însă că trebuia să găsească o poveste credibilă pentru vânătaia de pe faţă înainte să ajungă în Dalmigavie. Nu era o opţiune să spună adevărul.

Se făcuse deja noapte când descălecară la grajdurile

din interiorul zidurilor castelului. Torţele luminau curtea, strălucind şi şuierând în ploaie. Un rândaş se oferi să-i ia calul. Morrigan îi dădu reticentă frâiele iepei. Nu era nerăbdătoare să le vadă pe Isabella şi pe Maisie.

În urmă cu şase ani, cele trei femei deveniseră o familie când Isabella se căsătorise cu tatăl lui Morrigan şi o adusese pe Maisie, sora ei. Relaţia dintre ele fusese ciudată. Uneori tensionată, dar în cea mai mare parte definită de o distanţă cordială. Totul se schimbase primăvara trecută, după ce fugiseră din Edinburgh. Acum legătura lor era mai degrabă o prietenie adevărată, ca între surori. Cele trei erau mai apropiate decât dacă ar fi avut aceeaşi mamă.

Searc se îndreptă spre ea, strigând:

— Să-i spui Isabellei că te-ai întors! Pun pariu că şi-a făcut griji de când am plecat.

Searc era şeful când Cinaed şi Lachlan, stăpânul Mackintosh, călătoreau prin munţii Scoţiei împreună cu Niall Campbell, soţul lui Maisie. Dar Morrigan nu îşi dorea să fie văzută cu buza umflată, înainte ca surorile ei să afle de sosirea caravanei, trebuia să ajungă în camera ei şi să vadă exact cât de grav era.

— Te rog să-i spui că o s-o vizitez mai târziu. Mai întâi trebuie să mă schimb de hainele astea ude.

Morrigan fugi înainte ca Searc să poată comenta.

Când ieşi din curte, alţi oameni intrau ca să ajute la descărcarea cotigilor.

Era a treia călătorie în ultima lună făcută în Inverness. Searc era implicat în zeci de afaceri, dar se folosise de aceste ocazii şi ca să aducă provizii. Morrigan ştia că acestea constau în mare parte din arme, gloanţe şi praf de puşcă. Nu era niciun secret că Dalmigavie era în pericol să fie atacat de trupele din Fort George şi Fort William.

Însă, înainte ca acele regimente să pregătească un atac asupra fortăreţei Mackintosh, trebuia să crească numărul trupelor din forturi. Iar spionii lui Searc confirmaseră că nu fuseseră trimise întăriri suplimentare în nord.

Zgomotul din sala mare se îndepărtă când Morrigan era pe scări şi se grăbea să ajungă în dormitor. Când ajunse în siguranţa camerei ei, trase zăvorul şi aprinse o lumânare. Îşi dădu jos pelerina, aruncă boneta pe scaun şi se duse la oglindă.

— La naiba! şopti ea, înfiorându-se când îşi văzu imaginea din oglindă.

Buza de jos era de mărimea unui şoarece gras. Sânge uscat atârna de colţul gurii. Fruntea şi bărbia erau roşii, iar o umbră îi păta obrazul umflat şi maxilarul. Se rugă să fi fost praf care avea să se spele, dar nu-şi puse speranţele în asta.

— Morrigan? strigă Maisie, care bătu puternic la uşă. Deschide şi lasă-mă înăuntru!

Era prea repede. Prea repede. Morrigan se uită în jur, panicată. Sângele uscat făcea ca totul să pară mai rău decât era. Dacă ar fi putut să se spele pe faţă!

Bătăile în uşă deveniră din ce în ce mai puternice şi insistente. De-a lungul anilor, comportamentul dulce al lui Maisie şi chipul ei frumos îi făcuseră pe mulţi să creadă că era tăcută şi docilă. Dar se înşelaseră amarnic. Femeia era în stare să deschidă uşa cu forţa. Morrigan trebuia să acţioneze rapid.

— Nu trebuia să vii după mine. Mă schimb într-o rochie uscată.

Mută lumânarea pe o masă de unde lumina bătea mai puţin.

— Deschide! Te rog, acum!

— O clipă!

Morrigan deschise dulapul, luă o cârpă curată şi prima rochie pe care puse mâna. O aruncă peste umăr, sperând că faţa îi era parţial acoperită, şi deschise uşa. Se întoarse în clipa în care Maisie intră înăuntru.

— Ce s-a întâmplat azi?

— Nimic. Tocmai m-am întors.

— Morrigan?

— Am fost în Inverness. A plouat. Se grăbi spre un paravan aflat în colţul camerei. Trebuie să mă schimb de

hainele astea ude.

— Ştiam eu. Searc avea dreptate. S-a întâmplat ceva!

Morrigan se ascunse în spatele paravanului.

— Searc? Am vorbit cu el acum puţin timp. I-am spus că trebuie să mă schimb.

— El m-a trimis aici.

Morrigan îşi desfăcu rochia şi scânci când îşi atinse faţa. Maisie se plimba prin dormitor. Morrigan o auzi aprinzând focul în şemineu.

— Care e problema lui? Azi nu i-am dat niciun motiv ca să se plângă de mine.

— Exact. Nu i-ai dat niciun motiv, iar asta l-a alarmat. Pe drumul de întoarcere, nu ai luat-o nici măcar o dată înainte, de capul tău.

Maisie tăcu. Morrigan se uită pe deasupra paravanului şi văzu că tânăra îi inspecta pelerina şi boneta.

— E convins că în Inverness s-a întâmplat ceva despre care nu ştie.

La naiba cu Searc! Ce băgăcios! Morrigan îşi dădu jos rochia udă şi se sperie când Maisie apăru lângă ea cu lumânarea în mână.

Tânăra icni.

— Cine ţi-a făcut asta?

Nu avea unde să se ascundă. Nu avea nici un sens să se întoarcă. Era captivă.

— Nimeni.

— Ai fost atacată?

— Nu atacată. A fost un accident. M-am împiedicat. Am căzut cu faţa în jos. Nu e nimic, serios!

Maisie încercă să-i atingă faţa, dar Morrigan îi dădu mâna la o parte.

— Unde ai căzut?

— În Inverness, unde altundeva?

— Nu te cred absolut deloc! Nu te-am văzut niciodată împiedicându-te şi căzând. Nici măcar o dată.

— Ei bine, acum ai dovada. Se schimbă în rochia uscată. Lasă-mă să mă schimb! Mi se face frig.

— Minţi!

Maisie nu renunţă. Ridică lumânarea mai aproape de faţa lui Morrigan, inspectând fiecare cucui şi fiecare zgârietură.

— De ce aş minţi?

— Ca să nu-ţi pierzi libertatea. Ca să poţi veni şi pleca oricând vrei.

— Ţi se pare.

— Serios? Am mai trecut prin asta. Tu şi eu am avut aceeaşi conversaţie în Edinburgh. Doar că atunci *tu* îmi puneai mie întrebări. Şi am promis că nu o să mai existe minciuni între noi. Îţi aminteşti?

Maisie avea dreptate. Morrigan o confruntase pe scara casei de pe Infirmary Street după unul dintre protestele pentru reforme din iarna trecută. Avuseseră o conversaţie asemănătoare, deoarece ea era îngrijorată de hainele pătate de sânge ale lui Maisie. Fusese pregătită să distrugă pe oricine ar fi rănit-o. Iar Maisie părea pregătită să facă acelaşi lucru pentru ea.

— Am jurat să fim surori şi sincere una cu cealaltă. Ai uitat?

Acum nu doar faţa ei era rănită. Morrigan *voia* să-i spună adevărul, dar nu putea. Trecutul ei era complicat. Trecerea anilor şi tatăl ei o învăţaseră că tăcerea era cea mai bună opţiune. Ca să se vindece, trebuia să uite. Dar Maisie nu avea să plece dacă Morrigan nu găsea o poveste mai bună.

— Foarte bine. Nu am căzut pur şi simplu. Urmăream pe cineva când am căzut, dar Searc nu trebuie să afle asta. Trebuie să-mi promiţi!

— Ai urmărit pe cineva? Strigătul şocat al Isabellei răsună din cealaltă parte a camerei. Unde era Blair? Trebuia să stai tot timpul cu bărbaţii Mackintosh!

Morrigan închise ochii şi clătină din cap. Nu auzise când se deschisese din nou uşa dormitorului. Bineînţeles că ambele femei veniseră la ea. Era o lecţie pe care trebuia s-o înveţe. Din acel moment, indiferent cum avea să decurgă ziua, avea să-l pedepsească pe Searc.

Isabella apăru de după paravan cu o lumânare în

mână.

— Pentru numele lui Dumnezeu! explodă Morrigan. De ce nu invităm şi pe cineva din sala cea mare? O împinse pe Maisie spre sora ei. Voi două trebuie să aşteptaţi până când mă schimb.

Isabella şi Maisie o ascultară, dar acela nu avea să fie finalul interogatoriului.

— E rănită? o întrebă Isabella pe Maisie.

— Da!

— Ba nu sunt! negă Morrigan apăsat. Aruncă rochia udă peste paravan şi începu să se îmbrace cu cea uscată.

— O să vezi cum iese din ascunzătoare, răspunse Maisie. Îi rănită la gură şi are buza foarte umflată.

— Exagerezi, încercă Morrigan să domolească situaţia.

— Ba nu! o contrazise Maisie. Cred că are nasul rupt, mi se pare destul de strâmb.

— Nasul meu nu a fost niciodată drept, mulţumesc frumos.

— Nu era nimic în neregulă cu nasul tău înainte, replică Isabella cu o urmă de îngrijorare în voce.

— Poate că şi-a pierdut nişte dinţi, dar e greu de spus din cauza buzei umflate.

Rochia udă căzu peste paravan.

— E ridicol, nu mi-am pierdut niciun dinte.

— Pe cine urmăreai? întrebă Isabella.

Morrigan îşi băgă mâinile în mânecile rochiei curate. Ştia că nu avea decât o şansă pentru a găsi o explicaţie. Trebuia să fie credibilă. Urmărise un copil care încercase să o jefuiască? Nu mergea. Erau prea mulţi copii înfometaţi pe străzi care ar fi făcut orice pentru a supravieţui. Fusese acostată de un marinar sau de un negustor? Nu, asta le-ar fi făcut probleme lui Blair şi lui Searc.

— Uită-te la tot sângele ăsta! exclamă Maisie.

Probabil găsise batista din buzunar. Morrigan trebuia să dea ochii cu cele două femei. Nu avea cum să evite asta. Ocoli paravanul în timp ce îşi închidea nasturii rochiei.

Isabella o privi câteva clipe fără să spună nimic. Furia

ei era trădată de roşeaţa care se întindea de la gât spre obraji. Spre deosebire de Morrigan, tânăra doctoriţă fusese capabilă să-şi controleze temperamentul, dar era o femeie diferită de cea din trecut.

— Cine ţi-a făcut asta? Dumnezeule, o să-i pedepsesc! Trebuia să aibă grijă de tine. Să te protejeze. Să fie cu ochii pe tine în fiecare clipă!

Morrigan şi-o imagină pe Isabella ieşind în grabă din sala mare în căutarea lui Blair, a lui Searc şi a celorlalţi bărbaţi cu intenţia de a-i face cu ou şi cu oţet.

— Pare mult mai rău decât e, zise Morrigan calmă. Aşteptaţi să mă spăl pe faţă şi o să vedeţi!

Dură câteva clipe ca doctoriţa să se calmeze, dar, după ce inspiră adânc de câteva ori, leoaica protectoare din Isabella îi făcu loc medicului. O aşeză pe Morrigan pe un scaun, lângă şemineu, şi ţinu lumânarea aproape.

— Spune-mi ce te doare!

— Nu mă doare nimic.

Se forţă să nu tresară când Isabella îi atinse bărbia.

— Draga mea, nu cunosc nicio femeie mai puternică din punct de vedere fizic decât tine. Dar în momentul ăsta trebuie să-mi dau seama cât de grave sunt rănile.

Morrigan se lăsă pe mâinile Isabellei. Aceasta îi mişcă capul dintr-o parte în alta. Îi deschise gura cu atenţie şi îi verifică obrajii, îi atinse vânătaia de pe frunte. Maisie aşeză un prosop şi un castron cu apă lângă sora ei. O şterse şi îi curăţa tăietura de pe buză. Mai avea o zgârietură pe faţă de care nu ştia, dar şi alte tăieturi şi vânătăi la încheietură şi pe mână pentru că încercase să controleze căderea.

— Trebuie să ţii comprese reci pe faţă ca să reduci inflamaţia.

Când se uită la chipul concentrat şi plin de grijă al Isabellei, Morrigan simţi cum i se umplu pieptul de emoţii. Erau atâtea lucruri pe care voia să le mărturisească celor două femei, dar nu putea. Înainte ca ele să intre în viaţa ei, avusese doar un tată. Acesta fusese un bărbat ocupat, un radical dedicat şi un activist care luptase pentru drepturile oamenilor de rând, care sufereau din cauza greutăţilor.

Promovase reforma şi fusese vocea oamenilor în guvern, la adunări, marşuri şi proteste.

Însă nu dorise să discute despre problemele de acasă. Voia ca problemele lor să fie îngropate, iar Morrigan îl copiase. Îşi ţinuse toate secretele doar pentru ea şi refuzase să se concentreze pe lucrurile din trecut pe care nu le putea schimba. Dar acum el nu mai era, iar ea rămăsese să-şi înfrunte temerile. Niciodată nu fusese uşor, însă acum era mai rău, mai ales că în acea zi îl văzuse pe acel bărbat la câţiva paşi depărtare. Robert Sparrow. Faptul că ştia că acesta încă trăia şi respira trezise aceeaşi furie şi aceeaşi durere pe care le simţise la Maggot Garden.

— Suferi. Şi nu mă refer la vânătăile tale. De ce nu-mi spui care e problema?

Vocea blândă a Isabellei străpunse inima lui Morrigan. Voia cu disperare să vorbească despre trecut, însă nodul din gât nu lăsă cuvintele să treacă mai departe.

Vocea lui Maisie tăie tăcerea.

— Acestea sunt motivele pentru care urmăreai azi pe cineva?

Maisie scotea afişele pe care le băgase în buzunar. O problemă fu înlocuită de alta. Morrigan clătină din cap, dar era prea târziu. Isabella văzuse paginile.

Când acestea apăruseră prima oară în Inverness, Searc le ordonase ei, lui Blair şi bărbaţilor să nu le spună nimic celor de la castelul Dalmigavie. Mai ales Isabellei. Cum Cinaed călătorea, nu voia ca ea să-şi facă griji din cauza acestor prostii. Morrigan considerase decizia lui una înţeleaptă. Acum însă era prea târziu.

Isabella traversă camera spre sora ei, iar cele două priviră lung fiecare bucată de hârtie. Morrigan se încordă când îşi aminti imaginile. Se gândi cât de dificil era pentru Isabella să vadă aceste reprezentări oribile ale bărbatului pe care îl iubea.

— Unde au fost lipite?

— Pe lângă Maggot Green, nu departe de casa lui Searc.

— El ştie?

Fata încuviinţă.

— Searc le-a văzut. A spus că el şi Blair o să afle cine e responsabil pentru tot.

Isabella îi dădu afişele lui Maisie şi se întoarse lângă foc. Morrigan observă tensiunea din umerii ei şi mâinile strânse în pumni.

— O să găsească vinovatul, ai încredere în ei!

Isabella stoarse prosopul. Ochii îi erau limpezi şi bărbia ridicată când se întoarse să-i îngrijească vânătăile.

— Ştim toate cine e responsabil pentru asta. Sir Rupert Burney şi acoliţii lui malefici. Dar îmi place să cred că publicul-ţintă al acestor afişe a văzut destulă opresiune din partea englezilor ca să ştie adevărul.

Morrigan îi aruncă o privire. Isabella întotdeauna fusese preocupată de medicină şi de pacienţii ei. Nu ştia cât de convingătoare puteau fi acele imagini satirice. Când oamenii se gândeau la Napoleon, vedeau mica *Maimuţă corsicană* a lui Fores într-o uniformă sau silueta unui bufon a lui Gillray cu o pălărie militară supradimensionată.

Părerea publicului era formată de aceste caricaturi, la fel ca aprecierea lor. Chiar şi înainte ca Morrigan, Isabella şi Maisie să plece din Edinburgh tipografiile partidului liberal duceau o campanie împotriva reginei Caroline, înfăţişând-o ca o desfrânată voluptuoasă, machiată, care alerga disperată după bărbaţi italieni. Din fericire, regele fusese înfăţişat în caricaturile din *Queenist* drept un filfizon arogant şi libidinos, pe care plesneau vesta şi pantalonii, iar amantele îi cădeau la picioare.

Aceste imagini influenţaseră în trecut părerea oamenilor şi o puteau face şi acum. Dar nu era momentul să o îngrijoreze pe Isabella cu astfel de lucruri.

— Nu am văzut mulţimi mărşăluind pe străzi, blestemându-l pe Fiul Scoţiei, zise ea. Cu toate astea, zeci de mii din toate oraşele se revoltă împotriva Coroanei.

Isabella încuviinţă şi o mângâie pe Morrigan pe faţă.

— Nu vreau să mai faci ceva atât de prostesc. Nu mai urmări escroci şi răufăcători! Nu avem nevoie de alt martir în familia asta. M-ai înţeles?

Morrigan s-ar fi luptat fericită cu oricine se ridica împotriva lui Cinaed şi a ce încerca el să facă pentru poporul scoţian. Nu era însă ziua potrivită pentru asta. Isabella şi Maisie înţeleseseră greşit ce se întâmplase în Inverness, dar nu avea de gând să le spună adevărul.

— Nu o s-o fac, răspunse ea. Doar dacă vă am pe voi două alături ca să-i urmărim pe ticăloşi.

Capitolul 5

Morrigan

Timp de două zile, Morrigan stătu închisă în camera ei ca să se vindece vânătăile. Buza se mai dezumflase, dar încă avea pete groaznice de mov şi verde pe frunte, obraz şi maxilar.

Dacă ar fi fost după ea, ar fi stat în dormitor o săptămână, însă Isabella avea alte planuri.

Doctoriţa stătea în uşa ei, cu pelerina pe ea şi cu trusa medicală în mână.

— Mă duc în sat să văd un pacient nou, am nevoie să vii cu mine.

— Nu poţi s-o rogi pe Maisie?

— Are deja planuri pentru o ieşire în dimineaţa asta cu cumnata ei, Fiona, şi cu fetele. Pune-ţi pelerina! O să-ţi prindă bine să faci puţină mişcare.

Ca medic instruit la universitate, Isabella era o persoană neobişnuită oriunde, nu numai în Highland. Era devotată artei vindecării. De când ajunsese în Dalmigavie, deşi era soţia lui Cinaed, continuase să-i trateze pe bolnavi şi răniţi. Devenea din ce în ce mai cunoscută deoarece era bună în ce făcea. Cu toate astea, era o nelegiuită în ochii Coroanei, aşa că bolnavii veneau la ea când puteau. Pe unii îi vedea între zidurile castelului. Pe alţii îi trata în sat.

Ca medic, respecta aceeaşi rutină pe care o avusese în Edinburgh. Cineva o însoţea când îi îngrijea pe cei

bolnavi. La Dalmigavie, singurele ei opţiuni erau Morrigan şi Maisie.

— Cine e bolnav?

— O să-ţi spun pe drum.

— Un sătean?

— Cineva din afară.

Isabella îi făcu semn să se grăbească. Cu pelerina ei mare din lână şi gulerul înalt, Morrigan cel puţin putea să-şi ascundă din vânătăi. După ce îşi puse ghetuţele, o urmă pe cealaltă femeie pe coridor şi pe scări.

— A întrebat cineva de mine?

— Toată lumea. Bătrâna Jean. Searc. Blair. Isabella o privi. Fetele Fionei se trezesc devreme în fiecare dimineaţă doar ca să stea la fereastră să se uite la tine când îţi faci antrenamentul. Doar în dimineaţa asta cam o duzină de oameni cred că m-au întrebat ce ai păţit.

O emoţionă să afle că atâtor oameni le păsa de ea. Fusese acceptată acolo, bine-venită, plăcută. Aceşti oameni erau familia ei.

— Ce le-ai spus?

— Adevărul, bineînţeles. Trebuie să-ţi spun însă că Blair şi oamenii lui s-au amuzat când şi-au imaginat că te-ai împiedicat şi te-ai lovit.

— Nu-mi pasă dacă râd atât timp cât Searc nu mă opreşte să merg în Inverness cu ei.

— Trebuie să discutăm despre asta înainte să mai mergi în Dalmigavie.

Avertizare maternă sau îngrijorarea unei surori? Isabella avea abilitatea de a trece uşor de la un rol la altul, în funcţie de situaţia în care se afla. Însă, indiferent de rolul pe care îl juca, era mereu o leoaică, pregătită să le protejeze pe Maisie şi pe Morrigan.

Blair le aştepta lângă poarta curţii ca să le însoţească în sat. Scoţianul înalt îşi aplecă uşor capul, cercetând faţa lui Morrigan când aceasta păşi afară.

— Niciodată nu te-am considerat stângace. De ce nu ne-ai spus când ne întorceam din Inverness că eşti rănită?

— De ce?

— M-aş fi întors şi aş fi bătut pietrele de pe strada aia pentru că te-au lovit.

— Nu am putut să spun nimic. Eram îngrijorată că tu sau Searc aţi leşina la vederea câtorva picături de sânge.

Blair râse.

— Ei bine, văd că gura încă îţi funcţionează.

Se grăbiră să o prindă din urmă pe Isabella, care mergea repede. Era bine să fie afară. Deşi cele două zile de izolare impusă în camera ei fuseseră importante pentru vindecarea fizică, fuseseră brutale pentru mintea ei. Avusese prea mult timp ca să gândească, să-şi amintească lucrurile pe care trebuia să le ţină îngropate.

Morrigan inspiră adânc aerul toamnei şi îşi îndreptă atenţia spre Isabella.

— Deci, la cine mergem? Ce a păţit el… Sau e femeie?

— E bărbat.

Mulţi ani, Morrigan fusese umbra tatălui ei la clinica medicală pe care el şi Isabella o conduceau pe Infirmary Street din Edinburgh. Ca urmare, cunoştea bine bolile, precum şi ce trebuia să facă pentru a fi utilă unei persoane bolnave.

— Ce problemă are?

— O boală la plămâni, are probleme cu respiraţia.

— Tuberculoză?

— Nu l-am văzut. O să aflăm în curând.

Atâţia oameni mureau din cauza acestei boli în toată Europa! îşi aminti de discuţiile purtate în Edinburgh despre epidemia care se răspândea.

— Unde îl ţin?

— Într-o casă goală de la marginea câmpurilor, cea care se află lângă pădure. Înainte să vină aici, în Dalmigavie, a stat la cabana de vânătoare, spuse Isabella. Se pare că are nevoie disperată de un doctor, dar Searc nu a vrut să merg aşa de departe ca să îl văd. De dimineaţă, l-au adus în sat.

Morrigan se uită la un grup de copii care alergau cu câţiva câini printre case.

— E sigur să aducă pe cineva atât de bolnav înapoi în

sat?

— Îl ţin înăuntru. Nu vreau să treci dincolo de prag.

— Şi tu?

— Dacă e tuberculoză, e o boală pe care am mai tratat-o înainte. Dar ar putea să fie cu totul altceva. Isabella o strânse pe Morrigan de mână. O să fiu bine.

Nu avea rost să se certe cu Isabella când latura ei de medic prelua controlul. Nu vedea pericolul. Nu-i păsa de propria siguranţă. Nu existau feţe, doar pacienţi. Era cu totul concentrată pe ce trebuia să facă. Prietenii şi duşmanii erau trataţi la fel.

— Cine l-a adus aici? Rudele lui?

— Nu, nu ştiu ce a făcut, dar călătoreşte cu fraţii Grant.

— Nu-i cunosc.

— Aidan şi Sebastian Grant. Aidan este un avocat din Edinburgh. Din ce am auzit, e un tânăr cu un caracter aparte şi promiţător. Regina Caroline şi domnul Brougham, avocatul ei, au vrut ca Cinaed să se întâlnească cu el. Sebastian, fratele mai tânăr, este petiţionar. Şi erou de război, din ce mi-au spus.

Nimeni nu aflase din timp de vizita mamei lui Cinaed în Dalmigavie luna trecută, cu excepţia lui Niall Campbell, soţul lui Maisie. Şi în mare parte din timpul petrecut de regina Caroline acolo aceasta vizitase clanul şi pe liderii din munţi.

— Aidan Grant poate fi un concurent puternic care să reprezinte comitatul Inverness în parlament. Asta dacă soţul meu poate să îi trezească interesul să participe la următoarele alegeri şi apoi să strângă destule voturi pentru el.

În ciuda afişelor defăimătoare, Cinaed avea atenţia şi sprijinul celor din Highland. În ce privea expertiza militară, îl avea pe Niall Campbell, un fost locotenent din Regimentul scoţian regal 42. Morrigan observa că aliaţii politici care lucrau în interiorul sistemului, mai ales în parlament, aveau să fie o necesitate.

Îşi aminti de bărbaţii care călătoriseră în Dalmigavie

cu regina Caroline luna trecută. Purtau haine la modă, de curte. Aveau maniere rafinate. Majoritatea nu se simţeau în largul lor în fortăreaţa necizelată şi printre oamenii din Highland. Se uită în jur, admirând priveliştea şi simţind parfumul locului rustic. Animalele din gospodării se plimbau libere pe drumurile noroioase şi printre case, unde fumul sobelor de gătit se ridicau groase şi înţepătoare peste acoperişurile din paie. Acest loc era foarte diferit de Londra şi de oraşele de pe continent cu care erau obişnuiţi cei din afară.

În sat, oamenii întoarseră capul spre ele când trecură de biserică şi de piaţă. Isabella răspunse pălăriilor înclinate şi plecăciunilor şi se opri de mai multe ori să vorbească cu sătenii.

— Presupun că fraţii nu stau în aceeaşi casă cu bolnavul.

Isabella clătină din cap.

— Un secretar care călătoreşte cu ei stă cu pacientul. Searc vrea ca ei să vină să stea la castel până când se întoarce Cinaed.

Morrigan se gândi la această veste. Toată lumea aştepta ca Fiul Scoţiei, lordul şi Niall să se întoarcă până la finalul lunii.

Viaţa de zi cu zi în Dalmigavie era o treabă comunitară. Aşa cum se întâmpla de foarte mult timp, cele mai multe mese erau luate în sala cea mare. Invitaţii luau cina într-un cadru rustic, împreună cu servitorii clanului Mackintosh. Faptul că fraţii Grant aveau să stea la castel însemna că Morrigan urma să-i vadă destul de des.

— Spune-mi mai multe despre ei!

— Mi s-a spus că fraţii Grant fac parte dintr-o familie mare şi importantă. Liderul construieşte un oraş pe Spey River, cu intenţia de a angaja oameni din munţi, care au fost daţi afară din casele lor. Cei doi băieţi au crescut pe o proprietate a familiei, numită Carrie House, care e la două zile călare la vest de noi. Se pare că refuză să-şi dea afară arendaşii, aşa cum fac mulţi proprietari de pământ. Un văr se ocupă de proprietăţi, în timp ce fraţii practică avocatura

în Edinburgh. Lunea următoare, au treabă în Inverness.

— De ce în Inverness?

— Aidan îi reprezintă pe fraţii Chattan la tribunal.

În ultima perioadă, multe conversaţii din sala cea mare fuseseră despre Edmund şi George Chattan. Cei doi urmau să fie judecaţi pentru plănuirea uciderii lordului primar din Elgin şi a guvernatorului militar din Highland, însă procesul fusese mutat în Inverness de teama răscoalelor din Elgin.

— I-ai întâlnit?

— Încă nu. Au ajuns abia de dimineaţă.

— Ştii multe despre ei.

— De la Searc, ştii cum e. Făcură schimb de priviri. Cunoaşte familia asta de mulţi ani. A făcut afaceri cu tatăl lor, deşi nu mi-a dat prea multe detalii. Pe durata procesului, fraţii o să stea în casa lui din Inverness.

Morrigan se gândi la casa mare din Maggot, cu numeroasele ei aripi şi coridoarele ca nişte labirinturi. În fiecare zi, prietenii, duşmanii şi partenerii de afaceri îi făceau vizite lui Searc când era în oraş. Acea casă era un centru al activităţilor legale şi ilegale din regiune.

În timp ce trecură peste rămăşiţele orzului recoltat, un stol de gâşte sălbatice îşi luă zborul într-o parte a câmpului. Morrigan văzu casa în depărtare. Mai fusese acolo. Isabella consultase mai mulţi pacienţi în acea casă.

Un bărbat înalt stătea lângă zidul care înconjura curtea, vorbind concentrat cu unul dintre războinicii lui Blair. Nu purta pălărie şi faţa lui, deşi tânără, purta urmele unor răni cusute în grabă. Privirea lui Morrigan fu atrasă de mâneca goală care atârna de haină. Se holbă, deşi ştia că nu ar fi trebuit. Tristeţea intensă pe care o simţi fu aceeaşi care o umplea de fiecare dată când întâlnea pe cineva care pierduse un braţ, un picior, o parte din trup în război. Bărbaţi inocenţi, care fuseseră păcăliţi să lupte pentru un imperiu căruia nu-i păsa de ei.

Când se apropiară, Blair făcu prezentările. Sebastian Grant, fratele mai mic. Simţea că ştia deja atât de multe despre el doar din informaţiile pe care i le dăduse Isabella,

dar nu era numai asta. Faţa lui, constituţia… Bărbatul avea un aer familiar, care o făcu să creadă că îl mai văzuse înainte, însă unde?

— Ne-am mai întâlnit? întrebă ea, întrerupând discuţia.

— Nu cred, domnişoară Drummond. Ochii negri, întunecaţi precum cărbunele luciră cu amuzament când se opriră pe obrazul ei vânăt. Nu aş putea să uit un chip ca al tău.

Morrigan îi susţinu privirea când auzi complimentul – sau tachinarea. Convinsă că îl mai văzuse, se gândi la străzile aglomerate din Edinburgh. Isabella îi spusese că fraţii Grant practicaseră avocatura acolo. Casa de pe Infirmary Street nu era departe de tribunalul din vechea clădire a parlamentului. Exista posibilitatea să-l fi văzut de mai multe ori. Dar bărbatul ar fi ieşit în evidenţă într-o mulţime. Sau poate cu altă ocazie fusese pacientul tatălui ei. Mulţi soldaţi în rezervă, inclusiv cu amputări, veneau la clinică.

Un zgomot venit din casă o făcu pe Morrigan să-şi mute privirea spre o umbră care se mişcă în uşă şi care se materializă sub forma unui bărbat masiv. Umerii laţi blocau intrarea. Fără pălărie, fără haină. Mânecile erau suflecate, expunând braţe puternice. Din croiala la modă a vestei lui, ea bănui că era celălalt frate. Avocatul.

Morrigan îi privi faţa şi blestemă în gând.

Era un coşmar. Dezastrul o ajunse din urmă. Panica o copleşi şi îşi controlă impulsul de a fugi. Nu voia decât să fie la kilometri depărtare de acel loc.

— Aidan Grant…

Bărbatul ieşi afară, iar Morrigan făcu involuntar un pas în spate. Nu auzi nimic altceva în afară de nume. Nu fu atentă la prezentări.

Bărbatul avea să le fie oaspete pentru cine ştie cât timp. Invitatul lui Cinaed. Un viitor aliat. Un politician afurisit. Era terminată. Aveau să o închidă şi să încuie uşa.

Nu avea niciun dubiu că şi el o recunoscuse. O singură privire spre ea, şi faţa lui se tensionă, iar aerul deveni greu.

Morrigan îşi aminti de lupta lor. O duru fruntea când se uită la ochiul lui vânăt, care încă era umflat şi pe jumătate închis.

Şi mai multe prezentări şi discuţii. Ţiuitul din urechile lui Morrigan estompa vorbele. La naiba cu el! Aidan Grant făcu o plecăciune în faţa Isabellei, însă privirea lui nu se mută de la chipul lui Morrigan. Bărbatul avea să le spună adevărul Isabellei şi lui Maisie.

Se apropie de ea, iar de data asta Morrigan refuză să se dea la o parte.

Aidan era înarmat cu adevărul, iar ea ar fi trebuit să cedeze, dar nu avea de gând să facă asta. Trebuia să reziste şi să-i pareze atacul.

— Domnişoară Drummond.

O tachina.

— Domnule Grant.

— Îmi pari cunoscută.

— Nu pot să spun acelaşi lucru.

— Ne-am întâlnit.

— Greşit, domnule. Fratele tău spune că nu ne-am întâlnit.

— Eu şi Sebastian avem cercuri diferite, nu suntem siamezi.

— Asta e destul de evident, el e mult mai înalt.

— Şi mai tânăr.

— Şi mai puţin certăreţ, se pare.

— E petiţionar. Eu sunt avocat. Riscurile meseriei.

Se lăsă tăcerea, iar Morrigan îşi dădu seama că ispitea soarta. Un singur cuvânt şi el putea s-o expună. Inima lui Morrigan bătea cu putere în timp ce se uitau unul la celălalt. Aidan avea un ochi gri. Celălalt – peste care ar fi trebuit să poarte un plasture – arăta groaznic. Făcuse o treabă minunată.

Bărbatul alungă, în sfârşit, tăcerea.

— Dacă eşti sigură că drumurile nu ni s-au intersectat…

— Sunt sigură.

Se întoarse spre Isabella care o privea curioasă.

Gândurile lui Morrigan se îndreptară incontrolabil spre întâlnirea lor din Inverness. Fraţii vorbiseră cu Sparrow, însă Isabella îi spusese că îi reprezentau pe fraţii Chattan. Bănuia că interogaseră mulţi oameni pentru caz.

Se încordă pentru că toţi ochii erau pe ea. Nu se terminase. Toţi cei care auziseră schimbul lor de replici mai mult ca sigur că simţiseră tensiunea dintre ei. Aveau să fie mai multe întrebări. Mai multe răspunsuri de inventat. Însă, pentru moment, nu se gândea decât că trebuia să se îndepărteze de Aidan Grant.

Morrigan îi făcu semn Isabellei spre casă.

— Ştiu că nu e singurul tău pacient pe ziua de azi, aşa că ar trebui să intrăm.

Capitolul 6

Aidan

Sub pălărie şi părul şaten-închis, ochii demonului luceau datorită provocării. Bărbatul avea senzaţia că, dacă nu se dădea din drumul ei, urmau să se lupte din nou. Femeia misterioasă pe care Aidan o întâlnise pe aleea din Inverness era fiica lui Archibald Drummond.

Era o lume foarte mică.

Înainte să călătorească spre Dalmigavie, aflase multe despre soţia lui Cinaed Mackintosh. Mesajul lui Henry Brougham îl informase că Isabella ajunsese în munţi împreună cu sora ei, Maisie, care era acum căsătorită cu Niall Campbell, un bărbat sub comanda căruia el şi Sebastian fuseseră în timpul războiului. Şi Morrigan, fiica vitregă a tinerei doctoriţe, călătorea cu ele.

În luna aprilie a anului trecut, în ziua protestelor violente din Edinburgh, Archibald Drummond fusese împuşcat mortal de soldaţii britanici care dăduseră buzna în clinica lui, în presupusa căutare a liderilor răniţi ai protestului. Clienţii lui Aidan îi spuseseră că erau convinşi

că acea casă de pe Infirmary Street era pe lista de supraveghere a guvernului din cauza unor informatori. Henry Brougham credea că însuşi doctorul Drummond devenise o ţintă. Fie că era adevărat sau nu, faptul că Morrigan era pe urmele lui Sparrow avea sens. Era clar că îl considera vinovat pentru moartea tatălui ei.

Probabil că escrocul nu era informatorul căutat, dar asta nu schimba situaţia.

Morrigan se apropie de el, aşteptându-se ca Aidan să se dea la o parte, dar acesta refuză să se mişte.

Niciodată nu întâlnise o femeie atât de pregătită pentru răzbunare. În urmă cu două zile, pe o alee liniştită, mişcările precise şi controlate ale lui Morrigan fuseseră deliberate, nu impulsive.

Nu era o luptătoare novice, ci antrenată. Ochiul stâng al lui Aidan, încă era umflat după lovitura pe care i-o dăduse ea cu capul, zvâcni când îşi aminti cu câtă pricepere îl imobilizase înainte să plece. Fiica unui doctor crescută în oraş.

— Am nevoie să stai aici.

Doctoriţa îşi îndreptă cuvintele spre Morrigan când trecu pe lângă ei şi dispăru în casă. Morrigan îl privi, iar acesta îi susţinu privirea. Tânăra refuză să dea înapoi.

— Eşti amabil să te dai la o parte, domnule, ar trebui să ajut înăuntru.

Făcu un pas într-o parte, iar Aidan o imită, blocând-o.

— Dacă nu te superi, zise ea cu o nuanţă de ameninţare în voce.

— Mă deranjează, domnişoară Drummond. Tocmai am auzit-o pe doctoriţă spunând că trebuie să rămâi aici.

Blair Mackintosh îi ocoli şi se uită înăuntru, după care se duse la omul lui şi la Sebastian, lângă zidul care înconjura casa, lăsându-i pe cei doi singuri.

— Deci susţii că nu ne-am întâlnit niciodată?

— Sunt absolut sigură de asta. Morrigan se întoarse şi se îndepărtă câţiva paşi, după care se întoarse spre el. Isabellei nu-i place să fie singură cu pacienţii.

— Nu e singură. Secretarul meu, domnul Branson, e

înăuntru.

— Nu o să-i fie de ajutor.

— Şi tu i-ai fi?

— Bineînţeles, mereu o ajut. Când trăiam în Edinburgh, îl ajutam pe tata cu pacienţii lui.

— Tu ai ajutat la salvarea vieţilor? pufni el.

— Nu mă crezi?

Ignorând vânătăile, se putea spune că Morrigan Drummond avea o frumuseţe tulburătoare. Ochii mari, de un căprui profund, erau perfecţi pe faţa ovală. Dacă nu i-ar fi văzut reflexele rapide şi talentul neaşteptat pentru provocarea durerii, ar fi fost simplu să şi-o imagineze pe această tânără minunată ca pe un înger al milei.

Vorbi mai încet.

— Cred că alaltăieri aveai intenţia să ucizi.

Morrigan îl privi fără să spună nimic.

— Spune-mi, voiai să te răzbuni?

Tânăra încercă să pară calmă, însă roşeaţa din obraji o dădu de gol.

— Nu ştiu la ce te referi.

— Mă refer la răzbunarea morţii tatălui tău. De asta încerci să-l ucizi?

Morrigan se uită repede peste umăr. Cei trei bărbaţi erau prinşi în conversaţie.

Îi aruncă o privire tăioasă.

— Îţi spun că nu ne-am întâlnit niciodată.

— Poţi să spui povestea asta altora. Noi doi ştim adevărul. Îi susţinu privirea. Dar, dacă refuzi să fii sinceră, poate că nu o să te deranjeze dacă le spun doctoriţei sau lui Searc Mackintosh cum am căpătat aceste vânătăi.

— Ar trebui să fii un gentleman. Nu m-ai trăda.

— Aş face-o, pentru că nu ai oferit o explicaţie pentru acţiunile tale. Nu-ţi datorez nimic. Nu am primit nicio ofertă ca să-ţi păstrez secretul.

— O să neg totul.

— În faţa dovezilor pe care le am? Luă un sac din spatele uşii. Mânerul pumnalului tău e destul de aparte. Să scot cuţitul ca să-l vadă toată lumea?

— Nu! scrâşni ea.

Aidan era convins că în orice alte circumstanţe tânăra i-ar fi sărit la gât.

— Deci ce alegi, domnişoară Drummond? Să le spunem împreună? Sau vrei să-mi dai nişte explicaţii?

Morrigan nu avea nevoie de arme. Licărirea din ochii ei era destul de tăioasă cât să-l doboare.

— Încă ai şansa să nu spun nimic.

Morrigan se uită din nou peste umăr la Blair şi la ceilalţi. Când se întoarse din nou spre el, nuanţa roşie din obrajii ei erau şi mai închisă.

— Mi s-a spus că o să stai aici până când se întoarce Cinaed.

— Aşa e.

— Atunci avem timp să discutăm despre asta şi o să-ţi explic. Pentru moment însă te rog să păstrezi secretul!

Morrigan cu siguranţă avea aceleaşi păreri politice ca tatăl ei. Altfel, nu ar fi fost la castelul Dalmigavie. Asta îi punea de aceeaşi parte a baricadei. Aidan ştia că era în interesul lui să nu spună nimic despre bătaia lor din Inverness, dar îşi dădu seama că probabil Morrigan nu avea nici cea mai vagă idee cine era în casă.

— Înainte să fac promisiuni, trebuie să ştiu că eşti de încredere, lucru asupra căruia am dubii în momentul de faţă.

— Ţi-am spus că o să-ţi explic.

Aidan făcu un semn cu mâna.

— Spune-mi, cine e idolul tău când vine vorba de îngrijirea medicală, domnişoară Drummond?

Încruntarea ei dădu de gol confuzia legată de întrebarea lui.

— Tatăl meu defunct… şi, bineînţeles, Isabella.

— Deci nu ai intrat niciodată peste ei în operaţie ca să tai gâtul unui pacient aflat în îngrijirea lor?

Bărbatul făcu o pauză, privirea lui îndreptându-se spre sacul cu pumnalul ei şi apoi înapoi la chipul ei.

Tânăra deschise gura, şocată, dar o închise repede şi inspiră adânc.

— Bineînţeles că nu, nu aş putea să fac niciodată aşa ceva.

— Eşti sigură? Aş presupune că mai mulţi ofiţeri britanici au cerut asistenţa medicală a familiei tale în trecut. Oameni pe care probabil i-ai considerat duşmani. Nu ai fost niciodată tentată să îi răneşti când erau vulnerabili? Să le provoci suferinţă?

Aidan simţi că Morrigan era destul de furioasă cât să îl plesnească sau poate chiar să-l înjunghie. Nu era sigur care variantă era mai aproape de adevăr.

— Ce fel de monstru crezi că sunt? Orice impresie ai avea despre mine, domnule, e complet nefondată.

Aidan spera asta. Trebuia să-şi ţină informatorul în viaţă. În ultimele două zile, auzise poveşti de la Sparrow despre intrigi ale guvernului pentru a prinde în capcană activiştii reformei. Era şi mai convins că mărturia bărbatului bolnav nu numai că putea salva vieţile clienţilor săi, ci putea face de ruşine Ministerul de Interne destul cât să dejoace viitoarele capcane.

Ultimul lucru pe care voia să-l facă era să îl lase pe Sparrow pe mâinile lui Morrigan Drummond, care era însetată de răzbunare.

— Atunci am cuvântul tău că o să… Aidan se opri când doamna Macintosh ieşi din casă.

Isabella îşi lăsase haina şi trusa medicală înăuntru. Chiar înainte să vorbească, expresia fermă din ochii ei şi încruntătura îi spuseră că veştile nu erau bune.

— Însoţitorul vostru nu suferă de tuberculoză.

— Nu?

Nu era doctor, dar, din puţinul pe care îl observase din starea bărbatului, Aidan crezuse că tuberculoza era cel mai grav lucru pe care îl putea avea Sparrow.

— Atunci ce e?

— Din ce mi-a zis şi ce am văzut, cred că boala lui e altceva. Se pare că tuşeşte de luni întregi şi e din ce în ce mai rău. Dar nu are febră sau frisoane. Nu transpiră noaptea. E mereu obosit. În plus, are sânge în flegmă, iar respiraţia lui sacadată şi răguşeala îmi susţin diagnosticul.

Aidan aşteptă să audă mai multe. Sparrow greşise în faţa multor oameni. Fără doar şi poate, moartea lui avea să fie sărbătorită de mulţi, inclusiv de tânăra care stătea lângă el. Însă Aidan avea nevoie de timp şi de mai multe informaţii. Preferabil, de o zi la tribunal. O mărturie.

— Cred că plămânii lui sunt afectaţi de cancer, continuă doctoriţa. Din păcate, nu pot să fac nimic. Nimeni nu-l poate ajuta, decât să-i uşureze durerea şi să-l lase să moară în pace.

Asta explica schimbarea acestuia. Efortul subit de a se căi. Dorinţa lui Sparrow de a-l ajuta. „Există un destin aparte în căderea unei vrăbii.” Bărbatul ştia că murea.

— Cât mai are? Am nevoie de vreo două luni.

Întrebările lui bruşte şi comentariul atraseră privirea tăioasă a Isabellei. Mai mult ca sigur îl considera lipsit de inimă. Însă nu conta părerea ei. Alte vieţi erau la mijloc. Vieţi nevinovate, iar ea nu ştia cine se afla în casa aceea.

Isabella clătină din cap şi se uită înapoi spre uşă.

— Cum l-am văzut o singură dată, nu pot sa zic cât mai are. După ce o să-l observ o perioadă mai lungă, o să pot să-ţi ofer o imagine mai bună despre viteza declinului său. Dar până şi asta ar fi o presupunere.

Sparrow murea, iar asta nu era o veste bună pentru nimeni. Se gândi că ar fi fost uşor să o convingă pe Morrigan să-l lase să sufere o moarte lentă şi dureroasă. Pentru moment însă, avea să păstreze secretul în faţa clanului Mackintosh.

Doctoriţa făcu semn spre Morrigan.

— Vino înăuntru cu mine!

Privirea tinerei o găsi imediat pe a lui Aidan. O întrebare plutea în adâncurile întunecate, laolaltă cu o nuanţă de vulnerabilitate trecătoare.

Aidan se dădu la o parte, apoi le urmă înăuntru. În casă era întuneric. Aerul era umed şi rece. Secretarul lui, Kane Branson, făcu o plecăciune în faţa lui Morrigan când Isabella îi prezentă în grabă.

Aidan stătu înăuntru, lângă uşă, şi o privi. Nu credea că Morrigan avea să-l rănească pe Sparrow chiar atunci. Nu

după tot ce spusese doctoriţa despre starea precară de sănătate a bărbatului. Nu după conversaţia lor. Dar voia ca ea să ştie cât de important era informatorul pentru cauză.

În clipa în care Sparrow îşi întoarse faţa spre ei, Morrigan se încordă şi se dădu în spate, ca şi cum fusese înjunghiată. Reacţia bolnavului fu însă foarte diferită.

— Nu-mi vine să cred că raiul ar zâmbi unui păcătos amărât ca mine, zise el. Probabil am făcut ceva bun în viaţa mea pentru o asemenea binecuvântare. Să îi am pe ai mei alături la sfârşitul vieţii mele mizerabile.

Un spasm provocat de tuse îl zgudui, iar bărbatul se chinui să respire.

„Ai mei?” Aidan se uită de la Sparrow la Morrigan. Tânăra împietrise. Nicio mişcare vizibilă. Tăcută ca moartea.

Şocată, Isabella o atinse pe mână.

— Îl cunoşti? E adevărat? Omul ăsta ţi-e rudă?

Aidan îşi aminti de Inverness. Tânăra scosese o armă. Nu avea niciun dubiu că dorise să-l omoare pe Sparrow.

— Ştiu că a trecut mult timp, fetiţo!

Îşi ridică mâna tremurândă spre ea. Morrigan nu se apropie ca s-o ia.

— Anii au fost grei şi cruzi cu mine, dar nu-mi spune că nu ţi-l aminteşti pe propriul unchi.

Casa deveni o criptă, aerul fiind greoi. Toate sunetele, dinăuntru şi de afară, muriră. Aidan nu-şi putu lua ochii de la Morrigan. Mâinile ei, care atârnau de o parte şi de alta, se încleştară încet în pumni.

— Scumpa mea… reuşi să spună Sparrow.

Fără să spună un cuvânt, Morrigan se întoarse cu spatele şi ieşi pe uşă. Ochii întunecaţi de pe chipul ei palid priveau drept înainte. Umărul se lovi de el în trecere, dar Aidan nu credea că ea îşi dăduse seama.

Oriunde se ducea, nu se opri deloc şi nu dădu niciun semn că o auzise pe Isabella strigând după ea.

Capitolul 7

Morrigan

Morrigan nu putea respira. Se simţea captivă, îngropată de vie. Simţea nevoia să se ducă undeva, să lovească puternic în ceva, să scape de acest sentiment groaznic. Din fericire, curtea de antrenamente era goală când ajunse acolo.

Îşi dădu jos boneta şi pelerina şi le aruncă într-o parte. Luă o sabie şi mânui lama în timp ce păşi pe teren.

Stâlpul îmbrăcat în paie o chemă. O duzină de paşi, şi tăia şi lovea ţinta cu lovituri puternice iar şi iar. Inima îi bătea cu putere. Corpul îi era cuprins de febră, ameninţând să o reducă la o grămadă de cenuşă fierbinte. Dar continuă atacul asupra stâlpului pentru antrenament.

Avea numai 12 ani când tatăl ei o lăsase în grija familiei din Perth. Un copil fără mamă. Trebuiau să o să o supravegheze, să o protejeze. Protecţie. Durerea trecu prin braţele lui Morrigan, uimind-o forţa săbiei care atinse lemnul, trecând de paie.

„Ai mei! Cum îndrăzneşti să spui aşa ceva? Ticălosule!”

Mânuia sabia în semicerc deasupra capului şi lovi stâlpul. Apoi lovi din nou cu sabia.

Gâtul o ardea, dar refuză să plângă. Când devenise atât de naivă? Ar fi trebuit să bănuiască faptul că el era în casă. Doar fraţii Grant vorbiseră cu el în Inverness. Dar îşi spusese în minte că bărbaţii vorbiseră cu mulţi martori. „Ce naivă!”

Morrigan lovi din nou şi din nou, simţind fiecare impact în umeri şi în spate.

Când îl văzuse acolo, la Dalmigavie, efectul fusese acelaşi. Monstrul trăia. Fiecare amintire dureroasă se întorsese. De când îi auzise vocea dezgustătoare şi îi

văzuse faţa oribilă, nu avusese control asupra gândurilor. Interiorul o ardea cu tristeţe, cu furie.

În toţi aceşti ani, tatăl ei avusese dreptate. „Uită! Prefă-te! Uită!”

Braţele o ardeau, dar continuă să mânuiască sabia, să pedepsească sacul, paiele şi lemnul.

Tatăl ei o luase cu el. Se duseră pe continent. În Wurzburg. Trecutul era îngropat şi nu mai era nimic de vorbit despre el. Familia lor era moartă pentru ei. Era mai uşor să uite, să nu-şi amintească, să pretindă că nu se întâmplase nimic. Morrigan îşi dorea să poată face acelaşi lucru în acel moment. Voia ca durerea să dispară.

Ridică sabia şi o coborî cu toată puterea aproape de vârful stâlpului. Marginea lamei se îngropă adânc în lemn. Capul şi umerii zvâcniră din cauza durerii provocate de forţa loviturii. Încercă să o scoată, dar nu reuşi. Dădu drumul mânerului şi lovi stâlpul din nou şi din nou, până când degetele îi amorţiră.

— Să-ţi aduc altă sabie?

Trezită din durerea pe care şi-o provocase singură, Morrigan se întoarse spre vocea aceea.

Aidan Grant stătea la intrarea magaziei de arme, rezemat. Morrigan nu ştia de când stătea acolo, cât de mult văzuse din furia ei. Câţiva tineri, ajutoare în curte şi la grajduri, se uitau şi ei.

Făcu un pas în spate, respirând greu, picături de transpiraţie curgându-i pe faţă. Strigătul din capul ei începuse să se liniştească. În ciuda durerii intense din braţe şi din umeri, se simţea mai bine, simţea că avea mai mult control asupra emoţiilor şi ştia clar ce trebuia să facă.

— Mulţumesc, dar am terminat.

— Excelent! Aidan se îndreptă. Atunci, având în vedere că nu eşti înarmată în momentul de faţă, e un moment bun să vorbim?

Morrigan încuviinţă scurt. Bărbatul îi adusese duşmanul în Dalmigavie, dar nu putea să-l învinovăţească. Nu ştiuse. Aşa cum nici Isabella nu ştia de ce plecase în grabă din casă. Erau minciuni pe care trebuia să le spună

ca să se protejeze şi avea să înceapă cu bărbatul din faţa ei.

Adevărul despre ce i se întâmplase era dureros, însă tragedia nu se terminase în Perth. Să recunoască acest lucru ar fi adus ruşine asupra ei, a Isabellei, a lui Maisie şi a tuturor oamenilor pe care îi considera familie. Ea fusese în centrul furtunii, dar nu-şi făcea griji numai pentru reputaţia sa. Văzuse cum fusese afectat tatăl ei.

Nu avea să pună acea povară pe umerii femeilor pe care le iubea ca pe nişte surori.

Înainte să ajungă în locul unde îşi aruncase pelerina şi boneta, el deja i le întindea. Morrigan nu vru să observe încercarea lui de a fi amuzant sau politicos.

— Mai devreme ai zis că vrei ca discuţiile noastre să rămână private. Unde vrei să mergem ca să vorbim?

Morrigan îşi trase pelerina pe ea şi îşi puse boneta.

— În grădina cu ziduri de lângă curte.

Morrigan o luă înainte. Nu era cel mai bun loc. Mulţi membri ai casei Mackintosh aveau să-i vadă acolo. Era posibil să le fie auzită conversaţia. Vânătăile pe care le aveau amândoi şi modul în care interacţionaseră din prima clipă când fuseseră prezentaţi aveau să arunce o lumină îndoielnică asupra explicaţiei ei. Venise momentul să recunoască un adevăr parţial despre Inverness.

Aidan o prinse din urmă şi vorbi primul după ce trecură de bolta din piatră care dădea spre grădină.

— Sentimentele tale pentru Sparrow îmi sunt foarte clare. Vreau să ştii că bărbatul nu mi-e prieten. Eu îl consider un escroc şi un ticălos şi spun asta ştiind că ţi-e rudă. Dar e responsabilitatea mea să-l ţin în viaţă.

Poate că mai exista o urmă de speranţă pentru Aidan Grant.

— De ce?

— Pentru că am clienţi care urmează să înfrunte un juriu în Inverness. Mărturia acestui bărbat poate face diferenţa dintre viaţă şi moarte.

Morrigan refuză să ia loc când bărbatul arătă spre o bancă. Nu-i venea să creadă că mai era o urmă de omenie

în Sparrow.

— Ce ar putea spune la tribunal? De ce l-ar crede cineva?

— În primul rând, chiar e unchiul tău?

Se afla din nou într-un impas. Morrigan îi privi în ochi. De când se întâlniseră lângă casă, el îşi pusese haina, dar încă nu purta pălărie. Vântul îi aruncă şuviţe întunecate peste ochi. Se gândi că femeile îl considerau pe avocat destul de chipeş când faţa lui nu era marcată de vânătăi şi putea să vadă cu ambii ochi.

— Contează dacă e înrudit cu mine?

— Da.

— De ce?

— Pentru început, pentru că vreau să-i aflu numele adevărat.

Morrigan clătină din cap neîncrezătoare.

— Eşti pregătit să-l prezinţi pe răufăcătorul ăsta la tribunal ca martor şi nici măcar nu-i ştii numele adevărat? De când îl cunoşti?

— De două zile, fără să iau în considerare corespondenţa scrisă. Ne-am întâlnit faţă în faţă cu câteva clipe înainte ca noi doi…

— Să avem mica noastră înţelegere, îl întrerupse ea, terminându-i propoziţia în timp ce doi angajaţi de la bucătărie trecură pe lângă ei cu coşuri pline cu ierburi proaspete.

— După reputaţie, îl ştiu de mult timp. Am auzit multe poveşti despre lucrurile groaznice pe care le-a făcut.

— Ce fel de lucruri?

— E unchiul tău sau nu? insistă el.

Morrigan observă că se făcea schimb de informaţii sub forma unei negocieri. Unul oferea ceva, celălalt îi dădea altceva în schimb. La ce putea să se aştepte de la un avocat?

— E fratele mai mic al mamei mele defuncte. Suntem înstrăinaţi de acea parte a familiei de foarte mult timp.

— Numele lui?

— Robert Wemys.

Până şi auzul numelui lui îi făcea greaţă.

— Mă întreb câte nume a mai folosit, zise Aidan, concentrându-se pe intrarea în grădină.

— Acum e rândul tău, zise Morrigan. Cum poate să-ţi ajute clienţii? Ce poate spune pentru a le schimba soarta?

Privirea lui Aidan se opri asupra chipului ei. O studie. De data asta, Morrigan observă o urmă de regret la el când se uita la gura ei învineţită. Intensitatea lui o tulbura. Ani la rând, fusese expertă în respingerea atenţiei bărbaţilor. Modul ei tranşant de a se purta cu posibilii pretendenţi era în mod voit la limita nesimţirii, ca să-i dea la o parte din clipa în care erau făcute prezentările. Ştia că arăta bine şi multora li se părea fermecător simţul umorului pe care îl avea. Însă niciun compliment flatant nu o tulburase vreodată. Nu era interesată de o relaţie care putea duce la iubire sau la căsătorie. Nu era interesată deloc de asta. Scandalul din trecut garantase asta.

Însă îşi dădu seama că ei doi săriseră peste prezentarea iniţială.

El făcu din nou semn spre bancă şi, pentru a doua oară, îl refuză.

— Poţi să vorbeşti clar, domnule? Avem un fel de înţelegere.

— Da?

— Nu am niciun motiv să fiu deschisă cu tine dacă tu nu o să fii deschis cu mine.

— Iar dacă ezit, ai de gând să mă foloseşti în acelaşi mod în care ai folosit stâlpul pentru antrenament?

— Încerci să mă enervezi?

Aidan zâmbi – un gest care îi îmbunătăţi considerabil înfăţişarea.

— Unchiul tău…

— Să nu îi mai spui niciodată aşa! îl întrerupse ea cu fermitate. Acum ai un nume pentru el, te rog să-l foloseşti!

— Foarte bine, continuă el, clar neafectat de tonul ei tăios. Wemys a fost unul dintre zecile de oameni pe care Ministerul de Interne şi autorităţile locale i-au plătit ca să submineze mişcarea de reformă prin infiltrarea în comitate

şi prinderea în capcană a liderilor.

Un şobolan, se gândi Morrigan. Un spion. Cât de bine i se potrivea! Acum ştia că cercul de prieteni ai tatălui ei găzduia şi astfel de oameni.

— Cât despre clienţii mei, am de gând să-l pun martor în procesul lor, continuă el.

— Ai zis asta. Am auzit că e vorba de fraţii Chattan.

— Ai auzit de ei?

— Sunt renumiţi aici. Cum clanurile Mackintosh, Drummond şi Murray sunt radicale, sunt interesate de rezultatul procesului.

Aidan păru mulţumit de răspunsul ei.

— Atunci probabil ştii deja că cei doi bărbaţi au fost atraşi într-o capcană.

— Aşa spune toată lumea, se încruntă Morrigan. Wemys a făcut asta?

— Nu, altcineva, o persoană care lucra pentru aceeaşi oameni.

Morrigan aşteptă. Ştia deja cum funcţionau înscenările. Guvernul englez folosise numeroase metode secrete ca să-i convingă pe oameni ori să-i păcălească pentru a face anumite lucruri. Niall Campbell, soţul lui Maisie, fusese ţinta lor anul trecut.

O ţinuseră pe Fiona, sora lui, prizonieră fără să o condamne pentru vreo infracţiune.

Aidan continuă.

— Wemys are sau avea talentul de a se insinua în cercul de încredere al societăţii reformatorilor. El propunea planuri pentru acte de violenţă, planuri dezvoltate de Sir Rupert Burney şi alţi escroci care lucrează pentru Lord Sidmouth, ministrul de interne.

— Ştiu rezultatul, rosti Morrigan. Planul este descoperit în mod miraculos, liderii sunt arestaţi, iar dezastrul orchestrat e evitat. Evenimentul, precum şi indignarea publică ce urmează sunt folosite apoi pentru justificarea legilor mai aspre şi a restricţiilor legate de dreptul oamenilor de a se aduna şi a protesta.

Bărbatul ridică o sprânceană.

— Le ştii foarte bine tacticile.

— L-am pierdut pe tata din cauza lor. Se lăsă tăcerea preţ de câteva clipe. Morrigan nu voia însă mila lui şi îi făcu semn să continue. Şi crezi că această… rudă a mea poate să ajute?

— În cazurile din trecut, când radicalii acuzaţi ajungeau la tribunal, Wemys şi alţii ca el erau demult dispăruţi, ascunşi într-un loc nou, cu nume noi şi planuri noi ca să distrugă alt grup de idealişti încrezători.

— Şi acum spui că este dispus să depună mărturie pentru clienţii tăi?

— Eu cred că da, zise Aidan, în timp ce rupse ultima petală a unui trandafir din apropiere. Promite să spună adevărul.

— Dar ai spus că nu le-a întins el capcana fraţilor Chattan.

— Nu a făcut-o, dar ştie cine e responsabil. Poate să dea nume, date şi locul unde agentul provocator a fost trimis după arestări. Mărturia lui Wemys o să fie crucială.

Morrigan nu avea niciun dubiu că Aidan Grant era un avocat capabil.

— Când l-am întâlnit pe unch… pe Wemys, a spus că nu voia să fie trimis în colonia Cape din Africa. M-a rugat să-l protejez în schimbul mărturiei lui. Acum ştiu că face asta pentru că e pe moarte. Cred că ştie de ceva timp.

Morrigan îşi aminti de fiorul pe care îl simţise când Isabella pomenise de cancer. Ştia că nu era un mod plăcut de a muri. Dar asta se întâmplase înainte să afle că însuşi diavolul era întins în acel pat.

Ochii gri ai lui Aidan se concentrară pe faţa ei.

— Îţi cer să-l laşi în pace. Lasă-l să trăiască până când îl omoară boala!

— Nu sunt o asasină, domnule Grant.

— Am văzut cum ai atacat stâlpul ăla în curtea de antrenament.

Morrigan nu-şi dădu seama dacă bărbatul vorbea serios sau glumea.

— Asasinii ucid fără pasiune şi, aşa cum ştii, eu am un

temperament vulcanic.

— Spune-mi de ce-l urmăreai în Inverness!

Morrigan se gândi, dar refuză posibilitatea unei eschive. Se îndoia că avocatul avea s-o lase în pace până când nu primea un răspuns satisfăcător. Ridică din umeri.

— Mi s-a părut că îl recunosc. Am vrut să fiu sigură.

— Îl consideri responsabil pentru moartea tatălui tău?

— Nu, răspunse ea cu sinceritate.

— Atunci de ce ai scos pumnalul? De ce voiai să-l ucizi?

— Asta credeai că vreau? Mă plimbam pe o alee pustie, într-un port periculos, fără însoţitor. Nu ţi se pare rezonabil să mă pregătesc pentru orice ameninţare posibilă?

— Ai fi putut să-mi explici asta când…

— Să-ţi explic ţie? Unui străin? M-ai atacat, domnule!

— Ţi-am luat pumnalul din mână.

— Din punctul meu de vedere, erai o brută care a apărut subit în spatele meu şi m-a atacat.

— Aproape că m-ai lăsat fără moştenitori!

— Tu ai provocat asta, zise Morrigan, arătând spre gură şi bărbie.

Bărbatul arătă spre ochiul lui umflat.

— Nu am obţinut asta lovindu-mă de perete.

Morrigan şi Aidan se uitară unul la celălalt.

— Cât de convenabil! Fix oamenii pe care speram să-i găsesc.

Cei doi se întoarseră la unison, surprinşi de sunetul altei voci. Isabella stătea, cu trusa medicală pe umăr, destul de aproape cât să le fi auzit discuţia.

— E adevărat, domnule Grant? Eşti responsabil pentru vânătaia de pe faţa lui Morrigan?

Tonul Isabellei era destul de tăios ca Morrigan să se teamă că putea să-i ordone lui Blair să-l arunce pe Aidan în temniţă.

— Recunosc că eu sunt responsabil.

— Nu este. Morrigan se întoarse spre el. Nu ai nicio vină pentru asta.

— Dar am, în mod evident şi regretabil.

Tânăra îl ignoră şi se întoarse spre Isabella.

— Există o explicaţie. Domnul Grant mi-a înţeles greşit intenţiile. Credea că voiam să rănesc pe cineva.

— Acum ştiu că domnişoara Drummond îşi vedea de treaba ei, a fost în totalitate vina mea.

— Domnule, e evident că nu ai vizitat temniţele din Dalmigavie, şopti ea, după care se întoarse din nou spre Isabella. Nu m-a rănit. M-am împiedicat şi am căzut. Dar e adevărat că ne-am bătut.

— Nu era cazul să o facem. A fost greşit din partea mea să intervin.

Morrigan nu înţelegea de ce bărbatul era atât de agreabil.

— E perfect justificat să intervii când vezi că o persoană scoate un cuţit pe o stradă pustie. Aş spune că e motiv de panică.

— Nu şi dacă acea persoană e o femeie. Erai pe bună dreptate îngrijorată când ai auzit paşi în urma ta. Nu trebuie să îţi asumi responsabilitatea pentru asta. Aveai dreptate. Eu am greşit.

— Doar mi-ai luat cuţitul din mână. Eu te-am lovit în…

Vru să facă semn spre zona lui intimă, dar se opri.

Isabella tuşi, atrăgând din nou atenţia asupra ei. Se uită la Morrigan, apoi la Aidan, apoi din nou la ea.

— Cred că ar fi bine să cădeţi de acord asupra unei poveşti. A unei poveşti bune. Una plauzibilă. Apoi s-o spuneţi celor care vă întreabă.

Isabella clătină din cap neîncrezătoare şi îndepărtă.

Niciunul din ei nu spuse nimic până când Isabella nu intră în castel pe uşa care ducea spre bucătărie.

— Am găsit soluţia, spuse Aidan. O companie de soldaţi britanici. Erau zeci. Toţi beţi. Ne-au încercuit. Tu ţi-ai folosit cuţitul. Eu pumnii.

Cu o poveste ca asta, Morrigan ştia că nu putea să iasă din cameră, cu atât mai puţin de pe teritoriul castelului.

— Ar fi cel mai bine să mă laşi pe mine să mă ocup de

asta. Tu, domnule, nu eşti de încredere.

Capitolul 8

Aidan

Cât avea să stea la Dalmigavie, Aidan avea nevoie de un loc unde să muncească. Trebuia să fie la zi cu corespondenţa şi avea de pregătit documente juridice. Searc sugerase biblioteca mică de la etaj, aflată deasupra sălii mari. Aceasta fusese cândva domeniul surorii lordului, care fusese însoţitoarea reginei Caroline. Deşi se afla lângă un salon folosit deseori de alţii, camera era liniştită, rareori folosită şi avea un şemineu mic care încălzea aerul rece al toamnei.

După cină, îşi luă bagajul şi se duse sus.

Destinaţia lui fu uşor de găsit. Când trecu de salonul gol, fu surprins să găsească uşa de la bibliotecă deschisă şi lumina revărsându-se pe coridor. Se opri în prag.

Rafturile cu cărţi acopereau un perete întreg, iar un birou se afla lângă una din cele două ferestre cu perdele grele. Două scaune tapiţate flancau un şemineu mic în care nu fusese aprins focul şi pe o masă se aflau patru sau cinci cărţi şi o lampă. Nimic din toate astea nu îl interesa atât de mult ca silueta femeii care stătea pe scara mică rezemată de rafturi. Era cu spatele el în timp ce se întindea după un volum, dar Aidan o recunoscu imediat.

— Domnişoară Drummond!

Nu o mai văzuse de ieri.

Tânăra aproape căzu de pe scară, dar se echilibră la timp. Ochii ei întunecaţi luciră în lumina lămpii când se întoarse.

— Îmi pare foarte rău, nu am vrut să te sperii, spuse bărbatul, lăsându-şi geanta lângă uşă şi îndreptându-se spre ea.

— Atunci poate că nu ar trebui să te strecori prin

spatele oamenilor.

Tânăra se ridică şi luă cartea pe care o voia.

— Searc mi-a zis că pot să lucrez aici.

— Dacă Searc ar şti ce ni s-a întâmplat…

Rochia de un albastru-închis îi îmbrăţişa formele perfect. Faţa ei frumoasă încă avea vânătăile căpătate în urma confruntării lor. Asta explica de ce nu lua masa cu toată lumea în sala mare. Aidan întinse o mână ca să o ajute să coboare. Morrigan îi aruncă o privire prin care îi transmise că nu avea nevoie de ajutor. Bărbatul nu se mişcă din loc.

— Scara e instabilă. Nu aş vrea să cazi pe orice armă fatală ascunzi azi.

— Bine punctat.

Cu un zâmbet subtil, îi acceptă oferta şi coborî. Mâna ei era caldă şi nu avea delicateţea majorităţii femeilor de la oraş. Era clar că pielea fusese întărită de orele întregi de antrenament. Şi ştia din proprie experienţă că tot acel timp fusese petrecut cu un scop.

O privi, iar ea îl ignoră. Studiind cartea, se îndreptă spre masă.

— Nu vreau să te deranjez, pot să mă întorc mai târziu.

— Nu e nevoie, am terminat ce aveam de făcut aici. Am ce-mi trebuie. O să-mi iau cărţile în cameră.

Aidan se uită la grămada de volume. Toate erau grele. Era nevoie de mai multe drumuri ca să le care.

— Atunci permite-mi să ţi le car. E o colecţie impresionantă.

Morrigan luă două cărţi din teanc şi pe cea pe care tocmai o luase.

— Nu am nevoie de ajutor. Astea trei îmi ajung.

— Să ştii că pot să duc foarte multe.

— Sunt capabilă să le duc singură, mulţumesc. Dar, dacă insişti să fii de folos, poţi să mă ajuţi să le pun pe celelalte înapoi pe raft.

— Cum vrei.

Aidan studie rafturile – spaţiile dintre volume arătau

clar de unde fuseseră luate cărţile.

— Îmi spui tu unde trebuie puse şi…

— Dacă vrei să ajuţi, atunci te rog să mi le dai!

Morrigan era o femeie care ştia ce voia. El fu înţelept şi nu-i aminti că era mai înalt şi putea să ajungă mai sus. Dar nici nu voia să scurteze această întâlnire neaşteptată.

Morrigan se sui pe scară şi întinse mâna spre el.

Pentru o clipă, Aidan o privi, admirând cât de minunată era femeia din faţa lui. Părul i se revărsa ca o pătură de bucle delicate pe umeri. Ochii ei erau magici. Faţa, când avea să se vindece, avea să fie chipul despre care scriau poeţii.

— Ai de gând să mă ajuţi sau eşti aici doar de formă, domnule Grant? Nu am de gând să-ţi pictez portretul.

Isteţimea era la fel de atrăgătoare ca restul calităţilor ei, dar ar fi fost naiv să îi facă un compliment despre asta. L-ar fi făcut bucăţi.

Aidan luă prima carte de pe birou şi citi titlul cu voce tare:

— *Ungurii şi sabia unui highlander.* Văd că eşti interesată de artele marţiale.

Morrigan îi luă cartea din mână şi o aşeză pe un raft.

— *Aventurile militare ale lui Johnny Newcome.* Ce fort britanic ai de gând să iei cu asalt?

— Ai ceva sugestii?

— Fort George? E la îndemână, la puţin mai mult de jumătate de zi călare.

Morrigan găsi un loc şi pentru această carte.

— Sau o să ţinteşti spre inima imperiului? Însuşi parlamentul?

— Mă gândeam la Palatul St. James. Cred că ar trebui să îl luăm cu asalt pe acel rege de Hanovra mic şi gras.

— Foarte ambiţios, zise el în timp ce ridică două volume. *Reft Rob; sau vrăjitoarea din Scot-Muir, zisă Madge Snoover: o poveste scoţiană.*

Morrigan se întinse după ele, dar el le trase.

— Un clasic al literaturii moderne, sigur, dar nu o să-ţi ajute ambiţiile militare.

— Nici nu ştii cât de bune sunt într-o campanie.

Întinse mâna spre el.

Aidan zâmbi şi i-o dădu.

— Ce înseamnă *Snoover?*

— Habar n-am.

— Dar tu ai luat cartea de pe raft.

— Ba nu – sau cel puţin nu-mi amintesc asta. Nu ştiu cum a ajuns printre cărţile mele.

— Poate că nici asta nu e a ta. *Istoria modernă a vechii familii Kinkvervankotsdarsprakengotchderns.*

— Acum pur şi simplu inventezi lucruri.

— Eu? Să fac aşa ceva? Ieri mi-ai spus că nu mă pricep deloc la asta.

— Nu am zis aşa ceva. Am spus că nu eşti de încredere.

— Ei bine, ce spui despre asta?

Aidan deschise cartea şi îi arătă pagina cu titlul.

Ea trebui să se aplece spre el ca să vadă. Scara se clătină, iar Morrigan trebui să-şi pună mâna pe umărul lui ca să se echilibreze. Părul ei îi mângâie faţa. Fineţea incredibilă şi parfumul proaspăt îl făcură să-şi dorească să-i atingă buclele de mătase.

Momentul fu scurt. Morrigan îi luă cartea din mână şi se întoarse.

— Sunt foarte interesat de spectrul intereselor tale.

— Sunt multe lucruri legate de mine care te-ar surprinde. Dar acea carte probabil era pe birou înainte să vin aici, pentru că nu…

— Astea două trebuie să fie ale tale. *Dragoste şi furie. O poveste de altfel adevărată.* Aidan încercă să ridice o sprânceană când o privi, dar fu prea dureros. Şi *Studiul unui nud.*

— Nu sunt.

— Atunci poate că o să păstrez eu al doilea volum.

— Cum vrei.

— De fapt, o să fac asta când o să am mai mult timp liber.

Morrigan îi luă cartea din mâini.

— Nici măcar nu e titlul ăsta. Este *Suferinţele vieţii umane* al lui Rowlandon.

— Aşa e. Lumina nu e foarte bună aici, cred că am citit greşit.

Morrigan clătină din cap. Se întoarse să pună cartea la loc pe raft, dar Aidan îi văzu zâmbetul.

Se gândi chiar să mai ia câteva cărţi de pe raft ca să continue acest joc, însă Morrigan fu prea rapidă pentru el. Coborâse de pe scară cu cărţile alese în braţe.

— Îţi mulţumesc pentru distracţie, domnule Grant. Noapte bună!

Aidan făcu o plecăciune, pe care o regretă în clipa în care ea o luă spre uşă.

— Ai hotărât ce poveste să folosim ca să le explicăm vânătăile oamenilor din Dalmigavie?

— După seara asta, mi-ai câştigat încrederea. Spune-le ce vrei!

Şi fără nici un alt cuvânt, Morrigan ieşi din cameră.

Capitolul 9

Morrigan

Obloanele şi perdelele erau trase. Soarele după-amiezii lumina cele trei rânduri de desene aranjate frumos pe biroul de lângă geam. Morrigan le aranjase în ordinea în care le strânsese din Inverness.

Acum, ea şi Maisie le cercetau.

— Abia am avut când să mă uit la ele aseară, când Isabella era aici, zise Maisie, ridicând un afiş şi studiindu-l cu atenţie.

Faptul că încerca să afle de unde veneau acele caricaturi era o diversiune. Morrigan avea nevoie de un mod prin care să-şi distragă atenţia. Nu prea avea ce face în privinţa faptului că Wemys era atât de aproape. Isabella continuă să-l viziteze. Din fericire, Maisie o însoţise pe sora

ei.

Răufăcătorul murea, asta tot trebuia să-şi amintească Morrigan. Avea parte de o moarte lentă şi dureroasă. Nu putea să se gândească la ceva mai potrivit pentru el, chiar dacă nu o provoca ea.

Maisie puse afişul jos.

— Ştiu că e o prostie, dar, de fiecare dată când mă gândesc la satirişti şi artişti în general, presupun că sunt progresivi şi radicali. Că au un interes înnăscut pentru alinarea suferinţei oamenilor şi folosirea talentului pe care îl au ca să-şi ajute semenii într-un fel sau altul.

Morrigan îşi mângâie sora pe umăr cu afecţiune.

— Asta pentru că ai un suflet bun. O conştiinţă curată. Mereu vezi ce e mai bun în oameni şi încerci să faci lumea un loc mai bun.

În urmă cu un an, Maisie şi Fiona, sora lui Niall, înfiinţaseră Societatea pentru Reformă Feministă din Edinburgh. Fiind idealiste şi revoluţionare adevărate, eforturile lor fuseseră oprite brusc şi Fiona fusese arestată când guvernul îşi folosise pumnul de oţel ca să distrugă opoziţia şi protestele. De atunci, Maisie îşi continuase munca pentru reformă în Highland, folosind vârful ascuţit al peniţei. Iar acum, când Fiona era din nou alături de ea, plănuia să înceapă alt capitol pentru Societatea pentru Reformă Feminista din Edinburgh.

— De obicei, artiştii îşi semnează într-un fel munca.

— Ăsta e prea laş ca să-şi pună numele pe afişe.

— Dacă ne uităm cu atenţie, e posibil să dezvăluie ceva despre el. Sora ei îşi plimbă degetele pe marginile unui afiş. Nu am cunoscut niciodată un artist care să nu-şi dorească un fel de recunoaştere.

— Când Searc sau Blair o să-l prindă, o să înveţe adevăratul înţeles al durerii.

— Bănuiesc că munceşte pentru bani, zise Maisie. Dacă un om din Highland face asta, presupun că moare de foame. Poate că are o familie pe care trebuie să o hrănească. Amândouă ştim cine ar plăti pentru o asemenea denigrare.

Morrigan ştia. Toţi ştiau. Sir Rupert Burney fusese mutat din Londra în Edinburgh şi apoi în Glasgow şi în Inverness ca să oprească mişcarea reformei şi ameninţarea reprezentată de Cinaed în Scoţia.

— Artistul este şi povestitor, iar aici e prezentată mai mult decât o poveste. Maisie trasă un cerc pe una, apoi pe următoarea caricatură. Uită-te la zona asta de pe fiecare afiş. Vezi asemănările? Toate sunt femei.

— Ai dreptate, spuse Morrigan, privind cu atenţie. Au cruci pe haine?

— Cred că da.

— Sunt călugăriţe.

Fie că afişele înfăţişau o mulţime sau nu, figurile erau incluse în mod artistic.

— Există călugăriţe în Highland?

Maisie clătină din cap.

— Nu cred.

— Oare spune că în spatele mişcării se află catolicii?

Cinaed şi reformatorii erau de aceeaşi parte, dar afişele îi arătau ca fiind rivali, Fiul Scoţiei fiind reprezentat drept corupt, înfometat după putere şi un posibil tiran.

— Poate, dar uită-te la feţele mai mici, amestecate cu călugăriţele. Sunt copii cu ele.

— Elevi. O şcoală catolică? sugeră Morrigan.

Amândouă ştiau că practicarea catolicismului era ilegală în Scoţia şi Anglia de secole întregi, dar religia supravieţuise în munţi, trecând în subteran, mai ales în nord şi în insulele din vest. Religia avea prea multe legături cu vechea loialitate iacobită pentru clanul Stuart.

— E posibil să existe o astfel de şcoală în Inverness? întrebă Maisie.

— Blair e posibil să ştie.

— Searc sigur ştie.

O bătaie în uşă le făcu pe ambele femei să pună cărţi peste afişe. În ciuda faptului că Isabella le văzuse deja, nu avea nevoie să i se amintească mereu că bărbatul pe care îl iubea era în mijlocul unei furtuni care creştea.

Fu uşurată când o văzu pe Fiona în uşă, cumnata lui

Maisie, tânăra văduvă care stătuse într-o închisoare britanică înainte să fie eliberată. Cu o lună în urmă, ea şi cele două fiice ale ei îşi găsiseră refugiu în spatele zidurilor castelului Dalmigavie.

— Unde sunt fetele? întrebă Maisie.

— Îşi terorizează bunica.

— Cum se simte John azi?

John Gordon le ajutase pe Isabella, Morrigan şi Maisie să fugă din Edinburgh, călătorind cu ele în Inverness. Deoarece le ajutase, tânărul avocat din Edinburgh fusese arestat de dragonii care le urmăriseră, fiind torturat până când Cinaed şi Blair reuşiseră să-l elibereze.

— Mai bine. A venit cu mine, Catriona şi Briana la o plimbare până în sat şi înapoi.

— E evident că îi place compania ta, zise Maisie.

— Avem foarte multe în comun.

O umbră traversă faţa Fionei, iar Morrigan ştiu că aceasta încă era bântuită de lunile petrecute în captivitate. De când ajunsese în Dalmigavie, nu vorbise despre asta. Nu spusese niciodată cum fusese tratată sau ce i se făcuse. Morrigan o înţelegea. Ştia că, atunci când te concentrai pe nişte lucruri rele, acestea doar deveneau mai intense în mintea ta. Doar înrăutăţeau situaţia.

Apoi apăreau îndoielile, care încolţeau. Dacă oamenii te priveau diferit? Dacă discuţiile despre trecut aduceau coşmarul înapoi? Dacă pierdeai abilitatea de a uita?

Morrigan îşi dădu seama că se gândea la propriii demoni, nu ai Fionei.

— Am auzit că tu şi John Gordon o să vă căsătoriţi, o tachină Morrigan ca să mai relaxeze atmosfera.

Fiona îşi puse mâinile în şold şi roşi.

— Da, după tine şi Aidan Grant. Se zvoneşte că sunteţi iubiţi despărţiţi demult.

— Minciuni! strigă Morrigan. Se gândi la puţinele momente pe care le petrecuseră unul în compania celuilalt în bibliotecă în urmă cu câteva seri. Cine a spus aşa ceva?

— Dacă ai coborî să iei masa o dată sau de două ori în sala mare, atunci ai şti.

Nu era pregătită să se plimbe printre oamenii din castel. Nu încă. Poate peste câteva zile, când dispăreau vânătăile.

— Tot ce pot să spun e că un tânăr chipeş s-a plâns de asta, continuă Fiona, aruncându-i un zâmbet lui Maisie.

Era chipeş şi amuzant. Asta nu însemna că ar fi recunoscut aşa ceva în faţa cuiva. Îi dăduse voie să inventeze o poveste, dar chiar ar fi mers Aidan atât de departe?

— O să-i învineţesc şi celălalt ochi dacă a minţit. Morrigan se întoarse spre Maisie. Asta a făcut?

— O domnişoară nu face asta, nu crezi?

— O să-i tai limba!

— Mult mai bine, răspunse Maisie. Adevărul e că nu a spus nimic. Ba chiar a fost un domn. Nu spune nimic despre poveştile pe care Sebastian Grant le inventează la cină în fiecare seară.

— Ce poveşti?

— Că fratele lui a făcut greşeala de a se apropia prea mult de tine pe o alee din Inverness şi că l-ai bătut ca un profesor de latină în ziua examenului.

— Nu o să mai am voie să mă duc în oraş, zise Morrigan, ducându-se spre masă.

Luă cărţile de pe afişe. Chiar şi din puţinele cuvintele schimbate cu Sebastian, îşi dăduse seama că bărbatul avea simţul umorului.

În acea primă zi, învăţase ceva mai mult despre fraţii Grant. Veniseră în nord ca să preia cazul fraţilor Chattan la cererea lui Searc. Se pare că Aidan devenise destul de faimos în Edinburgh şi Glasgow, însă acest caz avea să-l ajute în Highland să spere la un loc în parlament.

Gândurile lui Morrigan se duseră din nou spre momentele petrecute în bibliotecă. Îşi dorea să fi fost destul de curajoasă cât să fi stat mai mult şi să continue schimbul de replici. Sau să se întoarcă în seara următoare, ştiind că el avea să lucreze acolo. Nu îi plăcea că pulsul i-o luase razna.

— De ce te uiţi din nou la prostia asta?

Întrebarea Fionei o trezi pe Morrigan din gândurile ei despre Aidan. Tânăra se afla lângă ea şi privea afişele întinse pe masă. Văzuse schiţele ultima oară când fusese acolo. Maisie îi explicase ce descoperise mai devreme.

— E ciudat că se repetă aceste sugestii ale catolicismului în toate afişele, adăugă Morrigan.

— Crezi că asta face parte din semnătura lui?

— Mai vezi altceva în afară de călugăriţe?

Chiar de când văzuse afişele prima oară, Morrigan simţise că era ceva ascuns în ele.

— Mă întreb dacă acest *el* e posibil să fie o *ea,* sugeră Fiona dintr-odată, arătând spre caricaturi. În mai multe afişe poţi să vezi un grup de femei care se uită la imaginile principale. Mai sunt călugăriţele. Copii care par să fie fete. E la fel în mai multe desene. Sunt în mare parte femei.

Morrigan se aplecă din nou peste masă.

— E posibil.

Maisie încuviinţă.

— Mai ales dacă are legătură cu călugăriţele sau cu o şcoală catolică de fete.

Toate afişele aveau mai multe detalii decât cele evidente. Morrigan încercă să justifice în mintea ei de ce o femeie, o artistă talentată care trăia în Highland, ar desena aşa ceva pentru duşman. Îşi aminti ce spusese Maisie în urmă cu numai câteva minute. Oamenilor le era foame. Locurile de muncă erau puţine. Poate că avea copii fără un acoperiş deasupra capului şi fără mâncare.

Disperarea îi împingea pe oameni să facă lucruri groaznice. Şi erau mii şi mii de văduve după război care se chinuiau în Scoţia.

Dacă afişele erau, într-adevăr, create de o femeie, poate că ea era forţată să facă asta.

Cele trei se întoarseră la unison când auziră o altă bătaie în uşă. Morrigan o deschise şi apăru bătrâna Jean, mătuşa lui John Gordon. Cu toate că femeia suferea de tremur paralitic, nimic nu o încetinea. Se oferise să îi aducă lui Morrigan rochia curăţată şi retuşată de croitoreasă. Pe aceasta o purtase în Inverness.

Morrigan luă rochia şi o invită să ia loc. Jean traversă podeaua, şchiopătând uşor. Nu văzuse caricaturile de pe afişe şi nu avea sens să i le arate. Femeia le era devotată lui Cinaed şi Isabellei şi nu avea sens să o supere.

După ce se aşează pe scaun, se uită suspicioasă la cele trei tinere.

— Ce se întâmplă aici? Arătaţi ca o adunătură de vrăjitoare care pregătesc poţiuni pentru Samhain[1]. Să nu mă lăsaţi pe dinafară. Fac asta de când eram mică.

Bătrâna Jean era dintr-un sat cuibărit sub un promontoriu aflat la est de Inverness. Dacă nu ar fi fost atât de ataşată de Cinaed şi de Isabella, încă ar fi fost acolo. Însă vechea ei viaţă se schimbase, iar acum locuia în Dalmigavie, unde îi supraveghea pe toţi în timp ce nepotul ei se vindeca.

— Nu facem nicio poţiune, o asigură Maisie.

— Chiar am avea nevoie de cunoştinţele tale în privinţa asta.

— Ce cunoştinţe? Ochii bătrâni sclipiră. Nu sunt oaie sălbatică. M-am născut în Duff Head şi prin venele astea bătrâne îmi curge doar apă de mare. Aşa că dacă te gândeşti să fugi pe dealurile astea…

— Nu, nu e asta, zise Morrigan, străduindu-se să nu râdă. Inverness. Am auzit că ai spus că soţul tău vindea peştele în oraş.

— Aşa e. De când era mic, binecuvântat să-i fie sufletul.

— Şi l-ai ajutat, nu?

— Da, încuviinţă Jean cu precauţie.

— Deci cunoşti zona.

— Foarte bine. Spuneţi odată! zise femeia. Nu pot să stau toată ziua la pălăvrăgit. Ce vreţi?

— Ştii vreo mănăstire de călugăriţe catolice care trăiesc pe lângă Inverness? Sau o şcoală condusă de ele?

Privirea lui Jean se mută de la o femeie la alta şi într-

---

1 Samhain este o veche sărbătoare precreştină, care calendaristic corespunde cu Ziua morţilor sau Halloween, fiind considerată Anul Nou Celtic, (n.red.)

un final se opri asupra lui Morrigan.

— Aţi înnebunit? Stăpâna Isabella ştie?

— Ce vrei să spui? întrebă Maisie încet.

— Vă gândiţi să vă alăturaţi unei mănăstiri?

— Nu, răspunse Morrigan.

— La naiba dacă o să fiu responsabilă că ai bătut un avocat chipeş şi apoi ai fugit să devii călugăriţă!

Morrigan se surprinse pufnind. Chiar dacă femeia o tachina, nu credea că Aidan ar fi fost fericit să audă astfel de discuţii.

— Nu am de gând să fug nicăieri!

— Atunci cine o face? Ea şi-a găsit un scoţian chipeş, zise şi arătă spre Maisie. Apoi se uită spre Fiona. Iar ea şi fetele ei aduc zâmbetul pe faţa lui John al meu. Deci să nu-mi ceri mie ajutorul!

— Încercăm să găsim pe cineva, spuse Morrigan. Îţi garantez că niciuna dintre noi nu are intenţia să fugă.

Dură puţin să o convingă pe femeie că nu aveau de gând să fugă sau să devină călugăriţe, iar aceasta se calmă.

— Deci o mănăstire.

— Sau o şcoală? întrebă Maisie. Un loc unde sunt călugăriţe, iar fetele stau acolo la internat.

— Da, ştiu un loc. Barn Hill, departe de râu, dincolo de Castle Hill.

— Poţi să ne spui mai multe despre acel loc? insistă Morrigan.

— Da, acum îmi amintesc. În afară de un tânăr sau doi, care ajută cu agricultura, sunt numai femei. Cred că e acolo de mult timp. Am fost de mai multe ori cu bătrânul meu. Am vorbit cu câţiva oameni. Majoritatea femeilor erau văduve şi fete bătrâne.

— Şi călugăriţe?

— Da. Printre ele erau franţuzoaice şi irlandeze aduse să le înveţe pe cele tinere, deşi unele erau destul de mari să se căsătorească. Presupun că aşteptau. Poate că nu erau destui bărbaţi din cauza războaielor.

— Ale cui fete mergeau acolo? întrebă Morrigan.

Femeia ridică din umeri.

— Ai oamenilor care respectau stilul vechi de viaţă. Şi femei nedorite. A trecut ceva timp de când am vizitat locul. Poate că toată lumea a murit sau a plecat de atunci.

— Ne-ai fost de mare ajutor, zise Morrigan, luând-o de mână.

Dacă putea să-l convingă pe Searc să o ia cu el data următoare în Inverness, putea găsi acest Barn Hill. Dacă bănuiala lor era corectă şi femeile încă locuiau acolo, acestea puteau să-i spună cine desena acele caricaturi. Un astfel de talent era rar.

— Ei bine, fetelor, puteţi să staţi aici toată ziua, dar eu o să… înainte ca femeia să-şi termine propoziţia ori să se ridice în picioare, o altă bătaie în uşă o întrerupse. La naiba, aici e mai aglomerat decât într-un port în timpul unui uragan!

— De ce sunteţi toate aici? întrebă Isabella uitându-se la cele patru femei.

— Complotează împotriva soţului tău, stăpână. Jean făcu un semn cu mâna. Am încercat, dar nu le pot opri pe fetişcanele astea nerecunoscătoare.

— Înţeleg. Ei bine, tu eşti persoana pe care o căutam. Isabella se duse la Jean şi se aplecă în faţa ei. Te deranjează umărul. Genunchii sunt umflaţi. Ai o rană în călcâi. Ţi-am spus de dimineaţă să nu urci scările până când nu mă întorc din sat.

Încercă să-i atingă piciorul, dar Jean îl trase sub scaun.

— Când se întoarce căpitanul navei?

— Înainte de sfârşitul lunii, cu voia lui Dumnezeu.

— Nu e destul de devreme, dacă e să mă iau după comportamentul şi ifosele tale.

— Ifose?

Trase piciorul şi îi scoase pantoful lui Jean.

Morrigan nu avu nevoie să i se spună nimic. Turnă apă în lighean şi îl duse lângă Isabella.

— L-au mutat pe muribund în fortăreaţă, îi zise Isabella. Searc a insistat să facem asta. Nu a crezut că e

prudent să mă duc în sat de două ori pe zi ca să-l îngrijesc.

Deşi femeia în vârstă se uita la amândouă, informaţia era numai pentru Morrigan. Se priviră. După acea primă zi când ieşise valvârtej din casă, Isabella nu pusese întrebări. Şi când cineva trebuise să o însoţească în sat, de fiecare dată o luase pe Maisie. Nu pusese presiune pe Morrigan să dea explicaţii.

— Unde l-au dus? întrebă ea, forţându-şi cuvintele să treacă de nodul din gât.

— Într-una din camerele din vechiul turn.

Trecea des pe lângă acele camere când urca scările spre vârful turnului, unde ferestrele dădeau spre grădini şi dealuri.

— Searc spune că, indiferent de trecutul omului, nu reprezintă un pericol pentru nimeni.

Wemys se apropia din ce în ce mai mult. Inima lui Morrigan bătea cu putere. Simţea presiunea care i se strângea în frunte. Furia se dezlănţui în ea. Nu voia ca Isabella să vadă cum o afecta vestea.

— Ai nevoie de alifiile tale, nu?

Doctoriţa se întoarse spre Jean.

— Da.

— Mă duc să le aduc.

Morrigan plecă şi încercă să-şi controleze greaţa.

Capitolul 10

Aidan

Castelul Dalmigavie era neatins de trecerea timpului. Focul din şemineul imens, tapiţeriile şi armele care decorau pereţii, mirosul de pâine care venea din bucătărie.

Când Aidan coborî scările şi se uită în jos, spre sala mare, se gândi că, dacă ar fi fost acolo în urmă cu trei secole, senzaţia ar fi fost aceeaşi. Schimbarea care acaparase Highland se numea progres, dar, din fericire, nu

şi acolo.

În timp ce alţi lorzi îşi dădeau afară arendaşii ca să crească oi, Lachlan Mackintosh îi păstrase pe oamenii care lucrau pământul. În acea zonă, era importantă prezervarea trecutului. Lady Sutherland şi alţii ca ea le spuseseră familiilor să plece, le arseseră casele, distrugând relaţii tradiţionale din clan, stând în conacele lor din Londra, dar clanul Mackintosh era hotărât să păstreze vechiul stil de viaţă. Oamenii din alte zone erau împinşi spre oraşe ca să lucreze în fabrici, în colonii sau în comunităţi de fermieri aflate de-a lungul coastei, însă viaţa de aici nu era afectată.

Aidan era acolo doar de nouă zile, dar modul lor de viaţă îi era deja familiar.

Ziua începea la răsărit şi se termina cu cina în sala mare. Între cele două momente, servitorii îşi vedeau de treabă, găteau, serveau, făceau curăţenie şi tot ce mai trebuia pentru susţinerea unei comunităţi mari de oameni atât din interiorul zidurilor, cât şi din satul care se întindea în afara acestora. Oamenii din clan lucrau la ferme şi pe pajiştile întinse şi aduceau ceva în plus la finanţele clanului.

Stăpânul Mackintosh avea un grup de războinici care se antrenau zilnic şi erau pregătiţi să-i protejeze pe oamenii din Dalmigavie, dar şi caii şi vitele de raidurile ocazionale ale armatei engleze.

În urmă cu decenii, fortăreaţa fusese cruţată de masacrul de la Culloden. Localizarea aparte şi ferocitatea oamenilor săi făcuseră preferabile negocierile, chiar dacă de obicei se mergea pe varianta atacului. Însă armata englezilor era acum mai încrezătoare şi mai încrâncenată, iar artileria lor era modernă şi puternică.

Niciun scoţian destul de inteligent nu voia alt război care să-i distrugă pământurile şi să-i ucidă oamenii. Iar timpurile se schimbau. Loialităţile erau acum împărţite, iar familiile destrămate. Mulţi scoţieni fuseseră recrutaţi de regimentele militare în ultimele decenii. Luptaseră cot la cot cu soldaţii englezi în peninsulă, în Franţa şi pe câmpurile Belgiei. Însă, în ciuda situaţiei, oamenii erau nefericiţi, şi pe bună dreptate.

Aidan nu-l întâlnise încă pe Fiul Scoţiei, dar, din ce i se spusese, bărbatul era altruist şi deştept. Nu căuta glorie personală sau coroana. Potrivit lui Henry Brougham, Cinaed Mackintosh nu voia decât ce era mai bine pentru oameni.

Tocmai de asta venise Aidan în Dalmigavie, ca să-l întâlnească. Iar acum, când era aici, îşi dădu seama de ce el şi Sebastian se simţeau acasă în castelul clanului Mackintosh. Tradiţiile acestui clan le aducea aminte de propria copilărie.

Îşi pierduseră tatăl şi fraţii în luptă cu o zi înainte ca la Waterloo să se distrugă pentru totdeauna ameninţarea reprezentată de Napoleon Bonaparte. Apoi Carrie House devenise responsabilitatea lui. Mama lui murise când erau mici, dar, din fericire, primul lor văr fusese ataşat de acel loc. Conducea proprietatea bine şi avusese grijă de arendaşi. Cei doi fraţi erau recunoscători să-l aibă deoarece nu trebuiau să se ocupe de Carrie House. Iar acum carierelor lor în justiţie şi problemele politice îi ţineau departe. Însă adevărul era că nici Aidan, nici Sebastian nu voiau să li se amintească zilnic de familia pe care o pierduseră.

În acea dimineaţă, Aidan avea să i se alăture lui Sebastian în curtea pentru antrenamente, dar se opri să-l vadă mai întâi pe Wemys. De când îl mutaseră pe informatorul bolnav din sat în acea cameră din turnul vechi, îl vizita frecvent.

— A avut o noapte grea, îi spuse secretarul. Dar a fost mai bine după ce a venit doamna Mackintosh la el.

Kane Branson îşi merita greutatea în aur. Aranjase să stea cineva cu nemernicul mizerabil zi şi noapte.

Aidan se uită la silueta care dormea în partea cealaltă a camerei. Respira greu.

— A spus ceva peste noapte? A menţionat vreun nume?

Branson clătină din cap. Wemys făcuse multe promisiuni ca să se salveze, dar de atunci nu mai oferise nici măcar o informaţie utilă.

Aidan coborî scările spre curte şi îl găsi pe Sebastian,

care îl aştepta.

— Nu mai e mult până când începe procesul, dar nu cred că Wemys o să trăiască până atunci, spuse Aidan.

— Doctoriţa ce spune? Are ceva speranţe?

— Îi dă o fiertură ca să tuşească mai puţin. Wemys îşi petrece cea mai mare parte a timpului dormind. Isabella nu se preface, nu poate să spună cât o să mai trăiască.

— Păcat că procesul nu e mai devreme.

Aidan încuviinţă. Însă guvernul nu avea să meargă mai departe până când Lord Ruthven nu venea din Edinburgh. Bărbatul voia exact ce voia şi Coroana, iar întreaga procedură era menită să încetinească reforma.

Sir Rupert Burney era în spatele planului, regizând totul. El îi făcuse să schimbe locaţia procesului, susţinând că în Elgin prea mulţi oameni îi ştiau pe fraţii Chattan. Aveau să fie proteste ilegale şi violenţă dacă procesul se ţinea acolo. Adevărul era însă că Ministerul de Interne prefera Inverness, unde rezultatul putea fi anticipat.

— Ştiu că vor să aştepte pentru ca omul lor să judece, spuse Sebastian, dar crezi că autorităţile au aflat că îl avem pe Wemys?

Fratele lui ştia tot ce aflase Aidan despre informator de la Morrigan.

— Nu ştiu, dar ar fi bine să-l ţinem ascuns până la începerea procesului.

Asta dacă bărbatul avea să trăiască atât.

— Nu prea sunt şanse să-l ţinem ascuns dacă sănătatea lui nu ne permite şi trebuie să-i obţinem mărturia în prezenţa unui magistrat.

— Aşa e, dar Searc mi-a spus că nu putem avea încredere în ceilalţi magistraţi dacă vin în Dalmigavie, cu atât mai puţin să-l ţină pe Wemys ascuns. Dacă aş fi magistratul-şef, aş găsi o duzină de motive ca să resping mărturia.

Găsirea bătrânului fusese un dar neaşteptat, dar Aidan ştia că era în pericolul de a-l pierde pe dezertor înainte ca acesta să-i fie de folos.

— În scrisorile pe care ţi le-a trimis, Wemys a susţinut

că ştie cine le-a întins capcana fraţilor Chattan. Dacă obţinem numele, pot să-l caut.

— Şi eu m-am gândit la asta, zise Aidan. Dar Wemys fie doarme, fie e prea bolnav ca să vorbească atunci când îl vizitez.

— Cât de convenabil! O să merg eu să-l vizitez, sunt mult mai convingător.

— Trebuie să-l ţinem în viaţă.

— Ştiu, dar omul e o viperă a cărei respiraţie e o ciumă pentru omenire. Încă nu-mi vine să cred că te-a convins să…

— Înainte să te enervezi prea tare, trebuie să ştii că o să mă duc în Inverness săptămâna viitoare. Vreau să-mi promiţi că nu o să-l ucizi cât sunt plecat.

— De ce te duci acolo?

— Trebuie să vorbesc din nou cu fraţii Chattan. Vreau să aflu numele aşa-zişilor lor prieteni, să aflu cine a fost implicat în comitetul lor.

— Când i-ai văzut cu petiţionarul lor, nu au vrut să-ţi spună numele.

— Încercau să fie curajoşi şi onorabili, nu voiau să le facă probleme prietenilor.

— Dar unul dintre acei prieteni i-a trădat.

— Exact, am nevoie de nume.

— Wemys spune că deja l-au mutat pe nemernicul responsabil pentru înscenare.

— Asta ne dă o vulpe de urmărit. Dacă mă întorc şi îi pun lista în faţă, poate că reuşesc să-l conving pe Wemys să-mi spună cine a fost responsabil, apoi te poţi duce după el.

— Odată ce ai lista, dacă nu poţi să-l convingi, poate că reuşeşte ea.

Aidan îşi dădu seama că se opriseră lângă armurărie şi urmări privirea lui Sebastian. La câţiva metri de ei, doi oameni exersau cu pumnale scurte, tocite. Amândoi purtau jachete rigide din piele şi mâneci cu căptuşeală groasă pentru protecţie. Bărbatul mai înalt era Blair Mackintosh. Îi luă puţin timp ca să-şi dea seama că rivalul suplu, cu

spatele la el era Morrigan.

Îşi aminti de întâlnirea lor din bibliotecă. De atunci, în fiecare seară se dusese sus, în speranţa că avea să vină şi ea. De fiecare dată când lua masa în sala mare, se uita după ea, dorind să o vadă din nou. Spre marea lui dezamăgirea, tânăra păstra distanţa.

În acea zi era îmbrăcată în haine bărbăteşti, cu o cămaşă din lână şi pantaloni. Părul era strâns într-o coadă împletită care îi atârna ca o frânghie pe spate. Se mişca cu graţia unei pantere – rapidă, agilă şi pricepută.

Aidan o considera la fel de atrăgătoare în hainele acelea şi în rochia pe care o purtase ultima oară când se întâlniseră.

Morrigan se lupta cu Blair cu ambele mâini. Apuca, lovea, tăia, înjunghia. Se mişca în faţă şi în spate. Se apleca. Para. Înjunghia, înjunghia. Se retrăgea. Para. Păşea într-o parte. Mâinile îi erau într-o continuă mişcare. Fanda. Înjunghia. Se retrăgea.

Schimba fără niciun fel de efort modul în care ţinea pumnalul, atacând cu forţă şi uşurinţă egală şi de jos, şi de sus. Era remarcabil de graţioasă şi iute. Concentrarea ei era intensă şi nu şi-o pierdea când primea lovituri puternice. Învăţa repede şi apoi evita să facă aceeaşi greşeală.

Era evident că Morrigan era feroce şi pricepută, iar Aidan îşi dădu seama cât de norocos fusese pe alee. Dacă nu i-ar fi luat pumnalul din mână înainte să se întoarcă, probabil l-ar fi spintecat ca pe un somon.

Aidan fusese crescut alături de trei fraţi, iar femeile pe care le întâlnise în tinereţe fuseseră exact ce trebuiau să fie. Domnişoare în căutarea unui soţ. Soţii şi mame. Muncitoare în casă ori la fermă. Când lumea lui se extinsese spre Edinburgh şi dincolo de oraş, întâlnise femei care lucrau în fabrici şi în comerţ: filatoare, ţesătoare, croitorese, vopsitoare, cusătorese, cofetărese, chelneriţe. Şi apoi, din păcate, ocupaţiile mai puţin savuroase. Însă în toate experienţele sale nu întâlnise niciodată pe cineva ca Morrigan şi familia ei. Una era o doctoriţă educată la universitate. Următoarea, activistă şi scriitoare. Apoi era

Morrigan. Deşteaptă şi vigilentă, putea să fie de ajutor într-o operaţie ori să distrugă un rival cu abilităţile sale letale. Nu avea nevoie de un bărbat care să o protejeze.

Aidan se sprijini de un stâlp, în timp ce Sebastian scoase două pumnale cu lamele tocite dintr-un sac. Aidan trebuia să recunoască faptul că îi plăcea cum arătau picioarele ei lungi în pantaloni.

Fratele lui se duse la cei doi luptători. Cei trei avură o conversaţie prietenească, apoi Blair făcu un pas în spate, continuând să îi arate cum să folosească un pumnal mai lung în timp ce Sebastian era partenerul ei de antrenament. Acest pumnal părea să fie o armă nouă, iar ea se concentra pe ce i se preda.

Aidan îi privi. Chiar şi cu un singur braţ, Sebastian era un oponent formidabil pentru oricine. Talentul lui se conturase în tinereţe şi fusese şlefuit pe câmpul de luptă. Fusese nevoie de o ghiulea ca să rămână fără braţul stâng.

Nu trecu mult până când Morrigan se obişnui cu lama mai lungă. El nu se îndoia că avea să fie la fel de fatală cu pumnalul precum era cu cuţitul. Când începu să se simtă din ce în ce mai confortabil cu arma şi cu Sebastian, începură să vorbească între lovituri. Aidan nu auzi decât frânturi din ce spuneau. O auzi pe Morrigan întrebându-l cum îşi pierduse braţul. Răspunsul lui Sebastian fu indiferent, ca şi cum vorbea despre cicatricea de pe obraz.

Cei doi aveau un stil la fel de direct.

Aidan fu luat prin surprindere când fratele lui se întoarse şi arătă spre el.

— De ce nu vii şi nu o laşi pe fata asta să încerce nişte mişcări cu tine?

Morrigan se roti spre Aidan şi îl privi surprinsă. Nu ştiuse că o privea. Lupta de pe aleea din Inverness era în trecut. Conversaţia din bibliotecă încă îi ocupa gândurile. Dacă ar fi ştiut că o putea găsi acolo, ar fi venit în fiecare zi.

— Ai de gând să te ascunzi în magazie toată dimineaţa?

Provocarea lui Morrigan nu putea fi ignorată.

Aidan se îndreptă.

— Naivii se grăbesc acolo unde îngerilor le e frică să păşească, aşa cum spun poeţii.

— Ei bine, nu eşti un înger, pufni fratele lui. Aşa că încearcă! Ţi-ar prinde bine exerciţiul.

— Ia o armă, spuse ea, în timp ce arătă spre raft.

— Poftim! Sebastian îi aruncă pumnalul pe care îl folosise. Pe mine m-a obosit, dar tot vreau să-mi încrucişez sabia cu Blair.

— Da, mereu sunt dispus, zise războinicul Mackintosh, care se duse să ia nişte arme.

— Lasă-i ceva mai multe urme, domnişoară Drummond, îi zise Sebastian. Dar, te rog, nu-l omorî! E singurul frate care mi-a rămas.

Morrigan îl privi lung pe Aidan.

— Nu pot să promit nimic.

Sebastian râse şi se îndepărtă împreună cu Blair, făcându-le loc.

Începură în tăcere, tachinându-se cu atacuri controlate. Era bună, dar el era mai bun. Era rapidă, dar el era mai puternic. Dacă exista o armă pe care o putea mânui mai bine decât fratele lui, aceasta era.

— Văd că ai studiat cărţile.

— Abilităţile mele nu vin din pagini.

— Eşti încrezătoare.

— Trebuie să fiu când mă antrenez cu avocaţi isteţi.

— Mă flatezi?

— Nu, încerc să te fac să laşi garda jos.

Aidan ar fi preferat să stea şi să vorbească, dar ea era prea concentrată.

Morrigan era foarte rapidă, dar el avea avantajul înălţimii şi dimensiunii. Când ea ataca jos, el para şi o dădea în spate cu o lovitură în umăr. Ea încerca să se apropie, iar el respinse mişcarea. Ea îşi lăsă mâna jos, iar el avu ocazia să o împingă, dar nu o făcu.

Instinctele lui erau ascuţite. Ştia ce să facă, iar ea recunoscu faptul că era bun. Nu-l putea atinge.

Aidan făcu fată ciocnirilor, dar continuă să fie defensiv.

Ca un gentleman, se abţinu. În cele din urmă, ea lăsă mâinile jos, frustrată.

— Despre ce tot vorbea fratele tău?

— Ce a spus? Nu am auzit.

— A spus că eşti expert cu pumnalul.

— Sunt.

— Atunci atacă-mă!

— Aş prefera să mă plimb prin grădini sau să mă cert cu tine în privinţa alegerilor tale când vine vorba de citit.

Ea îşi dădu ochii peste cap.

— Suntem în curtea de antrenamente. Atacă-mă!

— Ne-am descurcat bine. Doar pentru că niciunul dintre noi nu a fost lovit…

Ea arătă spre un stâlp înfăşurat cu paie.

— Stâlpul ăla ar riposta mai mult.

— O lecţie bună pentru mine. Am văzut ce i-ai făcut.

— O să te lupţi sau nu?

— Asta am făcut. Trebuie să încerci mai mult.

Morrigan atacă din nou, dar el reuşi să pareze, lovindu-i încheietura cu cealaltă mână şi făcând-o să scape pumnalul. O aşteptă să-l ia.

— Am înţeleg, te porţi frumos cu mine.

— Ba nu.

— Ai prejudecăţi când vine vorba de femeile care pot să se apere singure.

— Deloc. Gândindu-mă cum e lumea în momentul de faţă, susţin acest lucru, îi zise Aidan. Întru totul.

— Cum te aştepţi să-mi dezvolt abilităţile cu arma asta dacă nu mă provoci?

— Dar ţi-am văzut abilităţile. Ştiu deja că eşti deja destul de pricepută.

Morrigan îl privi.

— Îmi place să fiu privită de sus.

El îi făcu semn să vină spre el.

— Nu, vino tu la mine! îi ceru ea.

Aidan fandă şi se retrase, oprind o serie de lovituri în timp ce ea ataca. Apoi, când crezu că Morrigan se retrăgea, tânăra ţâşni, blocându-i mâna cu arma şi înjunghiindu-l în

cap şi gât cu o viteză uimitoare. Abia îl atinse cu pumnalul, dar Aidan ştia că, dacă ar fi fost o luptă reală, ea ar fi putut înfige pumnalul în ambele locuri.

Însă gândul fu trecător deoarece alte gânduri îi treceau prin minte. Senzaţia corpului ei lipit de al lui. Era puternică şi dură, frumoasă şi vulnerabilă, şi căldura ei curgea în el. Morrigan habar n-avea ce efect avea asupra lui.

Ea se îndepărtă, fixându-l cu privirea.

— Dacă nu o să încerci…

— Cine priveşte de sus acum? bombăni el. Aş fi murit înainte să lovesc pământul. Hai!

Aidan nu avea de gând să fie întrecut, aşa că mări miza, folosindu-şi braţele lungi ca să o împingă în spate şi să o dezechilibreze. Cu o mişcare iute, Morrigan făcu un pas într-o parte şi fandă, dar el o prinse de vestă şi o trase în faţă. În timp ce cădea, Morrigan îi dădu un pumn în faţă, lovindu-i ochiul care abia se vindecase cu mânerul pumnalului, după care lovi pământul.

— La naiba! bombăni el când se duse să o ajute să se ridice.

Morrigan se ridică înainte ca el să ajungă la ea. Aidan simţea sângele curgându-i pe faţă şi îşi duse o mână la sprânceană.

— Îmi pare rău, îmi pare atât de rău! Ea dădu drumul armei. Nu-mi vine să cred că te-am lovit la acelaşi ochi.

— Sunt bine.

Bărbatul se îndreptă spre o găleată de apă de lângă casă.

— Stai să văd! Sângerezi.

Morrigan se duse în faţa lui, blocându-l. Îl apucă de încheietură, forţându-l să lase mâna jos. Îşi muşcă buza, privindu-l şocată.

— Arată foarte rău. De data asta te-am tăiat. Ce brută sunt! Sângele e… Mă vezi?

— Stai să mă spăl şi îţi zic după aceea.

Morrigan se dădu la o parte, dar stătu lângă el, ca o cloşcă. Când el băgă mâinile în apă, ea făcu acelaşi lucru.

Când el se dădu cu apă pe faţă, ea îl şterse cu mâneca.

Aidan aproape că râse. Situaţia era comică. Nimeni nu-şi făcuse vreodată griji din cauză că fusese rănit, cu siguranţă nu pentru o rană minoră ca asta. Îi plăcea însă toată atenţia ei şi se gândi să se prefacă a leşina doar ca să vadă cum ar reacţiona. Dar se hotărî să nu o facă pentru că Sebastian era aproape. I-ar fi făcut capul calendar.

— Mă simt groaznic, domnule Grant. Nu-mi vine să cred că ţi-am făcut asta!

— Te asigur că nu e nimic serios.

— Acum eşti pur şi simplu amabil.

— Ba nu. Văd perfect cu celălalt ochi.

Morrigan îi ordonă să stea pe o bancă din apropiere, iar el o ascultă. Din fericire, Sebastian şi Blair încă nu văzuseră ce se întâmplase. Aidan putea doar să-şi imagineze ce poveşti avea să inventeze fratele lui despre acest incident.

Amorţeala făcea rapid loc unei dureri înţepătoare. Aidan încercă să atingă rana, dar ea îi dădu mâna la o parte şi îi ridică bărbia. Respiraţia ei îi tachină gâtul. Mâna ei liberă îi mângâie fruntea când îi dădu şuviţele într-o parte.

Pielea ei era perfectă, iar privirea întunecată era intensă şi fixă. Aidan se uită la buzele ei. Vânătaia dispăruse şi nu mai rămăsese decât o tăietură mică, aproape vindecată.

Întregul lui corp deveni conştient de apropierea ei. O considerase frumoasă din prima clipă când o văzuse în Inverness, dar avea un aer distant care o făcea misterioasă, o ferocitate neîmblânzită pe care o considera fascinantă. Faptul că era aproape de ea era ca şi cum stătea lângă un lac la începutul unei furtuni de vară. Voia să fie luat pe sus.

Morrigan îşi îndepărtă batista de ochiul lui.

— La naiba, încă sângerează! Ar trebui s-o chem pe Isabella, e posibil să te coasă.

— Nu am nevoie de copci pentru ceva atât de nesemnificativ.

— Nu putem lăsa o cicatrice să-ţi strice înfăţişarea frumoasă.

— Înfăţişarea frumoasă? Crezi că sunt chipeş, domnişoară Drummond?

— Acceptabil.

Îi tamponă sprânceana cu batista.

Aidan o luă de mână, obligând-o să-l privească în ochi.

— Acceptabil?

Morrigan îngheţă şi o nuanţă de stacojiu intens i se răspândi de la gât în sus. Pentru o clipă, timpul se opri în loc. Genele ei erau lungi şi negre. Câţiva pistrui îi sărutau vârful nasului. Privirea lui Aidan îi mângâie faţa, oprindu-se la buze. Se întrebă ce ar fi făcut Morrigan dacă ar fi încercat s-o sărute.

Ea îşi trase mâna înapoi.

— Mă… mă duc să o chem pe Isabella.

— Nu e nevoie să o deranjezi.

— Ba da! O chem.

Înainte ca Aidan să mai spună ceva, tânăra dispăru.

Capitolul 11

Morrigan

Searc fu de acord să o ducă pe Morrigan în Inverness în acea zi, dar cu o condiţie. Tânăra trebuia să obţină aprobarea Isabellei. Aşa că în seara de dinaintea plecării Morrigan strânse colecţia de caricaturi şi se duse în cabinetul medical, unde o găsi făcând un amestec de rădăcini şi frunze. Substanţa arăta şi mirosea groaznic, dar Isabella nici măcar nu păru să observe acest lucru.

— Intenţia mea e să vorbesc cu femeile din Barn Hill. E posibil să ştie cine e responsabil pentru astea. Îi arătă caricaturile. Bazându-ne pe ce vedem, putem spune că artistul e o femeie şi are cumva o legătură cu acea proprietate. Nu pot fi prea multe persoane care se potrivesc

acestei descrieri.

— Ce se întâmplă dacă cei din Barn Hill ştiu cine le-a desenat? Să presupunem că o să-ţi dea un nume. Ce o să faci după aceea?

„O s-o găsesc. O s-o trag la răspundere. Îi rup degetele.”

Morrigan nu ştia ce avea să facă. După ce găsea artista, avea de gând să încerce a înţelege motivele femeii, dar nu putea face foarte multe în timpul pe care îl avea la dispoziţie. Plecau la răsărit şi se întorceau foarte târziu în aceeaşi zi.

— O să-i spun numele lui Searc, zise ea, în speranţa că răspunsul era satisfăcător.

Privirea neîncrezătoare pe care i-o aruncă Isabella spunea multe. Nu o credea.

— Sunt furioasă şi ştiu că tu simţi acelaşi lucru, dar nu am încredere în tine. Îţi place să rezolvi singură problemele.

— Recunosc că vreau să o găsesc chiar eu.

— Ca s-o opreşti?

— Exact. Morrigan avea senzaţia că ştia ce sugera Isabella. După ce o găsesc, vreau să aflu de ce face aşa ceva, cine o plăteşte şi cum putem s-o oprim.

— Şi crezi că poţi să faci toate astea în timp ce eşti calmă?

— Pot fi rezonabilă.

— Poţi. Uneori, dar nu întotdeauna.

Morrigan era temperamentală. Era prima care recunoştea acest lucru. În anii după ce se întorseseră în Scoţia din Wurzburg, Isabella fusese martora mai multor ieşiri de-ale ei. Acei ani fuseseră dificili pentru ea. Faptul că se întorsese în Scoţia îi readusese coşmarurile. De prea multe ori pe coridoarele casei lor de pe Infirmary Street răsunau strigătele ei furioase şi frustrate. Chiar şi atunci ştia că nu era o persoană cu care era uşor să trăieşti. Tatăl ei şi ceilalţi din casă suportaseră greu. Isabella fusese mereu un exemplu de autocontrol. Niciodată nu se lăsase atrasă în certuri.

Morrigan simţea că se maturizase foarte mult de

atunci şi ştia că o mare parte din nefericirea ei din acea perioadă fusese provocată de trecutul ascuns.

— Dacă mi-aş pierde cumpătul cu această artistă – asta dacă o găsesc −, nu o să pună punct campaniei împotriva lui Cinaed sau mişcării de reformă. Pur şi simplu o să găsească pe altcineva care să creeze aceste falsuri.

— Trebui să-ţi aminteşti asta când o s-o găseşti

— Zilele acestea deţin controlul. Mă rog, în majoritatea timpului. Morrigan oftă şi văzu zâmbetul sceptic de pe buzele Isabellei. Bine, recunosc, încă îmi pierd cumpătul din când în când.

— Şi, fără să vrei, răneşti oameni.

— Nu am rănit pe nimeni. În clipa în care pronunţă cuvintele, Morrigan îşi dădu seama de greşeală. Sâmbătă. O chemase pe Isabella să controleze ochiul lui Aidan. Retrag ce am spus. Te referi la accidentul din curtea de antrenamente.

— Omul ar fi putut să-şi piardă vederea.

Morrigan se simţea groaznic şi fără a-i aminti cineva de asta. Fugise până în camera Isabellei. Îşi tot amintea ce se întâmplase în acea dimineaţă. În ciuda faptului că el nu arătase tot ce ştia tot, în ciuda plângerilor ei, lui Morrigan îi plăcuse să se lupte cu Aidan. Competiţia nu se reducea numai la abilităţi, era şi o înfruntare a temperamentelor, a personalităţilor. Simţea o căldură chiar şi acum, când se gândea la acel moment.

— Ne luptam în joacă şi…

— Faptul că l-ai lovit în ochi a avut legătură cu ce s-a întâmplat între voi doi în Inverness?

Numeroase versiuni despre ce se întâmplase continuau să circule în interiorul zidurilor castelului, în mare parte deoarece lui Sebastian îi plăcea să-l transforme pe Aidan într-un răufăcător. Nu trecea o cină fără să audă o nouă versiune a poveştii. Morrigan ştia că fratele mai mic era sursa, pentru că nici ea, nici Aidan nu vorbeau despre ce se întâmplase. Şi, după ce se purtaseră astfel cu celălalt, tachinarea continua.

— În niciun caz, o asigură Morrigan. Învăţam să mă

lupt cu un pumnal, iar el îmi arăta câteva mişcări de apărare. L-am lovit din greşeală cu mânerul. Toată lumea se răneşte în curtea de antrenamente din când în când.

— Exact asta a spus şi el. Şi-a asumat răspunderea pentru tot, desigur. A spus că a fost numai vina lui.

— Nu a fost în întregime vina lui, adăugă Morrigan. Chiar l-am lovit, dar nu ca să-l rănesc ori să-l orbesc.

Nu ştia de ce Aidan continua să facă asta. De ce se purta aşa de frumos cu ea. Trecuseră două zile şi continua să se gândească la el. Stătuseră atât de aproape, mâna lui ţinând-o pe a ei, şi Morrigan văzuse privirea lui gri când Aidan îi studiase fiecare defect al feţei. Fusese tulburător.

De atunci, încercase s-o evite. Aidan nu avusese nevoie de copci, dar, din ce auzise de la ceilalţi, ochiul arăta destul de rău.

— Ei bine, mâine o să aveţi destul timp ca să decideţi a cui a fost vina, îi spuse Isabella.

— Vine şi el?

Nu voia să se arate fericită la auzul acestei veşti, dar nu se putu abţine.

— Aidan Grant o să-şi viziteze clienţii în închisoarea din Inverness, aşa că vreau să te rog ceva.

— Desigur. Orice.

— Nu-l răni, iar tu întoarce-te întreagă!

*

Cerul abia începuse să se lumineze când Morrigan stătea în curte, mângâindu-şi calul. În timp ce ceilalţi se pregăteau să plece, se gândi din nou la conversaţia cu Isabella. Era hotărâtă să-şi onoreze promisiunea.

Şi mai mulţi războinici Mackintosh însoţeau grupul care mergea în oraşul port. Se întrebă dacă aceste călătorii aveau scopul să aducă arme. Zvonurile unui atac iminent din partea forţelor britanice din Fort George sau Fort William încă circulau. Însă cum Cinaed era plecat, nu toate veştile ajungeau la urechile familiei.

Entuziasmul din castel şi din sat se datora sărbătoririi

Samhainului, care era peste două săptămâni. Festivalul, care marca sfârşitul sezonului recoltei, era momentul de a face inventarul proviziilor de mâncare, cereale şi animale înainte de sosirea iernii. Era prima toamnă a lui Morrigan în munţi. Auzise că festivităţile din Dalmigavie erau legendare. Mâncare şi băutură, muzică şi dansuri. Şi, bineînţeles, jocuri de abilităţi. Lumea se aştepta ca Lachlan, Cinaed şi Niall să se întoarce înainte de festival. Când se uită la şirul de cotigi, Morrigan se gândi că era posibil să ducă provizii pentru vacanţă.

Apoi îl văzu pe Aidan, care vorbea cu Searc aproape de poarta castelului. Îşi duse calul într-un loc sigur, în spatele unui stâlp. Blair, care avea o torţă în mână, traversă curtea până ce o găsi. Ca de obicei, trebuia să o verifice înainte de plecare. Încă se apropia când începu exersatul său discurs.

— Ştii cum merge treaba, fetiţo! Nu călăreşti de capul tău. Fără scurtături. Nu rămâi în urmă. Nu faci opriri neaşteptate. Stai cu noi. Eşti doar o piesă mică din acest lanţ. Mă asculţi?

— Le-am promis deja toate astea Isabellei şi lui Searc.

— Şi acum o să-mi promiţi mie.

— Din nou?

— Da, din nou.

— Îţi promit.

— Iar când ajungem în Inverness, doi oameni o să vină cu tine în Barn Hill. Nu-i abandonezi.

— Nu-i abandonez, repetă Morrigan.

Avea să-i lase însă afară. Nu avea să permită acestor brute să sperie o casă plină de femei în vârstă.

— Searc a trimis un mesaj. A spus că, dacă dai peste vreun avocat nou cât suntem în oraş, să-l laşi cu faţa neatinsă ca să îşi poată folosi ambii ochi, dacă eşti amabilă.

Blair zâmbi în timp ce se întoarse şi trecu pe lângă ea, spre bărbaţii de la capătului şirului. În lumina torţei, îl văzu arătând spre ea în timp ce le dădea instrucţiuni. Era evident că scoţianul le spunea să fie cu ochii pe ea.

Tânăra oftă. Trebuia să-şi dovedească valoarea şi să

le câştige din nou încrederea.

Morrigan ştia că aceştia pur şi simplu erau îngrijoraţi pentru ea. Ce se întâmplase ultima oară când fuseseră în oraş putea să se termine mult mai rău dacă era alt bărbat pe alee. Când îşi amintea de acea zi, Morrigan ştia că, dacă s-ar fi întâlnit cu nişte soldaţi înarmaţi sau cu nişte localnici beţi, ar fi avut probleme mari. Oricât de furioasă fusese, următoarea dată trebuia să gândească înainte, să se poarte mai bine şi să fie conştientă de împrejurimi.

Cotigile şi călăreţii porniră la drum spre drumurile înguste ale satului. Fumul focurilor din plite se ridica deja în aerul înţepător al dimineţii. Când ajunseră la capătul câmpurilor recoltate, unde drumul dispărea în pădure, Morrigan observă un călăreţ care părăsise caravana şi aştepta pe cal.

Chiar şi de la distanţă, nu fu greu să-l distingă pe Aidan Grant. Cu pălăria lui înaltă şi hainele de oraş, era îmbrăcat mai bine decât toţi bărbaţii Mackintosh, inclusiv Searc.

Morrigan nu avea de ales. Nu avea unde să se ducă. Nu avea cum să-l evite. În timp ce se apropie, observă atitudinea lui relaxată şi felul în care liniştea armăsarul energic pe care îl călărea. Făcea glume cu vânzătorii care treceau, iar sunetul râsetului său ajunse la ea. Aidan îşi construise viaţa în oraş, dar se simţea foarte confortabil şi în largul lui printre aceşti bărbaţi necizelaţi.

Îşi înclină pălăria când Morrigan ajunse în dreptul lui.

— Ochiul tău, şopti ea, trecând peste replicile politicoase.

Dacă înainte crezuse că arăta rău, acum văzu că ochiul lui arăta groaznic. Pe lângă vânătaia de pe obraz, tăietura de deasupra era roşie şi foarte umflată.

— Nu-mi vine să cred cât de tare ţi-am rănit faţa. Îmi pare aşa de rău!

— Nu e nevoie să-mi ceri scuze, spuse el binevoitor, înghiontindu-şi calul ca să meargă alături de ea. Arată mai rău decât e de fapt.

— Probabil fratele tău se distrează de minune. Pare să

îi placă foarte mult să înflorească aceste ghinioane provocate de mine.

Nimeni nu o văzuse când îl lovise pe Aidan în ochi, însă asta nu-l oprise pe Sebastian. Din poveştile pe care le spunea, era ca şi cum stătuse lângă ei şi văzuse fiecare lovitură şi parare.

— Aşa e. E groaznic când are public. Pădurea îi înconjura şi, în lumina difuză, abia îi vedea faţa. Dar nu mă deranjează toate vânătăile şi zgârieturile astea. Ba chiar sunt recunoscător pentru ele.

— Cum aşa? Morrigan credea că era pur şi simplu generos ca să nu se simtă ea prost. Am auzit câteva dintre poveştile fratelui tău.

— Sebastian vede aceste vânătăi ca pe o lecţie. Mereu a fost îngrijorat că sunt prea nechibzuit pentru propriul meu bine. De asta e mereu cu ochii pe mine.

— Şi eşti nechibzuit?

— Nu, dar cred că am noroc. Nu îmi fac griji că o să mi se întâmple ceva groaznic.

— Tentezi soarta când spui asemenea lucruri. Atragi probleme.

Aidan nu răspunse şi călăriră împreună în tăcere. Morrigan privi înainte, la şirul de cotigi şi călăreţi. Soarele începuse să apară prin frunziş. Drumul cobora încet şi, din când în când, se vedea râul care curgea în paralel cu ei.

Morrigan se simţea liniştită călărind alături de el. Dacă ar fi putut uita acele momente din curtea de antrenamente, când o ţinuse de mână, sau seara din bibliotecă, atunci când Aidan o tachinase şi o privise ca şi cum era o frumuseţe, era sigură că bărbatul ar fi fost precum Blair, Cinaed, Niall şi Searc. De fiecare dacă când se afla în compania lor, nu trebuia să se prefacă a fi altcineva. La o cotitură, Aidan o privi serios, fără să zâmbească.

— Cinci membri ai familiei Grant au murit în războiul împotriva lui Napoleon, zise el pe un ton sumbru. La bătălia de la Quatre Bras, tatăl nostru a murit laolaltă cu fratele nostru mai mare, în timpul unui atac al lăncierilor francezi.

Noah, al doilea frate, a murit înainte de căderea nopţii. Sebastian şi-a pierdut braţul când o ghiulea ne-a lovit rândurile. Eu am scăpat fără nicio zgârietură şi atunci şi peste două zile, la lupta de la Waterloo.

Morrigan ştia din tonul aspru că expresia lui Aidan ascundea sentimente de jale şi de vinovăţie. Îi simţea tristeţea. Ea era în Edinburgh când auzise de înfrângerea lui Napoleon. Îşi aminti zilele de celebrare ce urmaseră, înainte să înţeleagă preţul victoriei pentru o naţiune rănită şi înfometată.

— Fratele tău mi-a spus că nu ar fi supravieţuit dacă n-ar fi fost eroismul tău. L-ai dus într-un loc sigur.

Aidan ridică din umeri, ca şi cum fusese o nimica toată.

— Sebastian şi-a pierdut un braţ, eu am fost neatins.

Morrigan îl privi şi se gândi la toate lucrurile prin care trecuse în timpul războiului şi după aceea. Vinovăţia era o boală. Îi mânca pe oameni, le ghida vieţile. Morrigan simţise asta pe propria piele, îl văzuse pe tatăl ei trecând prin asta. Archibald Drummond simţise o vinovăţie profundă pe care încercase s-o îngroape adânc, dar care îl afectase. Multe dintre deciziile pe care le luase în viaţă fuseseră influenţate de acea vinovăţie.

Tânăra alungă acele amintiri.

— Iar datorită mie nu ai rămas nemarcat de luptă.

Aidan zâmbi, risipind uşor seriozitatea.

— Şi fratele tău îmi datorează gratitudinea lui, pentru că acum îţi dai seama cât de valoros e să-l ai alături, să te protejeze.

— Îmi place compania lui Sebastian, dar nu am nevoie de o gardă de corp.

— E evident că ai nevoie de mai multe zgârieturi şi vânătăi. Sunt fericită să te ajut.

— Asta e o promisiune, domnişoară Drummond? zise el şi râse, sunetul făcându-i plăcere lui Morrigan.

— Mă găseşti în curtea de antrenamente în majoritatea dimineţilor.

— Şi eu o să lucrez în bibliotecă în majoritatea serilor.

Morrigan ştia asta şi fusese tentată să găsească o scuză ca să meargă acolo, însă de fiecare dată raţiunea triumfase.

— Mintea ta e bine antrenată, domnule. Corpul tău are nevoie de lucru.

— Nu era nimic în neregulă cu sănătatea mea până când te-am cunoscut pe tine.

— Ei bine, fratele tău are un scop, la fel ca mine. Îţi promit să îţi amintesc în mod constant că nu eşti invincibil.

Bărbatul clătină din cap şi chicoti.

— Oferta ta e foarte generoasă şi îmi aduce aminte că am un cadou pentru tine.

— Un cadou?

Morrigan îl privi precaută. Nu era obişnuită să primească daruri de la străini. Cu toate că era curioasă, nu voia ca Aidan să facă presupuneri despre relaţia lor.

Bărbatul băgă mâna în buzunar şi scoase ceva pus într-o bucată de sac. În clipa în care văzu forma obiectului, Morrigan ştiu ce era.

Scoase arma.

— Înapoierea propriului pumnal nu e un cadou.

— Ba este, dacă aveam de gând să-l păstrez.

— Nu puteai să-l păstrezi, e al meu.

— Orice tribunal l-ar considera trofeu de război.

— Trofeu de război? Abia dacă ne-am luptat. A ajuns la tine doar pentru că am uitat să-l iau de pe jos.

— Nu ai uitat să-l iei, nu te-am lăsat eu. Nu-ţi aminteşti?

— Ba da, răspunse ea. Iar propunerea mea, să ne întâlnim în curtea de antrenamente, încă e valabilă.

Aidan râse. Morrigan îşi înlocui cuţitul din ghetuţă, iar pe celălalt îl înfăşură în sac şi îl puse deoparte. Când îşi ridică privirea, Aidan se uita la ea.

— Spune-mi, cât de des scoţi arma asta?

— De fiecare dată când mă antrenez cu Blair.

— În afară de întâlnirile noastre, ai scos-o vreodată pentru propria protecţie?

— Sigur, de zeci de ori.

— Zeci? De câte ori?

— Nu am nevoie de protecţie alături de oamenii din castelul Dalmigavie.

— Mă întrebam doar dacă ai putea să-ţi foloseşti pumnalul ca să înjunghii pe cineva.

— Ai fost destul de aproape să devii cea mai recentă dintre victimele mele. Probabil ştiai că l-aş folosi pe tine. Ţi-a fost frică?

Caii lor se apropiară, iar genunchiul ei se lovi de al lui. Zâmbetul fermecător apăru din nou pe buzele lui Aidan.

— Să-mi fie frică? De tine?

Frică. Sentimentele ei pentru Aidan Grant începeau să o deruteze. Voia să se îndepărteze de el, dar în acelaşi timp îi plăcea să-l aibă aproape. Era atrasă, dar se temea. De fapt, nu se temea, era precaută.

— Cred că ar fi înţelept.

O vreme călăriră în tăcere. În faţă, unul dintre bărbaţi începu să fredoneze un cântec scoţian, iar ceilalţi i se alăturară. Aceşti bărbaţi aveau un trecut. Erau împreună la necazuri şi la celebrări. Cei din clan erau o familie. Înainte să ajungă în Dalmigavie, Morrigan nu cunoscuse o astfel de camaraderie.

— Ştii galeză? întrebă Aidan când cântecul se termină.

— Nu. Ştiu puţină germană, atât.

— Franceză?

Tânăra clătină din cap.

— De ce întrebi?

— Searc mi-a spus că vizitezi o casă catolică de lângă Inverness. Am auzit că mai multe călugăriţe franţuzoaice trăiesc acolo. Ţi-ar fi de folos să ştii puţin din limba lor.

Morrigan nu fu surprinsă că Searc îi spusese unde se ducea.

— Şi eu am auzit că te duci la închisoare ca să-i vizitezi pe fraţii Chattan.

— Ai auzit bine. Bărbatul făcu o pauză, după care continuă: închisoarea este lângă podul vechi, nu departe de destinaţia ta. Se părea că Aidan avea de gând să îi ţină

companie până în Inverness. O să vin cu tine la Barn Hill.

Ea îl privi pieziş.

— Nu. De ce?

— Liderul nostru de acolo mi-a spus să te însoţesc.

Morrigan se uită spre începutul şirului, unde văzu pălăria lui Searc.

— Acum eşti angajatul lui Searc?

— Oarecum. El e cel care m-a angajat, prin petiţionarul fraţilor Chattan, ca să-i reprezint pe fraţi la tribunal. În plus, ne foloseşte pe mine şi pe Sebastian pe post de consilieri legali. Deci da, presupun că sunt.

Nu avea rost să întrebe de ce fel de sfat avea nevoie Searc. Morrigan ştia că bărbatul era implicat în mai multe afaceri care erau la limita legalităţii.

— Din fericire, domnule Grant, nu am nevoie de compania ta sau de abilităţile profesiei tale.

— Nu am niciun dubiu. Cu toate astea, gazda noastră mi-a spus să mă asigur că nu o să ai nevoie de serviciile mele în continuare. Consideră această mişcare preventivă.

Fusese mai uşor decât se aşteptase să îi convingă pe Searc şi pe Isabella să o lase să plece în acea zi. Ar fi trebuit să bănuiască faptul că cei doi aveau un plan ca să fie cu ochii pe ea.

— O să vorbesc cu câteva călugăriţe. O simplă discuţie. Nu înţeleg de ce am nevoie de prezenţa ta. Ce fel de probleme crezi că pot avea dacă mă duc singură acolo?

— Bănuiesc că nu o să ai nicio problemă. Din păcate, Searc are altă părere. Apoi vorbi mai încet: Mi-a spus de caricaturi şi de observaţiile tale perspicace. Cred că a fost impresionat – şi nu e uşor să faci asta.

— Nu am ajuns singură la acele concluzii, am avut ajutor.

— După cărţile pe care le-ai selectat de pe rafturi, ar fi trebuit să ghicesc.

— Nu au fost cărţile, ci familia mea. Femeile care sunt ca surorile mele.

— Modestia ta e admirabilă.

— Una dintre numeroasele mele calităţi, spuse

Morrigan amuzată. Legat de faptul că o să vii cu mine... Blair a aranjat deja ca doi bărbaţi Mackintosh să vină şi să mă protejeze ca nişte dulăi. Dacă vrei să stai cu ei în timp ce intru şi vorbesc cu acele femei, eşti bine-venit s-o faci.

— Chiar dacă Searc are impresia că ai nevoie de protecţie fizică, nimeni nu ştie mai bine decât mine cât de mult se înşală. Însă e posibil să poţi folosi abilităţile mele sociale şi diplomatice.

Morrigan avea dubii.

— Şi modestia ta este foarte admirabilă, domnule Grant.

Aidan făcu o plecăciune şi zâmbi la împunsătura ei.

— Atunci spune-mi cum ai de gând să le abordezi!

— O să le arăt unul dintre desene şi o să le întreb prieteneşte dacă ştiu cine e posibil să fie artistul.

— Prieteneşte pare să fie abordarea potrivită, dar restul e greşit.

— Ce obiecţie ai?

Bărbatul se încruntă.

— De ce ţi-ar spune adevărul? Doar nu te cunosc. De ce ţi-ar răspunde? Nu ai nicio legătură cu Barn Hill. Nu eşti catolică şi nu locuieşti în apropiere. În plus, nu ai un copil sau rude interesate să se mute acolo. Pe scurt, nu au niciun motiv să aibă încredere în tine. Prevăd un eşec.

Lui Morrigan i-ar fi plăcut să îl contrazică, dar nu putu. Avea dreptate. Din cauza credinţei lor, aceste femei fuseseră mai mult ca sigur hărţuite ani întregi. Dacă ar fi fost în locul lor, nici ea n-ar fi avut încredere într-un străin. Îi aruncă o privire lui Aidan şi înţelese de ce acesta avea o reputaţie excelentă ca avocat.

Însă bărbatul nu terminase.

— Asta, dacă artistul încă locuieşte acolo. Abordate de o străină, probabil o să considere că e datoria lor să-l protejeze. Cred că o să-ţi fie greu şi să treci de uşă. Iar dacă o faci, trebuie să-ţi explici vizita într-un mod care să nu le îngrijoreze.

— Nu vreau să le fac niciun rău. O să spun că am ajuns acolo împinsă de curiozitate.

— Curiozitate legată de ce?

— De desene.

— Am stabilit deja că nu o să funcţioneze. Afirmaţia lui fu finală, ca un judecător care se adresa unui juriu. Nu ai decât o şansă. Chiar dacă o să discute cu tine azi, dacă au suspiciuni în privinţa motivelor tale, o să fii ţinută la distanţă.

Morrigan se gândi că Aidan avea două laturi. Una plăcută şi agreabilă şi alta încăpăţânată, univocă în afirmaţii. Indiferentă faţă de argumentele sau abordările slabe. Un avocat de succes.

— Foarte bine. Tu cum ai aborda situaţia? Cum le-ai convinge să ne spună ce ştiu?

— O să vezi, o să fii cu mine.

Bărbatul îşi înclină pălăria şi îşi înghionti calul, trecând de călăreţi şi cotigi şi lăsând-o cu gura căscată.

Lui Morrigan nu-i veni să creadă. El hotărâse că era esenţială compania lui, după care îi întorsese spatele.

Nu avea de gând să-l lase pe Aidan să scape aşa de uşor. Morrigan îl prinse din urmă.

— Da, domnişoară Drummond?

— Am decis că poţi să mă însoţeşti la Barn Hill.

— Credeam că asta fusese deja hotărât.

— Şi după aceea o să te însoţesc la închisoare.

Din expresia îndurerată de pe faţa lui, ai fi putut crede că îl lovise din nou în ochi.

— În niciun caz.

— Ai spus că ambele destinaţii nu sunt departe una de cealaltă, iar eu nu am fost niciodată într-o închisoare.

— Sigur râzi de mine.

— În niciun caz. Morrigan chiar glumea, dar el nu ştia asta. Dacă vrei să te bagi în treburile mele, e corect să te însoţesc şi eu în ale tale.

Trăsăturile lui se tensionară şi ochii i se micşorară. Cu vânătăile şi tăieturile pe care le avea, Aidan arăta cu adevărat feroce. Bărbatul se aplecă spre ea şi o luă de mână. Strânsoarea lui era puternică. Toată amabilitatea lui dispăru într-o clipă.

— Sigur înţelegi ce prostie ar fi să faci aşa ceva. Oamenii ăştia ştiu cine eşti. Ştiu legătura pe care o ai cu Fiul Scoţiei. Sper că nu ai impresia că poţi să intri în închisoarea aia şi să ieşi după bunul plac.

— Bineînţeles că pot. Cine o să mă oprească?

— În primul rând, gardianul închisorii.

— Nu poate să-mi facă faţă.

— Şi acoliţii lui Sir Rupert Burney?

— Mă mândresc cu abilitatea de a fi mai rapidă şi mai isteaţă decât asemenea derbedei.

— Doar nu vorbeşti serios.

— Ba da. Şi, în plus, tocmai mi-ai înapoiat arma mea de încredere. Excalibur. Datorită ţie, acum sunt pregătită să înfrunt o întreagă companie de soldaţi de la Fort George.

— Domnişoară Drummond.

— Domnule Grant?

Bărbatul o privi suspicios.

— Ce faci mai exact?

— Credeam că un avocat cu talentul şi abilităţile tale îşi dă seama când un martor îl duce cu zăhărelul. Îşi trase mâna dintr-a lui. Ai puţină încredere în mine. Nu am de gând să mă apropii de acea închisoare. Domnule, odată ce o să mă cunoşti, o să afli că *am* şi o latură mai relaxată!

Capitolul 12

Aidan

Aidan, Morrigan şi cele două escorte Mackintosh părăsiră caravana în timp ce cotigile continuară pe drumul aflat dincolo de Castle Hill. Se vedeau turnurile din Inverness.

Cu mult timp înainte să se fi născut el sau tatăl lui, un

castel antic se ridicase odată pe acel deal deasupra râului, supraveghind protector un sat care avea să devină orăşel şi apoi un oraş plin de viaţă. Aproape de zidurile de piatră, un pod cu şapte bolţi fusese construit peste Ness. De pe meterezele castelului, cavalerii şi domniţele priveau cum vasele din întreaga lume le aduceau bogăţiile la docul râului. Acum, multe secole mai târziu, oraşul şi portul continuau să prospere, însă rămăseseră numai câteva pietre din fortăreaţa odată măreaţă.

După opririle de aici şi de la închisoarea de pe Bridge Street, Aidan şi Morrigan aveau să se ducă la casa lui Searc, de pe Maggot Green, şi să aştepte ca toate cotigile să fie încărcate şi gata să se întoarcă în Dalmigavie. Aveau destul timp la dispoziţie pentru ce sperau să realizeze.

Lăsându-i pe Searc şi Blair în urmă, merseră pe un drum vechi spre est, ocolind partea de sud din Inverness. Trecură imediat prin piaţa de animale, plină de vânzători şi cumpărători de vite, precum şi de specii mai noi de vaci pentru lapte. Oraşul se termina aici, iar cartierele făceau loc câmpiilor şi păşunilor care înconjurau proprietăţile ce se aflau aici de dinainte de perioada lui Oliver Cromwell. Câteva momente mai târziu, cei patru ajunseră pe un drum destul de lung, încadrat de ziduri acoperite de iederă. Într-o parte păşteau mai mulţi cai şi ponei, iar în cealaltă se afla o grădină mare de trandafiri în faţa unei case mari. Urmară drumul, trecând de o poartă ce ducea spre uşa principală, şi descălecară la grajdurile de la Barn Hill.

— Trebuie să-ţi ştiu planul, insistă Morrigan când îşi lăsară caii cu războinicii Mackintosh.

Trecuseră aproape două săptămâni de când o cunoscuse pe Morrigan Drummond pe străzile acestui oraş. Acum, când o privea, Aidan îşi dădu seama că părerea lui despre ea se schimbase. Încă nu-şi formase o judecată fermă despre cine era ea cu adevărat şi ce o făcea să se poarte atât de diferit de celelalte femei pe care le întâlnise. În acelaşi timp, făcuse câteva descoperiri despre personalitatea ei, cea mai evidentă fiind temperamentul. Acesta semăna cu nişte surcele uscate şi nu era nevoie

decât de o scânteie ca să ia foc.

Întotdeauna se bucurase de un foc bun.

— Ai dreptate, ar trebui să-mi ştii planul.

— Care e? Ce o să spui?

— O să-ţi zic când o să ştiu.

— Ar fi trebuit să fac asta singură, pufni ea.

— Am hotărât deja că nu ar fi mers bine.

— E important. Atitudinea ta cavalerească mă agită.

Bărbatul îşi înăbuşi un zâmbet.

— Nu-mi imaginez că o vizită obişnuită te-ar putea agita. Farmecul tău e fără limite.

Aidan îşi înclină pălăria spre două femei de vârstă mijlocie, care supravegheau şase tinere, într-un grup aflat dincolo de un rând de tufişuri. Fetele erau adunate în jurul unor căţei.

— Las-o mai uşor cu complimentele, domnule Grant.

Când ajunseră la uşa principală, el se opri.

— Ne folosim numele reale azi?

Ochii ei se umplură de panică.

— De ce n-am face-o?

— Ei bine, tu eşti o Drummond, iar eu un Grant.

— Ce înseamnă asta?

O servitoare deschise uşa, întrerupându-le discuţia. Aceasta luă cartea de vizită a lui Aidan. Îi conduse prin hol spre salon, apoi, cu o reverenţă, dispăru, lăsând uşa întredeschisă.

— I-ai dat cartea ta de vizită. Păru puţin uimită. Cu numele tău pe ea.

El clătină din cap.

— Din greşeala. Nu am vrut să-i dau o carte de vizita.

— Deci ne folosim numele adevărate?

— O să fim nevoiţi s-o facem.

— Ai susţinut că e o necesitate să mă însoţeşti aici. Acum, te rog. Gândeşte! Fă ceva! Trebuie să ai un plan.

— Mă gândesc chiar acum la unul.

— Domnule Grant! îl certă ea.

Lui Aidan îi plăcea acest joc pe care îl începuse, dar ştia că nu putea să menţină faţada ineficienţei prea mult.

Afişă o expresie gânditoare şi se plimbă prin camera luminoasă şi bine luminată. Un perete era acoperit de rafturi cu cărţi. Un tablou de deasupra şemineului înfăţişa proprietatea într-o perioadă demult trecută. Ferestrele înalte dădeau spre grădini, unde un grădinar bătrân scotea plante înflorite stacojii şi le punea într-o roabă.

— Nu mi-am dat seama că muşcatele înfloresc atât de târziu.

— Domnule, te rog să te concentrezi la sarcina pe care o avem sau aşteaptă-mă la grajduri!

Aidan se uită peste umăr la ea. Morrigan rămăsese lângă uşă. Ca o panteră, gata de atac.

— Îţi place să deţii controlul, domnişoară Drummond, nu-i aşa?

— E important, repetă ea, ignorându-i întrebarea. Nu mă pricep la vizite sociale inutile. Aşa că, te rog, spune-mi ce ai de gând să faci! Gata cu discuţiile inutile despre grădini sau altceva!

— Nu o să facem nimic inutil azi, domnişoară Drummond.

— Mulţumesc, dar te avertizez că, dacă nu găseşti imediat o strategie, o să fac ce voiam iniţial.

Bărbatul se duse spre scaunele de lângă şemineu şi îi făcu semn să i se alăture. Ea înaintă, dar nu luă loc.

— Abordarea gazdelor noastre este extrem de importantă, zise el cu o notă de gravitate în ton. Vizitezi Barn Hill pentru prima oară. Ce ştii despre această proprietate minunată?

— Nu trebuie să ştiu nimic despre ea. Nu sunt aici pentru un tur al terenului.

— Dacă îmi permiţi, o să-ţi dau nişte sfaturi, ca de la un bărbat care petrece mai mult timp căutând şi interogând oameni decât stând în tribunal şi susţinând cazul client ului său. Te rog, ia loc.

Morrigan se aşeză, însă expresia ei tensionata spunea că nu era de acord cu asta.

Aidan se aşeză în faţa ei.

— Dacă vrei informaţii de la o mamă, îi spui cât de

fermecători şi bine crescuţi sunt copiii ei. Dacă vrei răspunsuri de la un ţesător, vorbeşti despre salarii nedrepte şi ore lungi de muncă. Dacă…

— Am înţeles ideea, îl opri ea. Şi ce abordare ar folosi un avocat faimos azi?

— Observ o nuanţă de sarcasm, domnişoară Drummond?

— Da, domnule. Dar, te rog, continuă!

Era bine că Aidan părea atât de încrezător în el însuşi. Morrigan ar fi putut să rupă pe cineva mai slab în bucăţi cu limba ei ascuţită.

— Pe baza a ce am observat, am găsit abordarea potrivită.

Tânăra nu încercă să-şi ascundă scepticismul.

Aidan arătă spre fereastră.

— Aş spune că această casă se află pe aproximativ 30 de acri, inclusiv zidurile grădinii, peluza terasată, copacii maturi şi rododendronul pe care le-am văzut pe drum. Ai observat probabil vechiul cimitir. Sunt sigur că toate câmpurile sunt acoperite cu albăstrele şi narcise în fiecare primăvară.

— Nişte observaţii importante dacă eşti botanist sau te gândeşti să închiriezi proprietatea.

— Foarte bine. Aidan se uită spre pereţi. Cărţile de pe rafturi indică perspectiva politică a rezidenţilor. Mobila arată clar că femeile nu au probleme financiare. Observă tapiţeria nouă de pe aceste scaune! Mai mult ca sigur au nişte sponsori generoşi. Tabloul aflat deasupra şemineului ne spune foarte multe.

— Tabloul. Morrigan încuviinţă sceptică. Ce ai putea afla privindu-l?

Aidan inspiră adânc.

— Ştiu că această casă a fost construită în 1754 de familia Duncan. O urmaşă a donat proprietatea unui ordin de călugăriţe, aş spune cam acum 70 de ani, cu menţiunea să ofere un loc unde să se retragă femeile bătrâne precum ea.

Morrigan se duse lângă şemineu şi studie tabloul.

— Cum e posibil să ştii toate astea doar privind…

O bătaie în uşă le atrase atenţia, iar Aidan se ridică. O femeie cu faţa rotundă, părul argintiu şi rumenă la faţă intră zâmbitoare.

— Sunt încântată să te văd, domnule Grant. A trecut prea mult timp de când ai venit aici.

Bărbatul făcu o plecăciune.

— Îţi mulţumesc că ne-ai primit, doamnă Goddard.

Femeia nu o băgă în seamă pe Morrigan. Nu o observase. Din numeroasele lor întâlniri din trecut, Aidan ştia că femeia era mioapă.

— Cum se simte fratele tău? Nu aşteptă un răspuns. Ţi-am urmărit succesele legale din ziarele pe care mi le-ai trimis din Edinburgh. Îmi place să-ţi văd numele scris în ele. Însă săptămâna asta am fost încântate să citim un articol despre tine în *Inverness Journal.*

— Serios?

Se întoarse spre Morrigan, care îl înţepa cu privirea. Era mai tăioasă şi mai fatală decât pumnalul la care ţinea atât de mult.

— Da, un articol foarte bun despre procesul acelor bieţi bărbaţi. Editorul a spus cât de norocoşi sunt fraţii Chattan să fie reprezentaţi de un avocat atât de bun.

— Doamnă Goddard, permite-mi să te pre…

— Ochiul tău, domnule Grant! Dumnezeule!

Femeia scoase o pereche de ochelari şi fu şocată când se apropie ca să-i studieze faţa.

— Cine ţi-a făcut aşa ceva? Din nou, femeia nu aşteptă un răspuns. Cum am citit articolul din ziar, i-am spus surorii Martha că mă tem pentru viaţa ta. În ultimul timp, ofiţerii clericali au devenit o bandă de brute nedisciplinate.

— Nu reprezintă o ameninţare pentru mine.

— Atunci cine ţi-a făcut asta?

Morrigan se îndreptă spre ei, iar doamna Goddard se întoarse, uimită să mai vadă o persoană în cameră.

— Doamnă Goddard, permite-mi să ţi-o prezint pe domnişoara Drummond. Doamna Goddard este stăpâna

acestui loc.

Femeia în vârstă îşi reveni repede, iar cele două se salutară şi discutară puţin despre vremea neaşteptat de caldă. Aidan observă că Morrigan putea să fie foarte plăcută şi fermecătoare când voia.

— Trebuie să recunosc, nu ştiam că domnul Grant este prietenul dumneavoastră, spuse Morrigan.

— Suntem mai mult decât prieteni, draga mea. Familia Grant a fost protectoarea domeniului Barn Hill de ani întregi. Arătă spre scaune. Te rog, ia loc! O să-ţi spun totul în timp ce bem ceai şi mâncăm nişte sendvişuri.

Fără să aştepte un răspuns, doamna Goddard se duse la uşă şi strigă după servitori.

Carrie House era la numai două zile călare de Inverness. Chiar dacă Scoţia era predominant protestantă, în munţi şi în insulele din vest încă erau oameni care practicau vechea credinţă. Mulţi dintre rândaşii lui Aidan erau catolici şi, aşa cum spusese doamna Goddard, familia Grant păstrase relaţia cu Barn Hill de ceva timp.

În acea zi, când Searc pomenise de acest loc, Aidan fusese cel care sugerase să meargă.

Morrigan se aşeză lângă el.

— Dacă o să te îndrepţi spre gheată, o s-o iau la fugă spre uşă…

— Ştiai totul despre Barn Hill.

— Da.

— Şi nu ai pomenit nimic înainte să ajungem aici, zise ea pe un ton rece.

— Nu. Aidan îi zâmbi. Nu avea niciun rost să menţionez asta şi să stric surpriza.

Când era furioasă, obrajii lui Morrigan se înroşeau. Aidan observă culoarea rozalie din ei.

— Îţi place să mă vezi nedumerită, domnule?

Chiar îi plăcea, dar Aidan ştia că nu era cazul să spună asta.

— Fii serioasă, domnişoară Drummond. Când o să ajungi să mă cunoşti, o să afli că am şi eu o latură mai relaxată.

Morrigan deschise gura să spună ceva, dar o închise imediat. Urma unui zâmbet îi atinse buzele. Roşeaţa se întinse pe pielea ei. Privirea o fixă pe a lui şi, dintr-odată, cei doi păşiră pe teritoriu necunoscut. Morrigan era destul de frumoasă cât să-l lase fără aer. Iar duritatea şi independenţa ei îi plăceau incredibil de mult.

Aidan tuşi şi se uită spre ferestre. Nu era romantic de fel, dar mereu ştiuse că într-o zi trebuia să se căsătorească. Odată cu această idee, veneau gânduri legate de o uniune avantajoasă, care să-l ajute să avanseze în carieră. Poate fiica unui politician sau o tânără cu legături de familie cu tribunalele. Nu avea nevoie ca soţia lui să deţină o zestre mare, dar i-ar fi fost de ajutor să se căsătorească cu o femeie care putea naviga apele tulburi ale lumii sociale.

Morrigan Drummond nu îndeplinea niciunul dintre criterii. Nici el nu era un mitocan. Nu avea să o curteze fără să aibă intenţii onorabile. Ştia toate astea, însă tot nu putea să-şi liniştească bătăile nerăbdătoare ale inimii.

Revenirea doamnei Goddard fu o uşurare. Aceasta dădu buzna pe uşă împreună cu o servitoare cu o tavă.

— Îţi mulţumesc pentru ospitalitate, doamnă Goddard, îi spuse Aidan gazdei înainte să se toarne ceaiul. Mă tem însă că nu pot să stau. Trebuie să vorbesc cu clienţii mei din închisoare. Speram să o pot lăsa pe domnişoara Drummond aici cu dumneata, fiindcă are câteva întrebări la care poţi să răspunzi.

— Sunt dezamăgită că o să pleci, dar înţeleg, îi zise doamna Goddard.

Femeia o luă imediat pe Morrigan de mână şi îi aruncă un zâmbet cu subînţeles.

— O să avem o întâlnire plăcută. Poţi să întrebi ce vrei. Îl ştiu pe Aidan Grant de când era copil şi alerga după fraţii lui mai mari.

Nu avea niciun rost ca el să clarifice scopul acestei vizite. Zâmbetul pe care Morrigan îl aruncă gazdei arătă că tânăra avea totul sub control.

Capitolul 13

Morrigan

Morrigan îşi dădu seama că, deşi nu şi dorise asta, îi făcea plăcere compania doamnei Goddard.

În Edinburgh, nu avusese nicio prietenă. Invitaţiile la cină erau inexistente. Ea şi Maisie nu erau invitate niciodată la un bal, un concert sau o serată. Unul dintre motive era faptul că tatăl ei şi Isabella aveau o viaţă care îi excludea, în cea mai mare parte, din evenimentele sociale. Morrigan mereu avusese impresia că sprijinul lui Archibald pentru reforma radicală îi ţinuse în afara listelor cu invitaţi ale membrilor mai conservatori ai societăţii.

Deşi Morrigan era hotărâtă să afle tot ce putea de la doamna Goddard, fu surprinsă de cât de mult îi plăcea să stea de vorbă cu femeia în vârstă. Stăpâna de la Barn Hill era interesantă şi instruită. Părerile ei despre diverse subiecte erau remarcabil de profunde. În plus, ştia multe poveşti grozave despre familia lui Aidan.

— După ce a murit mama băieţilor, domnul Grant – cel mare – a fost copleşit. O mătuşă a venit ca să ajute la creşterea celor patru băieţi. Îmi era o veche prietenă, aşa că am vizitat Carrie House de multe ori când erau mici.

Morrigan se gândi la propria viaţă după moartea mamei sale. Viaţa lui Archibald Drummond fusese consumată de cariera medicală şi de politicile sub acoperire. Nu ştia cum să crească o fiică şi considera că o fată avea nevoie de mai mult decât servitori ca să fie crescută. Însă greşise când se gândise că acesteia i-ar fi fost mai bine în Perth, cu familia soţiei lui, decât cu el în Edinburgh.

Morrigan alungă gândurile întunecate şi se concentră pe cuvintele doamnei Goddard.

— Îmi amintesc foarte bine acele zile, continuă femeia. Băieţii se răneau fără milă cu săbiile din lemn. Se certau fără să aibă un motiv anume doar pentru că erau

băieţi. Aidan mereu a fost liderul. Nu a contat că era mai mic decât Thomas şi Noah şi mai scund decât Sebastian. Mereu îl ascultau. Aidan putea să potolească orice ceartă. Nicio persoană care l-a urmărit de-a lungul anilor nu e surprinsă de ceea ce a ajuns acum.

Oamenii aveau încredere în el. Morrigan ştia că Searc nu avea încredere în oricine. Isabella spusese că Cinaed era nerăbdător să-l cunoască. Avea mintea ascuţită şi era ager. Se gândi la ce făcuse chiar în acea zi. Nemernicul o întrecuse. Habar n-avea că bărbatul avea o legătură cu Barn Hill.

— Familia Grant din Carrie House e una foarte onorabilă, iar acum Aidan este stăpân acolo – şi îl aşteaptă o carieră strălucitoare în drept. În plus, e un burlac eligibil. Doamna Goddard o mângâie pe Morrigan pe genunchi şi zâmbi. Deci voi doi aveţi o înţelegere?

Îi luă puţin timp să-şi revină. Nu-şi dăduse seama în ce direcţie se îndrepta conversaţia lor, dar era uşor de văzut de unde putea apărea neînţelegerea. În prezentările făcute de Aidan, nu pomenise de Dalmigavie sau de clanul Mackintosh. Nu îi spusese cum se cunoscuseră. Avea noroc că femeia nu crezuse ceva mai rău despre legătura lor.

— Vă cer scuze că n-am clarificat lucrurile mai devreme, dar sunt o rudă a clanului Mackintosh. Din acest motiv am ajuns eu şi domnul Grant azi aici.

— Eşti rudă cu Searc Mackintosh? Tu, domnişoară? întrebă femeia amuzată. Trebuie să recunosc că sunt surprinsă.

Se părea că toţi din Inverness îl ştiau pe Searc. Cu toate că era irascibil, bărbatul era plăcut.

— Sunt oarecum înrudită cu ei prin căsătorie, răspunse ea, în speranţa că nu avea să fie obligată să dea mai multe detalii. Dar am fost încurajată să vin la Barn Hill la sfatul lui Searc. Sunteţi cunoscută pentru reputaţia excelentă a şcolii dumneavoastră.

— Mulţumesc, draga mea. E frumos să spui asta. Sunt chiar mândră de ceea ce facem aici. Profesoarele noastre sunt nişte femei foarte dedicate.

— Puteţi să-mi spuneţi mai multe despre ele?

— Aşa cum ştii cu siguranţă, aici locuiesc mai multe călugăriţe, împreună cu văduve şi fete bătrâne. Aşa că fetele care vin la Barn Hill au norocul să fie instruite de nişte doamne desăvârşite.

Morrigan îşi aminti sfatul lui Aidan şi îi zâmbi încurajator gazdei.

— Scopul nostru principal este formarea caracterului. Învăţăm fiecare fată cum să dezvolte o latură bună şi altruistă şi cum să rămână veselă în faţa obstacolelor, ca să poată fi o soţie şi o mamă bună.

Morrigan ar fi eşuat lamentabil.

— Presupun că le învăţaţi şi alte lucruri.

— Evident! Artele domestice ar trebui să fie o parte fundamentală din educaţia fiecărei femei. Apoi le mai învăţăm să citească şi să scrie în engleză şi în franceză, aritmetică şi le oferim şi lecţii de muzică – voce, harpă, pian. Ah, nu am pomenit de desen şi pictură, nu-i aşa?

„În sfârşit!”

— Mă bucur să aud asta. Una dintre prietenele mele s-a mutat de curând în Inverness. Are două fete, de cinci şi şapte ani. Morrigan se gândi că pe Fiona nu o deranja să le folosească pe Catriona şi Briana ca să obţină informaţii. Fetelor le place foarte mult să deseneze, aşa că vreau să vă cer sfatul pentru găsirea unei guvernante. Ştiţi pe cineva?

Aşteptă, sperând că spusese destul. Nu fu dezamăgită. Privirea doamnei Goddard se înălţă spre ferestrele înalte.

— Guvernanta trebuie să locuiască cu familia?

— Se poate aranja, dacă e nevoie, dar nu e esenţial.

— Şi compensaţia?

— Sunt sigură că, dacă o să găsească persoana potrivită, o să stabilească o sumă satisfăcătoare de comun acord.

Morrigan o privi pe gazdă ducându-se spre fereastră. Îşi puse ochelarii şi se uită după cineva.

— Cred că ştiu persoana potrivită pentru prietena ta.

Morrigan i se alătură doamnei Goddard la fereastră.

— Una dintre doamnele de la Barn Hill?

— Da, dar este aici temporar, până când o să-şi facă alte aranjamente.

— Puteţi să-mi spuneţi mai multe despre ea?

— Madame Laborde. Scoţiană din naştere, dar căsătorită cu un francez. Şi-a petrecut o mare parte a vieţii pe continent.

— E văduvă?

— Din păcate, a fost lăsată cu o stare financiară precară din cauza morţii neaşteptate a soţului ei.

— De când e aici?

— A ajuns primăvara trecută. I-a fost greu. A ajuns la noi după ce nu a mai beneficiat de ospitalitatea familiei soţului ei şi a tuturor prietenilor lor. Nu mai avea unde să se ducă.

— Şi se susţine predând?

— Da, dar a primit comisioane şi pentru muncă suplimentară. Expresia doamnei Goddard deveni serioasă. Poate că mă ia gura pe dinainte, dar ştiu că nu e fericită aici. Nu e obişnuită cu viaţa noastră liniştită. Mi-a spus chiar ea că speră la o şansă sau un mod de a câştiga destui bani ca să se întoarcă în Franţa.

Şi ce mod mai bun de a câştiga bani decât a lucra pentru Ministerul Intern Britanic? Morrigan se gândi că aceştia plăteau foarte bine.

— Trebuie să fie destul de bună. Ce fel de sarcini a primit?

Doamna Goddard ezită înainte să răspundă.

— E destul de talentată la crearea caricaturilor.

— Caricaturi? Cât de ciudat!

— Aşa e. Dar trebuie să-ţi spun că se pricepe foarte bine la asta. Doamnele de aici sunt mereu distrate de asemănările dintre desenele ei şi noi. E foarte amuzant.

Însă era evident că directoarea nu părea amuzată. Schimbarea din tonul ei arătă clar că ar fi fost fericită să îşi vadă invitata mergând mai departe.

— Cu toate astea, cred că Madame Laborde ar fi excelentă pentru copiii prietenei tale.

— E posibil să vorbesc cu ea?

— Desigur. Femeia se uită din nou pe geam. În perioada asta a zilei, se plimbă prin grădină. Dacă vremea e bună, îi place să schiţeze sau să picteze acolo. Pot să ţi-o prezint.

— Ar fi minunat. Vă deranjează?

— Deloc.

În timp ce se îndreptară spre uşă, un ceas din foaier anunţă ora fixă.

— Vai, cât e ceasul! Îmi permiţi să vorbesc cu una dintre călugăriţe? O să mă întorc şi o să te duc în grădină.

Morrigan avea un nume şi, în scurt timp, avea să vadă chipul artistei responsabile pentru toate imaginile pline de ură. Era convinsă că Madame Laborde era persoana pe care o căuta.

— E aşa de frumos azi. Vă deranjează dacă vă aştept în grădină?

— Deloc, draga mea. O să-ţi arăt pe unde să o iei.

Avertizările Isabellei îi răsunară în minte în timp ce o urma pe doamna Goddard afara din salon. Peste câteva clipe, Morrigan ajunse pe o terasă însorită, cu vedere spre grădină. Trebuia să rămână calmă şi să se controleze. Era însă deja evident că tot ce făcea această femeie nu avea legătură cu politica sau cu sentimente pline de patriotism. Făcea aceste caricaturi numai pentru bani.

— Te rog, plimbă-te pe unde vrei, domnişoară Drummond! O să mă întorc şi eu imediat.

Când uşa casei se închise, Morrigan porni în căutarea artistei. Voia să o întâlnească singură pe femeie. Voia să se uite la chipul ei şi să hotărască dacă aceasta înţelegea consecinţele acţiunii ei.

Nu o văzu imediat, dar grădinile erau mari, întinzându-se dintr-o parte a casei şi îndepărtându-se spre terase mari, până la drumul ce ducea în centrul oraşului Inverness. Ziduri de diverse înălţimi separau zonele grădinilor. Aproape de casă, o poartă dădea spre o alee ce ducea spre grajdurile din Barn Hill.

Erau destul de aproape de High Street din Inverness,

iar turnul din piatră de la Tolbooth se zărea deasupra copacilor.

Morrigan trecu pe lângă un grup de tinere care păreau prinse într-o lecţie de botanică. Nu îi fu greu să o găsească pe Madame Laborde. La capătul celei mai joase terase, o femeie subţire, într-o rochie albastră şi cu pelerină pe deasupra stătea pe o bancă, ţinând un caiet de desen în poală.

Morrigan se forţă să inspire şi se apropie de ea.

La auzul paşilor, privirea artistei se ridică. Închise caietul repede, dar nu înainte ca Morrigan să observe caricatura la care lucra.

— Madame Laborde?

Femeia ezită, dar apoi se ridică în picioare, lăsând caietul pe bancă. Era scundă şi subţire, dar întremată. Marginea lată a bonetei ei îi ascundea ochii, dar, din ce vedea Morrigan, femeia încă era destul de tânără şi drăguţă cât să atragă atenţia bărbaţilor.

— Eu sunt.

— Am vorbit cu doamna Goddard. Mi-a spus că eşti aici şi speram să vorbim. Eu… Prietena mea caută o guvernantă pentru fiicele ei.

— Cum te cheamă?

Nu putu să mintă. Nu când trebuia să apară şi directoarea.

— Morrigan Drummond.

— Ai vreo legătură cu doctorul Drummond?

Morrigan simţi cum i se răci sângele.

— Cunoşti un doctor Drummond?

— Doctoriţa Isabella Drummond. Sau acum i se spune Isabella Mackintosh?

Bineînţeles că ştia multe despre viaţa lui Cinaed, se gândi Morrigan. Doar îl desena şi îşi bătea joc de viaţa lui. Spre deosebite de alte femei care trăiau în casa din capătul grădinilor, ea lucra pentru guvernul britanic.

Pumnalul lui Morrigan era pregătit în ghetuţă. O putea obliga pe Madame Laborde să vină cu ea. Îl putea lăsa pe Searc să se ocupe de ea.

Zeci de planuri îi alergau prin minte, dar se forţă să stea calmă. Ar fi creat un haos dacă ar fi luat-o pe femeie.

— Tu eşti fiica ei vitregă. Nu?

Morrigan simţi cum îi luă foc faţa. Nu se pregătise pentru asta, dar nu avea niciun rost să se prefacă.

— Da, eu sunt.

— Cum ai ştiut unde să mă găseşti?

— Călugăriţele şi copiii din desenele tale.

— Înţeleg. Eşti deşteaptă.

— Se pare că ai vrut să fii identificată.

Femeia zâmbi.

— De ce ai venit aici?

— Ca să vorbesc cu tine. Ca să-ţi ofer mai mult decât el.

— Fiului Scoţiei nu îi place de modul în care îl înfăţişez?

— Nici măcar nu ştie de caricaturile tale.

— Atunci de ce-mi oferi ceva?

— Pentru că îmi pasă de cauza lui.

Doamna Goddard spusese că femeia avea nevoie să plece din Scoţia. Searc sigur putea aranja asta.

— Am înţeles că vrei să te întorci în Franţa. Putem să-ţi aranjăm plecarea imediat.

Artista se încruntă şi se duse spre un ceas solar din aramă aflat pe un piedestal din mijlocul spaţiului verde. Se întoarse şi o privi cu atenţie pe Morrigan.

— Nu e vorba doar de bani. Prin prietenii mei de aici, desenele mele sunt postate în Tain, Nairn, Elgin şi Aberdeen. Arătă spre caietul de desen de pe bancă. Toată viaţa mea am schiţat şi am pictat fără să fiu recunoscută.

— Dar în continuare nu ştie nimeni cine eşti.

— Mi s-a spus că două tipografii din Edinburgh şi Glasgow se oferă să îmi prezinte operele colorate de mână. Cred că o să urmeze Londra.

— Dar eşti scoţiană. Cum poţi să sprijini guvernul care îţi oprimă oamenii?

— Nu-mi pasă de politică.

— Oameni nevinovaţi suferă. Mor!

Madame Laborde pufni.

— Înţeleg ce spui. Am învăţat foarte multe despre Fiul Scoţiei şi familia ta. Ştiu despre tine. Ştiu despre tatăl tău defunct.

Morrigan voia să-i arunce cuvintele înapoi în faţă. Dacă tot ce ştia femeia asta era de la autorităţi, atunci habar n-avea cine fusese Archibald Drummond şi cine era ea.

— Tatăl tău a sprijinit şi a organizat reformatorii în ce este o cauza pierdută. Şi tu crezi că asta e chemarea ta. Uită-te la tine! Nu ai casă, nu ai o familie a ta, nu ai zestre sau promisiunea unei căsătorii. Nu ai un viitor, domnişoară Drummond!

Acele cuvinte nu însemnau nimic pentru ea. Madame Laborde era o femeie a cărei viaţă depinsese de generozitatea bărbaţilor. Morrigan nu era acolo ca să discute despre avere şi căsătorie. Ce trebuia să facă era să o convingă pe Madame Laborde să schimbe tabăra.

— Poţi să continui să-ţi creezi şi să fii recunoscută şi plătită generos pentru asta. Nu îţi cer decât să investighezi tu lucrurile. Să afli ce le fac armata britanică şi lorzii bogaţi celor din Highland.

— Nimic din toate astea nu înseamnă ceva pentru mine. Femeia clătină din cap. Ce văd în jurul meu sunt oameni care au mai mult decât mine.

— Îţi spun eu că scoţienii suferă. Fermierii sunt daţi afară din casele lor. Comercianţii care protestează sunt călcaţi în picioare în stradă. Tatăl meu a fost împuşcat în propria cameră de operaţii.

— Îmi pare rău pentru pierderea ta, domnişoară Drummond, dar nu văd nimic din toate astea aici.

— Poate că nu vezi, dar există. Morrigan se gândi la articolele lui Maisie. Pot să-ţi aduc ziarele.

— Şi crezi că o să mă răzgândesc dacă citesc nişte poveşti patetice?

— Sunt sigură de asta. Ştiu că, atunci când o să vezi adevărul, nu o să-ţi fie greu să decizi ce tabără îţi merită mai mult talentul.

Madame Laborde se uită dincolo de ea, în direcţia casei.

— Poate că nu o să te deranjeze să îl incluzi pe acest domn în conversaţia noastră.

Morrigan se întoarse. Un bărbat slăbănog, cu faţa roşie şi cu un baston gros se apropia sprinten, ceea ce nu îi dădea de gol vârsta. Patru acoliţi mergeau în urma lui.

— Îl ştii pe Sir Rupert Burney? întrebă artista cu o nuanţă de amuzament în voce.

Morrigan rămase fără aer.

— Sunt sigură că o să fie încântat să te cunoască şi să audă tot ce ai de spus.

Capitolul 14

Cinaed

O mulţime se strânse să întâmpine călătorii care intrau călare pe poarta din Dalmigavie, iar Cinaed nu fusese niciodată atât de fericit să vadă nişte feţe primitoare. Fusese o lună plină de evenimente pe drum.

Pornise să-i vadă pe liderii şi oamenii marilor clanuri din munţi. La fiecare oprire şi de la fiecare şef de clan, auzea acelaşi lucru. Scoţienii erau nefericiţi, temători, furioşi şi toată lumea avea aceeaşi plângere – băieţii lor nu se întorseseră acasă. Ca să se lupte cu francezii, armatele trebuiau să se mărească. Acum, fiecare regiment format din scoţieni era mutat în Irlanda şi în cele mai îndepărtate colţuri ale imperiului aflat în extindere. Iar armata din sud, precum şi englezii de rând se mutau pentru a-şi ocupa locul la Fort William şi Fort George.

Răscoala era aproape, iar Coroana nu avea încredere în alianţa soldaţilor scoţieni.

Zvonurile despre un viitor război ajunseseră din Highland în nord. Ministerul de Interne susţinea asta. Comandanţii englezi din Edinburgh şi de la frontiere sperau

să aibă loc. Presupusa vizită a reginei era considerată o ameninţare deschisă îndreptată către Westminster. Mulţi credeau că era mult mai uşor să stingă flacăra decât să aştepte şi să lupte în infern. Însă nu exista un consens. Erau voci în parlament care se împotriveau războiului. Se temeau că groaznicele condiţii economice din ţară puteau să transforme o rebeliune regională într-un război civil devastator. O revoluţie precum cea care răsturnase monarhia din Franţa în urmă cu numai câteva decenii.

Înainte ca să se întoarcă în Londra, regina Caroline îi spusese lui Cinaed ce îi raportaseră propriii agenţi. Toată rezistenţa în faţa unui război în Highland avea să fie distrusă dacă Whitehall primea un motiv legitim ca să atace. Dacă scoţienii se organizau şi ameninţau Anglia aşa cum o făcuse Bonnie Prince Charlie, armata britanică avea să lase o urmă de sânge cum nu se mai întâmplase de la Culloden şi zilele ce urmaseră.

Ministerul de Interne avea nevoie de un motiv pentru război. Unul care să îi separe şi mai mult pe bogaţi de săracii din Scoţia, pe aristocraţi de oamenii de rând. Pe cei din munţi de cei din sud.

Cinaed făcuse destule ca să enerveze Coroana, dar era o diferenţă imensă între acele iritări şi o acţiune care avea să aducă întreaga armată britanică asupra oamenilor neînarmaţi din Highland.

Englezii erau antrenaţi şi pregătiţi. Războiul Peninsular. Waterloo. Războiul Gurkha. Războiul Pindari. Acele campanii militare îi pregătiseră pe duşmani. Armata maritimă avea să ocupe fiecare port. De la Stornoway în insulele vestice şi Aberdeen. Cum canalul caledonian, care făcea legătura dintre Oban şi Inverness, era funcţional aproape în întregime, munţii erau tăiaţi în două. Dacă avea să izbucnească un război, nenumărate vieţi aveau să fie pierdute. Cinaed era hotărât să nu le ofere scuza pe care o căutau.

Cum să faci însă faţă unui atac neprovocat era cu totul altă problemă. Nici unui clan nu îi plăcea să-şi vadă stăpânul rănit fără să se răzbune.

— Lachlan are piciorul rupt, îi spune Cinaed Isabellei când descălecă.

În timp ce bărbaţii îl duceau pe lord în camera lui, Cinaed şi Isabella îi urmară.

— Şase soldaţi ne aşteptau la lacul Laggan. Niall crede că erau de la Fort William. Calul lui Lachlan a fost împuşcat când acesta era călare, iar animalul s-a rostogolit peste piciorul lui.

— A mai fost rănit cineva? întrebă Isabella.

Cinaed clătină din cap. Atacul fusese o lovitură razantă. Oamenii clanului Mackintosh îi întrecuseră numeric pe soldaţi, care trăseseră în ei şi apoi plecaseră rapid. Niall spusese că asta era o veche tactică militară, menită să-i atragă într-o capcană. Călăreţii erau momeala.

După ce făcuseră ce putuseră pentru Lachlan, îl aduseseră înapoi în speranţa că piciorul lui putea fi salvat.

— Când s-a întâmplat asta? întrebă Isabella, după ce o trimise pe bătrâna Jean în cabinetul medical ca să-i aducă ce-i trebuia.

— Acum două zile. Am venit direct nici. Lachlan e rezistent, dar asta aproape că l-a ucis. Unde e Searc?

— El şi Blair au plecat în Inverness de dimineaţă. Au de gând să se întoarcă diseară. Morrigan s-a dus cu ei.

Cinaed încuviinţă, dar, când trecură pe lângă o fereastră, ea îl opri.

— Ai sânge pe haină.

— De la calul lui Lachlan. Sunt bine.

Nu avea să mai facă un pas până când nu-i controla pieptul şi spatele, ca să se asigure că Cinaed nu era rănit. Îi mângâie faţa.

— Mi-a fost dor de tine.

Cinaed o sărută şi o strânse în braţe. Erau atâtea lucruri pe care voia să i le spună, dar trebuia să aştepte.

Piciorul lui Lachlan era fracturat sub genunchi, iar Isabella îl fixă cu ajutorul lui Cinaed.

Apoi stabiliră turele. Pacientul trebuia să fie supravegheat zi şi noapte. Lordul era bătrân şi slăbit, iar ei se întrebau în cât timp avea să îşi revină corpul lui după o

asemenea rană.

Abia peste câteva ore, Cinaed şi Isabella ajunseră în sfârşit în camera lor. Se strânseră îndelung în braţe. El îi povesti despre călătoria prin munţii. Isabella îi zise că Aidan Grant şi fratele lui ajunseseră în Dalmigavie.

— Cred că o să-ţi placă de el. O să fie un candidat bun să reprezinte comitatul Inverness în parlament.

— Henry Brougham şi mama mea par să creadă acelaşi lucru.

— E o uşurare pentru mine să ştiu că eşti în căutarea unei soluţii politice în loc să porneşti la luptă.

— E posibil să nu conteze ce vreau. Cinaed îi explică tot ce auzise despre dorinţa lui Whitehall de a avea loc un război. Indiferent ce fac, Highland e un butoi cu pulbere gata să explodeze. Şi nu vreau să fii prinsă la mijloc.

Ea se retrase din braţele lui.

— Unde să mă duc?

— Am vorbit cu Niall despre asta. Şi el are aceeaşi părere. Tu, Maisie, Morrigan, Fiona şi familia ei puteţi să mergeţi pe continent. Poate în Wurzburg. Ar fi mai sigur pentru voi acolo până când…

— Opreşte-te! îi zise ea prompt. Sunt soţia ta. Te iubesc. Şi o să stau lângă tine oriunde eşti, orice faci.

— Nu mă asculţi.

— Şi sunt doctor. Chiar crezi că te-aş lăsa, că i-aş lăsa pe oamenii Mackintosh doar ca să fiu în siguranţă?

Cinaed clătină din cap. Isabella putea ignora acest lucru, însă era considerată duşman al Coroanei. Era o recompensă pusă pe capul ei, la fel ca în cazul lui. Nimeni nu îndrăznea să vină după ea aici, dar pentru Sir Rupert Burney şi autorităţi familia ei continua să fie un mod de a ajunge la ei. Dacă li se întâmpla ceva lui Maisie şi Morrigan, Isabella ar fi făcut orice ca să le ia înapoi. Chiar s-ar fi predat.

— Dacă Niall o convinge pe Maisie să plece, te gândeşti măcar să i te alături? Ca să ai grijă de ele.

— Bineînţeles că nu, iar Niall ar trebui să ştie că nu trebuie să nu-i sugereze aşa ceva.

Cinaed nu voia să fie despărţit de soţia lui, dar era îngrijorat şi hotărât ca ea să înţeleagă seriozitatea pericolului care îi păştea.

— Şi cum rămâne cu Morrigan? Plănuieşte că conducă trupele în bătălie. Se antrenează ca şi cum e gardianul regelui. E în Inverness doar pentru că Searc şi Blair sunt cu ochii pe ea. Dar are un spirit greu de controlat. Dacă situaţia de aici devine periculoasă, o să fie imposibil de protejat. Ai încredere că o să se protejeze?

Isabella se întoarse spre fereastra pe care briza o deschise brusc.

— Morrigan e deşteaptă şi descurcăreaţă, zise ea. Bineînţeles că am încredere în ea.

Capitolul 15

Morrigan

Să-l aştepte pe Sir Rupert Burney însemna sfârşitul a două vieţi. A lui şi a ei.

Acoliţii în costume mergeau cu câţiva paşi în urma lui. Nu simţeau nicio ameninţare. Erau doar două femei în grădină. În timp ce se apropiau, Morrigan observă că bărbatul deveni curios şi o fixa cu privirea. Nu avea niciun dubiu însă că menţionarea numelui ei avea să fie catastrofală.

Morrigan se gândi la tot sângele care se scurse din cauza acestui bărbat. Toate arestările. Abuzul prizonierilor. Toţi oamenii care suferiseră. Durerea pe care Fiona şi copiii ei o îndураseră.

La casa de pe Infirmary Street din Edinburgh, văzuse căruţele care îi aduceau pe răniţi după proteste. Îşi ajutase tatăl să îi aline pe cei distruşi de tortura ordonată de acest bărbat. Atacul asupra clinicii din luna aprilie a anului trecut fusese comandată de Ministerul de Interne. Archibald Drummond fusese omorât în timpul unei operaţii. Ucis de

un husar în timp ce el încerca să salveze vieţile pacienţilor răniţi. Un asasin trimis de acest bărbat. Morrigan fusese acolo. Văzuse tragedia şi sângele ce cursese din corpul tatălui ei în timp ce Isabella încerca să-l salveze cu disperare.

Mai târziu, când Isabella o obligase să iasă din haos, Morrigan îşi planificase deja răzbunarea. Avea să găsească şi să omoare persoana responsabilă pentru ororile din acea zi.

Îl urmări pe Sir Rupert în timp ce acesta se apropie.

Isabella, Maisie şi Morrigan scăpaseră printr-o uşă din spate cu ajutorul menajerei lor. Pe aleea din spatele casei, Morrigan omorâse un om ca să-i salveze viaţa lui Maisie, fără premeditare însă. Ori ucidea, ori era ucisă.

Ziua prezentă era însă diferită. Planificase acest moment de luni întregi.

O atingere pe braţ o sperie.

— De ce stai aici? Faţa lui Madame Laborde devenise palidă, iar ochii ei erau mari şi plini de îngrijorare. Nu lua în seamă ce am spus mai devreme. Eşti tânără. Ai un viitor în faţă. Fugi!

— Nu ai de ce să te temi. Treaba mea cu Sir Rupert e personală!

— Nu mă tem pentru mine, zise ea din ce în ce mai alarmată. Nu te lăsa păcălită de înfăţişarea lui. Este pe cât de şiret, pe atât de nemilos. Îşi poartă vârsta ca o pelerină. E un adevărat prădător.

— Şi ăştia sunt prietenii tăi? întrebă Morrigan pe un ton tăios.

— Nu e prieten. Am puţine opţiuni în privinţa asta.

Burney încetini şi îi spuse ceva unuia dintre acoliţii lui.

— Vezi? Deja simte pericolul. Nu o să te ucidă aici. O să te folosească pentru propriul scop. Gândeşte-te la familia ta. Asta vrei?

Cuvintele lui Madame Laborde o loviră şi o treziră la realitate. Morrigan se uită la femeie. Poate că reuşea să îl omoare, dar dacă eşua? Aproape că fusese învinsă de Aidan pe aleea de lângă Maggot Green. Însă el nu se

aşteptase ca ea să se lupte. Nu putea fi la fel de sigură în ceea ce-l privea pe acest bărbat sau pe brutele care îl însoţeau.

Nu era invincibilă. Dacă o luau prizonieră?

— Vino cu mine! îi zise Morrigan artistei.

— Nu acum. Azi trebuie să-i dau nişte desene noi. O să ne prindă imediat dacă încercăm să fugim amândouă. Niciuna nu o să aibă nicio şansă. Femeia ezită, apoi şopti: O să-l întârzii eu. Întoarce-te mai târziu. Pleacă acum!

Îi separau doar câţiva metri.

— Te rog să-mi spui, madam, dacă te hotărăşti să fii guvernantă, zise Morrigan cu voce tare.

Cu o plecăciune scurtă, se întoarse şi o luă spre poarta de la capătul grădinii. Dincolo de ea se aflau Inverness şi libertatea, asta dacă artista reuşea să-l încetinească pe Sir Rupert.

Nu avea de ales în privinţa direcţiei în care să o ia. Bărbaţii Macintosh o aşteptau lângă grajduri, dar nu avea cum să ajungă la ei. Ca să ajungă acolo, ar fi trebuit să treacă pe lângă Sir Rupert şi oamenii lui.

Trecu de poartă şi se uită în urmă, sir Rupert stătea cu Madame Laborde. Femeia dădea din mâini în timp ce vorbea. Bărbatul o fixă pe Morrigan cu privirea în timp ce le strigă un ordin oamenilor săi. Trei dintre ei o luară imediat pe aleea din grădină, spre ea.

Morrigan începu să fugă.

Exact aşa o avertizase Isabella, dar ea aproape comisese un act care ar fi avut consecinţe dezastruoase. Fusese la un pas să îi dezamăgească pe toţi şi încă se afla în pericol.

Morrigan îşi ridică fusta şi alergă cât de repede putu. În faţă era piaţa de vite. Când ajunse în mulţime, în spatele el se auzi un strigăt să se oprească. Îl ignoră. Piaţa era mai aglomerată şi mai zgomotoasă decât fusese mai devreme. Fu recunoscătoare pentru asta. O traversă, amestecându-se cu vânzătorii. Cumpărătorii şi crescătorii care îşi mânau animalele în şi din ţarcuri. Ocoli o duzină de bărbaţi care inspectau un taur enorm şi o luă spre colţul unui grajd. Un

drum noroios urca spre un deal şi trecea printre o clădire de piatră şi un gard înalt ce împrejmuia un grajd. Se grăbi spre capătul drumului. Peste o clipă, ajunse în colţul de la High Street din Inverness şi se uită în spate. Apăru unul dintre oamenii lui Sir Rupert. Strigă la ceilalţi şi apoi o luă la fugă după ea.

Strada pietruită era plină cu oameni. Căruţe şi trăsuri. În timp ce trecea pe lângă vânzători care îşi expuneau marfa micilor grupuri de clienţi, nişte copii alergară pe lângă ea. Cu doi câini lătrând după ei. Trei ofiţeri britanici în haine stacojii stăteau în faţa unui magazin militar, plimbându-se cu trei tinere bine îmbrăcate. Aceştia priviră spre ea când trecu pe lângă ei.

Îndreptându-se spre rău, Morrigan îşi menţinu privirea spre turnul din piatră de la Tolbooth, care găzduia şi tribunalul, şi închisoarea. Se rugă ca Aidan să fie acolo. Dacă putea să-i evite destul de mult pe bărbaţii din urma ei, poate că reuşea să-i trimită un mesaj. Aidan era o persoană mult prea cunoscută ca Sir Rupert sau oamenii lui să intervină. El putea să se întoarcă la Barn Hill şi să-i avertizeze pe bărbaţii Mackintosh care o aşteptau acolo. Împreună, o puteau duce pe Madame Laborde înapoi.

Zona de vizavi de Tolbooth era presărată cu magazine. Tânăra intră într-o papetărie. Când se uită înapoi pe High Street, îi văzu. Trei brute se îndreptau spre ea. Câte unul în fiecare parte a străzii şi altul pe mijloc. Se uitau în magazine şi studiau feţele femeilor care treceau pe lângă ei.

Papetăria nu era destul de mare ca să se ascundă în ea. Putea să o ia la fugă spre râu, dar nu credea că avea să scape de ei. Aceştia se apropiau din ce în ce mai mult.

— La naiba! şopti ea.

Nu avea de ales.

Îşi lăsă capul în jos şi traversă strada spre o poartă rezistentă din lemn şi fier. Era intrarea spre închisoare. O uşă mai mică se afla în poartă, iar un gardian se sprijinea de ea. Acesta îşi înclină pălăria când ea se apropie.

— Pot să te ajut cu ceva, domnişoară?

— Trebuia să mă întâlnesc cu avocatul, cu domnul Grant. Mai e aici?

— Da, este.

— Pot să-l aştept înăuntru? Se uită cu subînţeles la nişte bărbaţi care stăteau rezemaţi de clădire, aruncându-i priviri.

— Nu e mai bine înăuntru, domnişoară.

— Aş prefera să stau înăuntru, dacă nu te superi.

Bărbatul ridică din umeri şi bătu la uşă. O faţă apăru în dreptul uşiţei, apoi se auzi un zăvor tras. Uşa scârţâi când se deschise. Gardianul o invită înăuntru şi îi arătă o bancă. Dincolo de intrare, tânăra văzu o curte mică, întunecată, înconjurată de ziduri înalte. O spânzurătoare se afla într-un capăt. Deasupra pietrelor, pe zidul cel mai îndepărtat, un şir de ferestre mici, cu bare, se întindea pe toată lungimea spaţiului închis. Zgomotul străzii era suprimat aici.

Gardianul îi explică situaţia paznicului, care închise uşa înainte să dispară în clădire.

— Poţi să stai aici şi să aştepţi, zise gardianul.

Acesta se duse în biroul mic de dincolo de poartă, iar mirosul de tabac invadă imediat curtea.

Nu trebui să aştepte prea mult. Peste o clipă, Aidan ieşi din clădire împreună cu paznicul. Expresia lui când o văzu în interiorul închisorii fu ucigaşă. O apucă de braţ şi o trase într-un colţ. Gardianul se duse înapoi în stradă, iar paznicul închise uşa.

Aidan vorbi încet, dar furia lui era evidentă.

— Ai înnebunit?

— Sunt afară, mă caută! M-au urmărit din Barn Hill.

— Cine? întrebă el, în timp ce-i aruncă o privire precaută paznicului. Cine te caută?

— Oamenii lui Sir Rupert Burney.

Privirea lui gri o întâlni pe a ei. El îşi aşeză mâna protector în jurul braţului ei, conducând-o mai departe. Morrigan vorbi repede şi îi spuse tot, cum aflase de la doamna Goddard că artista locuia la Barn Hill şi despre întâlnirea cu femeia în grădină.

— Sir Rupert a venit când vorbeam cu ea.

Nu pomeni de impulsul ei de moment să-i bage un cuţit în inimă spionului.

— A trebuit să fug. Au venit după mine, au căutat în fiecare magazin de pe High Street. Ăsta a fost singurul loc unde m-am gândit că nu ar căuta.

— Sigur le-a spus cine eşti.

— Nu a avut de ales. Ar fi venit cu mine dacă ar fi putut. Vreau să mă întorc după ea.

— Nu o să te apropii de Barn Hill! îi ordonă el. Se gândi câteva clipe înainte să o conducă spre bancă. Stai aici şi aşteaptă-mă! O să mă întorc în câteva minute.

Morrigan nu îl contrazise. Îl privi pe Aidan apropiindu-se de paznic. Schimbară câteva cuvinte, iar bărbatul îi deschise uşa şi îl lăsă să iasă.

Tânăra stătea pe bancă, dar era prea agitată ca să stea pe loc. Se ridică din nou. Gardianul bătu de două ori la uşă, iar aceasta se deschise ca să primească vizitatori. Trecură câteva minute lungi. Clopotele din turnul de deasupra ei anunţă ora exactă. Era două după-amiaza.

În timp ce aşteptă, Morrigan studie curtea şi şirul de ferestre de la celule.

Poate că odată ar fi presupus că numai oamenii răi erau închişi în celule. Criminali. Hoţi. Brute. Chiar şi cei care nu erau violenţi. Escroci. Debitori. Dar faptul că îi ajutase pe tatăl ei şi pe Isabella în clinica lor din Edinburgh îi schimbase pentru totdeauna acea presupunere. Acum cunoştea oameni care fuseseră arestaţi şi condamnaţi sau pur şi simplu ţinuţi pe termen nedefinit de autorităţi din cauza crezului şi opiniilor lor, pentru că se adunaseră în grupuri, pentru că protestaseră împotriva legilor nedrepte. Acei oameni care zăceau acum în spatele ferestrelor cu gratii, erau taţi şi mame, surori şi fraţi, chiar copii. Erau oameni ca Fiona. Ca John Gordon.

Oricine putea fi jefuit de libertate, torturat şi ucis, chiar dacă nu furase nimic sau nu ridicaseră o mână asupra nimănui.

Asta era noua justiţie. Morrigan nu ştia de cât timp

stătea acolo, căzută pe gânduri. Tresări când auzi o bătaie în uşă. Aceasta se deschise, iar Aidan îşi făcu apariţia.

— Hai cu mine!

O luă de mână şi ieşiră în stradă. Când trecură de gardian, Morrigan îl văzu pe Aidan dându-i discret nişte monede.

Îi aştepta o trăsură, cu calul lui Aidan legat de ea în spate. Vizitiul îşi înclină pălăria.

Morrigan abia dacă avu timp să se uite după bărbaţii care o urmăreau. Aidan o împinse înăuntru şi urcă după ea. Porniră fără să mai spună un cuvânt.

În loc să o ia pe Bridge Street, spre râu, vizitiul întoarse trăsura şi intră pe Church Street. O luau la nord, spre Maggot. Peste puţin timp, Morrigan îi văzu pe doi dintre urmăritori, care se uitau într-o ceainărie. Îi arătă lui Aidan în timp ce se aplecă, ascunzându-şi faţa până când trecură de oamenii lui Sir Rupert.

— Când am luat trăsura, am trimis mesaj la Barn Hill, să le spun bărbaţilor Mackintosh că eşti cu mine.

Morrigan speră că cei doi nu fuseseră implicaţi într-o altercaţie. Însoţitorii ei aveau să o aştepte la grajduri. Îşi aminti de clipa în care îl văzuse pe Sir Rupert în grădină. Nimic nu păruse în neregulă. Oamenii nu erau cu garda sus. Poate că nu-i văzuseră pe bărbaţii Mackintosh.

— Cum rămâne cu Madame Laborde?

— Trebuie să fim atenţi. Ai spus că e angajată de Burney şi că pare fericită de aranjament.

— La început, asta a fost impresia pe care mi-a lăsat-o, dar nu mai era la fel când am plecat. Era destul de agitată. Cred că ar fi venit cu mine dacă situaţia ar fi fost alta.

— Atunci o să-l punem pe Searc să trimită pe cineva acolo. Poate face aranjamentele necesare. Inverness e oraşul lui, ştie unde poate să o ducă pentru a fi în siguranţă.

Morrigan înţelese că nu depindea de ea să-i ofere adăpost la castelul Dalmigavie unei persoane ca Madame Laborde. Artista nu putea fi considerată de încredere în acel

moment. Se gândi imediat la Wemys. Nici acesta nu părea de încredere, dar era pe moarte.

Trăsura dădu într-o groapă pe drum şi tânăra fu împinsă în Aidan. Încercă să se dea la o parte, dar el se întinse şi o prinse de braţ. O privi în ochi.

— Chiar dacă am fost foarte furios când te-am văzut în închisoare, mă bucur că ai făcut asta. A fost o decizie deşteaptă. Şi sunt sigur că a fost nevoie de curaj să vii acolo. Te-ai purtat responsabil.

Morrigan simţi o căldură la auzul laudelor lui. Acele momente din grădină, când dorinţa ei de răzbunare întrecuse raţiunea încă erau proaspete în mintea ei. Era o slăbiciunea peste care trebuia să treacă. La fel făcuse când îl văzuse pe Wemys aproape de Maggot Green.

Trebuia să fie mai ageră. Mai puţin temperamentală. Cumva, trebuia să se gândească înainte să acţioneze.

— Nu e nicio recompensă pe capul meu. Şi, chiar dacă nu sunt căutată pentru nicio infracţiune, ştiu că tot m-ar fi luat.

— Şi te-ar fi ţinut până când îl aveau pe Cinaed în lanţuri, încuviinţă el.

Morrigan se încruntă, gândindu-se la Fiona. Acum era în siguranţă la Dalmigavie cu copiii ei, dar primăvara trecută fusese prinsă de acoliţii lui Sir Rupert în Edinburgh. La momentul arestării, avea la ea nişte scrisori şi afişe acuzatoare. Îi povesti lui Aidan despre asta.

— Ştiu că n-ar fi contat că nu aveam decât nişte caricaturi de-ale lor.

— Lipsa dovezilor nu înseamnă nimic pentru ei. Lipsa infracţiunilor nu înseamnă nimic. Te-ar fi ţinut, iar la momentul potrivit te-ar fi condamnat pentru infracţiuni cu pedeapsă maximă. Ştiind foarte bine că eşti nevinovată, ar fi spus că tu conspirai împotriva guvernului, ajutai trădători cunoscuţi. Ţi-ar fi pus în cârcă şi alte acuzaţii. Ar fi fost cuvântul tău împotriva cuvântului lor. Dar pot să-ţi spun ceva. Dacă erai arestată azi, Madame Laborde n-ar fi depus mărturie pentru tine împotriva lui Sir Rupert. Ar fi dispărut.

Morrigan tremură când îşi dădu seama de ce dezastru

scăpase.

— Ai mai văzut astfel de situaţii.

— Din păcate, da. Am fost implicat în multe astfel de cazuri.

Morrigan se uită la mâinile lor împreunate. Strânsoarea lui era fermă, iar acţiunile lui din curtea de la Tolbooth fuseseră plină de încredere. Nu intrase în panică. Ştiuse ce să facă. Morrigan privi cum degetul lui mare se plimba pe pielea ei. O senzaţie delicioasă îi apăru în stomac. Aidan se uita în faţă, gândurile lui fiind departe. Morrigan se îndoia că bărbatul ştia ce efect avea asupra ei.

— Tocmai de asta Wemys şi oferta lui de a depune mărturie împotriva Ministerului de Interne sunt atât de importante pentru mine. Este prima oară când unul dintre oamenii lor o să ofere dovezi împotriva lor.

Morrigan îşi trase mâna şi se îndepărtă puţin.

— Nu cred că ar trebui să te întorci în Inverness prea curând, continuă el. Burney ştie cât de aproape a fost să te prindă. O să fie cu ochii în patru. E posibil ca a doua oară să nu mai scapi.

— Ar fi destul de curajoşi să vină la Maggot?

— Am dubii în privinţa asta. Searc are prea multe conexiuni importante ca să vină după cineva în casa lui. Poate cu excepţia lui Cinaed Mackintosh. Şi ar avea nevoie de un batalion ca să-l ia.

Morrigan nu fusese în Inverness în noaptea în care husarii dăduseră foc casei de pe Maggot, dar Isabella îi povestise tot. Finalul fusese dezastruos pentru ei.

După ce trecură de Maggot Green, trăsura se opri la poarta casei lui Searc. Cotigile încărcate de bărbaţii Mackintosh îi readuseră încrederea. Blair apăru şi se uită calm la trăsură.

— Ar trebui să te duci să-i spui lui Searc ce s-a întâmplat, îi sugeră Aidan. O să vorbesc cu Blair să fie cu ochii în patru după oamenii lui Sir Rupert.

Morrigan încuviinţă. Coborî fără să aştepte ca el s-o ajute.

Văzută din afară, casa dărăpănată a lui Searc arăta ca

restul zonei. Acolo erau, de fapt, mai multe clădiri alăturate. Un depozit era pe partea râului. Aflate puţin mai departe de drumul principal, clădirile erau înconjurate de ziduri înalte. Drumul îngust, unde Morrigan îi lăsă pe Aidan şi Blair, trecea pe lângă o intrare cu poartă şi se îndrepta spre Ness.

Existau zvonuri despre tunele ce duceau în câteva direcţii, spre râu şi spre un grajd aflat la distanţă de casă. Dar nu le văzuse niciodată, iar Isabella nu vorbise despre asta.

Zona din interiorul zidurilor includea grădini neglijate şi un grajd mic. Acolo erau îngrijiţi caii scoţienilor, fiind pregătiţi pentru călătoria înapoi. Când intră, Morrigan se uită la o structură rotundă, ca un turn, cu o cameră pătrată în vârf. Era un loc ciudat – niciodată nu văzuse o astfel de casă, nici măcar în Edinburgh.

De fiecare dată când venea în Inverness, Morrigan petrecea ceva timp în casă. Era cu adevărat impresionată de modul în care Searc folosise exteriorul dărăpănat ca să mascheze afacerile profitabile şi subtile pe care le făcea înăuntru.

Menajera îi spuse că Searc se întâlnea cu căpitanul Kenedy. Morrigan îi întâlnise pe bărbat şi pe soţia lui la Dalmigavie. Proprietarul vasului era un susţinător entuziast al lui Cinaed.

Se hotărî să aştepte în camera ei preferată din casă până când cei doi îşi terminau afacerile. Camera clanului Mackintosh. Îi plăcea să îi spună sala armelor.

Îşi dădu jos pelerina şi boneta şi se plimbă pe coridoarele întunecate şi întortocheate. Când intră în cameră, închise uşa în urma ei. Se simţi imediat mai bine. Toată agitaţia produsă de faptul că scăpase de Burney şi de oamenii lui dispăru ca prin minune.

Armele decorau fiecare perete. Muschete, săbii şi pistoale erau etalate în modele în formă de stea. Îşi plimbă privirea peste scuturile şi săbiile încrucişate şi pumnalele în formă de roată. Rânduri de suliţe cu cârlige ascuţite şi lame de topor reflectau lumina care intra pe ferestrele mari. Ar fi

putut face daune mari cu armele din această cameră.

Deasupra şemineului, într-o poziţie de onoare, se afla portretul lui Bonnie Prince Charlie.

Morrigan auzi o bătaie în uşă şi se întoarse când intră Aidan.

— Ştiam că o să te găsesc aici.

— Ai ghicit cum să ajungi aici sau ţi-a arătat cineva?

— Ştiam de camera asta, am mai fost aici de câteva ori.

Nu trebuia să fie surprinsă că bărbatul mai fusese în casa lui Searc. Aidan Grant părea să se simtă familiar în Inverness. Iar Isabella îi spusese că fraţii Grant aveau să stea acolo pe perioada procesului.

— Există câteva arme pe peretele ăla pe care încă trebuie să înveţi să le foloseşti. Aidan se plimbă prin cameră şi se opri în faţa unuia dintre cele mai impresionante aranjamente. De exemplu, toporul ăsta.

Morrigan veni lângă el.

— Nu mi-ar lua mult să învăţ să-l mânuiesc bine.

— O să mă asigur că nu o să fiu în apropiere când o să pui mâna pe el.

— Nu o să ai parte de cucuie sau vânătăi, domnule. Moartea ta o să fie destul de rapidă.

Bărbatul îi aruncă o privire, iar o licărire de amuzament dansă în ochii lui gri.

— De asta am parte pentru că ţi-am salvat viaţa.

— Nu mi-ai salvat viaţa. Dar o să recunosc că m-ai salvat dintr-o situaţie îndoielnică.

— Permite-mi să nu fiu de acord. Pur şi simplu îţi place să te contrazici.

— Nu ştiu ce vrei să spui.

— De dimineaţă ţi-am dat un dar, un pumnal minunat, iar tu ai început o dezbatere despre adevăratul proprietar.

— Acela nu a fost un dar. Pumnalul era de drept al meu.

Aidan nu spuse nimic, dar îşi ridică mâna spre faţa ei. Tânăra îngheţă pentru că nu îşi dădea seama ce făcea. Îi luă o frunză din păr, pe care o avea probabil încă din Barn

Hill. I-o întinse lui Morrigan, iar ea o luă.

— Văd că nu o să-mi recunoşti meritul până ce nu-ţi dau un dar.

— Nu vreau un dar de la tine, domnule, cu excepţie prieteniei tale. Privirea lui era sfredelitoare, iar Morrigan simţi cum corpul i se încălzi.

— Poţi să contezi pe prietenia noastră, domnişoară Drummond. El lăsase uşa întredeschisă, iar Morrigan auzi paşi pe hol şi se îndepărtă de Aidan.

Peste o clipă, una dintre cele două escorte Mackintosh se uită înăuntru.

— Mă bucur să te văd în siguranţă aici, domnişoară.

Războinicul, care avea pălăria în mână, intră şi îi spuse că văzuseră trăsura englezului când ajunsese la Barn Hill. Văzuseră cinci bărbaţi care intraseră pe poarta de lângă grădină.

— Credeam că eşti în casă. Tocmai de aceea nu am mers după ei. Nu ştiam că eşti plecată. Asta, până când un băiat trimis de domnul Grant a venit să ne zică.

Morrigan fu uşurată de cum decursese totul. Cei doi bărbaţi ar fi putut să fie răniţi din cauza ei.

— Aţi văzut şi altceva? Au plecat până la urmă?

— Da, mai târziu l-am văzut pe bătrân ieşind din grădină doar cu unul dintre acoliţii lui. Şi era o femeie cu el.

— Cum arăta?

— Una scundă, Subţire. Purta o bonetă cu un bor larg şi o pelerină albastră.

— Au luat o pe Madame Laborde, îi zise Morrigan lui Aidan.

Ar fi trebuit s-o convingă pe artistă să vină cu ea când avuseseră ocazia.

— Se zbătea? întrebă Aidan. Au obligat-o să meargă cu ei?

— Nu. Domnule Grant. Femeia mergea de bunăvoie. Erau foarte apropiaţi. Vorbeau când ieşeau din grădină. Am auzit-o râzând când a urcat în trăsură.

Capitolul 16

Aidan

Ajunseră târziu la Dalmigavie şi li se spuse imediat că Cinaed şi ceilalţi se întorseseră. Aidan ştia că primul lucru pe care trebuia să-l facă în dimineaţa următoare era să fie prezentat Fiului Scoţiei.

Aidan ieşi devreme din dormitorul lui. În drum spre biroul lordului, se opri să-l vadă pe Wemys. Sănătatea acestuia se deteriorase continuu, iar cel mai bun moment să discute cu el era dimineaţa, înainte să i se dea medicamentele.

Aşa cum sperase, Wemys stătea ridicat în pat când intră în cameră. Aerul era închis, mirosea a boală. Deschise fereastra şi pătrunse o briză răcoritoare.

— Încerci să mă omori cu frigul ăsta? strigă bolnavul, trăgându-şi pătura până la gât. Nu eşti persoana pe care voiam să o văd.

— Mare păcat pentru tine.

— De ce nu pleci? Trimite-o pe doctoriţă. E singura cu care merită să vorbesc.

Aidan se aşează pe un scaun, aproape de pat, şi îi dădu o listă.

— Ieri i-am văzut pe fraţii Chattan. A fost nevoie de ceva convingere, dar mi-au spus aceste nume. Îl ştii pe vreunul?

Wemys se uită la bucata de hârtie.

Fraţii crezuseră că erau printre prieteni, împărtăşind cu colegii lor şi cu membrii comitetului de reformă frustrarea legată de ceea ce se întâmpla în oraşul şi în ţara lor. Aşa cum se întâmpla însă peste tot, în cercul lor se infiltrase şi un spion, un provocator. Nu erau în siguranţă.

— 14 nume, insistă Aidan. Nu cred că lucrau toţi pentru ministrul de interne.

— Ai dreptate. Numele bărbatului e aici.

Aidan fu uşurat. L-ar fi ajutat foarte mult să afle

identitatea informatorului. Putea să trimită pe cineva după el. Avea să se ducă el însuşi după bărbat. Poate, dacă îi ofereau bani, acesta avea să coopereze. Dacă nu, o ameninţare avea să-l facă mai cooperant. El şi Sebastian puteau foarte bine să folosească metodele persuasive ale Ministerului de Interne.

— Cine a fost?

Wemys lăsă lista să i se odihnească în poală.

— La naiba, spune-mi odată sau…

— Azi e a treisprezecea zi de când stau în castelul ăsta infernal. Aproape două săptămâni. Şi propria nepoată nu a considerat că ar trebui să mă viziteze.

Furia ascuţi tonul lui Aidan.

— Nu te-am adus aici ca să-ţi vizitezi familia. Înţelegerea noastră a fost să mă ajuţi la proces. În schimb, o să-ţi salvez viaţa mizerabilă.

— Ei bine, aşa cum ştim amândoi, nu te-ai descurcat prea bine la capitolul ăsta, nu-i aşa? Mor.

— Nu pentru că n-ai fi îngrijit.

— Chiar şi aşa, tot mor.

— Aş fi putut să te dau pe mâna ţesătorilor din Inverness. Ar fi ştiut ce să-ţi facă.

Wemys arătă spre Kane Branson, care îl privea din uşă.

— Am cerut ajutorul secretarului tău. Nu m-a ascultat. Am implorat-o pe doctoriţă să îi ducă cererea mea. Nimic. Nu vreau decât să-mi mai văd nepoata o dată înainte să închid ochii. Am nişte lucruri pe care ar fi trebuit să i le spun. Acum mult timp.

— Nu vrea să te vadă.

Indiferent ce spunea Morrigan, Aidan ştia ce avusese ea de gând să facă pe acea alee din Inverness. Reacţia pe care o avusese mai târziu, când îşi văzuse unchiul în casă, îi confirmase bănuiala.

Certurile între familii erau obişnuite în Scoţia. Chiar familia lui Aidan suferise mult din cauza lor. În timpul rebeliunii iacobite din 1715, familia Grant luptase pentru ambele tabere. La fel se întâmplase la Culloden.

— Uită de domnişoara Drummond, îi ordonă Aidan. Uită-te din nou la lista aia şi spune-mi numele!

— Pune-mă în ţarc, cu porcii mistreţi, să mă mănânce. Du-mă înapoi în Inverness şi lasă-i pe ţesători să mă înece în Ness. Sau lasă-i pe acoliţii lui Sir Rupert să mă jupoaie de viu. Nu contează. Aruncă lista spre Aidan. Doctoriţa spune că o să mor. Foarte bine atunci, şi terminăm odată cu asta!

Aidan îşi dădu seama că, dacă printr-un miracol Wemys mai trăia până la proces, mărturia lui avea să depindă de vizita lui Morrigan.

Bolnavul întoarse capul într-o parte, dar se întoarse repede înapoi, implorând.

— Roag-o, domnule Grant! Roag-o chiar tu! Spune-i că unchiul ei are o greutate care îl apasă în piept, care nu o să fie ridicată până ce nu e coborât în mormânt. Spune-i că o implor să mă lase să spun ce am de spus!

O tuse dureroasă îl copleşi. Când putu să vorbească, respira foarte greu.

— După asta, o să fiu al tău. Îţi jur! O să-ţi dau numele pe care îl vrei. O să-ţi spun unde l-au trimis. Cu voia lui Dumnezeu, o să trăiesc destul cât să stau în sala de judecată şi să depun mărturie pentru băieţii ăia.

Aidan ieşi din cameră şi coborî la etajul principal al casei. Nu ştia cum avea s-o convingă pe Morrigan să vorbească cu Wemys. Tânăra era mai degrabă pasională decât raţională şi spusese clar ce părere avea. Dacă îi povestea mai multe despre Edmund şi George Chattan… Erau nişte tineri de treabă. Din păcate, erau pe cât de temperamentali, pe atât de naivi. Tocmai bunătatea lor şi simplitatea spiritului îi transformaseră în ţintele perfecte în această capcană.

Aidan îşi dădu seama că nu se putea gândi la asta. Stătea în faţa uşii biroului, iar Cinaed îl aştepta.

Odată ce intră şi făcură prezentările, cei doi se aşezară pe scaunele de lângă şemineu. Un buştean mic trosni în foc, încălzind dimineaţa răcoroasă. Fiul Scoţiei ceruse să se întâlnească singuri.

Când vorbiră, Aidan fu uimit când simţi cât de relaxat

era în compania bărbatului şi avu impresia că Cinaed simţea la fel. Se gândi că aveau aproape aceeaşi vârstă şi era ca şi cum îl cunoştea de o viaţă.

— În momentul de faţă, Rupert face tot ce poate ca să te înfăţişeze ca un Sawney Bean din Highland, ca şi cum locuieşti într-o peşteră şi mănânci copii de fiecare dată când poţi.

Aidan îşi dădu seama că bărbatul nu era genul care să zâmbească des, dar acel comentariu îi ridică puţin colţurile gurii.

— Asta îl ajută în mai multe moduri. Oamenii de aici o să aibă îndoieli în privinţa ta, iar cei din sud o să se teamă de tine. Şi el vrea să te înfurie destul cât să-ţi faci apariţia.

— Îmi amintesc o poveste despre altă peşteră, spusă de un trubadur care trecea pe aici când eram mic. Era despre Black Douglas, care s-a refugiat în timpul unei furtuni. El şi Robert Bruce fuseseră ţinta englezilor. The Bruce era şi el fugar. Toate speranţele lor pentru Scoţia păreau pierdute. În timp ce aştepta, a văzut un păianjen mic care încerca să ţească o pânză, dar creatura nu se putea balansa destul de departe ca să-şi ataşeze firul de mătase de un perete. După ce a încercat de şase ori, a reuşit. Douglas a luat asta ca pe un semn. El şi Bruce i-au învins în cele din urmă pe englezi la Bannockburn.

— Îmi amintesc povestea asta. Ai de gând să începi un război pentru următorii opt ani?

Fiul Scoţiei clătină din cap.

— Oamenii noştri din Highland au fost distruşi după Culloden, zise el. Un nou război ar distruge totul. Tot ce rămâne ar fi mlaştini şi oi englezeşti.

Aidan încuviinţă.

— Coroana ar dori să aibă o scuză ca să distrugă clanurile o dată pentru totdeauna. Oamenii din oraşele din sud ar vedea asta, iar orice gând de proteste sau reformă ar dispărea.

— Cum nu putem să distrugem imperiul, cred că trebuie să ne întărim pânza de păianjen. Cu cât Coroana pune mai multă presiune pe reformatori, cu atât mai

înrădăcinată o să fie dorinţa de schimbare. Trebuie să îmbunătăţim legile. Avem nevoie de oamenii potriviţi în parlament, ca să mărim numărul celor care pot vota. Tocmai de asta am vrut să ne întâlnim.

De la sfârşitul războiului împotriva lui Napoleon, Aidan ştia că asta era direcţia în care o lua. Politică. Ştia că mulţi voiau ca Fiul Scoţiei să înceapă un război şi să lupte pentru justiţie. Voiau ca el să termine ce începuse bunicul său. Însă Aidan ştia că oamenii erau obosiţi de război şi de luptă. Vremurile se schimbau. Inclusiv el. Aidan pierduse prea multe rude ca să sprijine orice fel de campanie militară.

Fu uşurat să audă perspectiva lui Cinaed. Aveau aceleaşi idei despre coşmarul politic şi economic cu care se confrunta naţiunea. Deşi Cinaed era un războinic în adâncul sufletului şi petrecuse mulţi ani navigând pe mări, părerea lui despre ce trebuia făcut era aceeaşi cu a lui Aidan.

— Aşa cum ştii, Charles Forbes ocupă locul în parlament pentru Inverness, continuă Cinaed. Dar acesta i-a dat deja de înţeles lui Searc în privat că vara viitoare o să se retragă. Ai fi interesat de acel loc?

— Membrii Scoţiei din parlament încă sunt controlaţi de lorzi importanţi şi de un grup puternic de negustori şi proprietari de fabrici. Nu sunt chiar popular printre ei.

— Dacă eşti interesat, poţi să laşi campania pe seama lui Searc şi a mea.

Aidan se gândi la tatăl lui şi la cei doi fraţi pe care îi pierduse pe câmpurile de luptă din Belgia. Aceştia mereu crezuseră că el avea să ajungă într-o poziţie de putere. Că avea să se priceapă la asta. Se gândi şi la Sebastian. Încă puteau lucra împreună dacă era ales.

Dintr-odată, îi veni în minte chipul lui Morrigan. Aidan se întrebă ce părere ar fi avut ea despre oferta lui Cinaed. Oare ar fi luat măcar în considerare să-şi împartă timpul între Inverness, Edinburgh şi Londra? Dacă era soţia unui membru al parlamentului, era mai ferită de planurile malefice ale unor oameni precum Sir Rupert Burney.

Îşi surprinse gândurile, care îl luară pe nepregătite. Îşi limpezi mintea.

— Sunt foarte interesat, răspunse Aidan.

*

În dimineaţa următoare, după ce trecu pe la Wemys, Aidan fu surprins să se întâlnească cu Morrigan pe scările turnului. Amândoi se opriră şi se salutară.

O căutase seara trecută. Oamenii din sala mare fuseseră zgomotoşi când Lachlan fusese adus pe un scaun ca să se alăture festivităţilor. Toţi erau fericiţi de întoarcerea călătorilor, iar anunţul făcut de Searc şi Cinaed că Aidan avea sprijinul lor la participarea în alegerile din parlament nu tăcuse decât să intensifice zarva. Mulţi îl felicitaseră. Primise nenumărate vorbe de încurajare, precum şi câteva replici tachinatoare din partea lui Sebastian. El dorise s-o vadă pe Morrigan. Să vorbească cu ea, să afle ce părere avea despre această nouă schimbare de planuri. Dar ea nu îl abordase, iar singura dată când o văzuse fusese când Morrigan ieşise din sală.

Aidan observă că privirea ei era atrasă de uşa camerei din care tocmai ieşise. Poate că era din cauza luminii difuze de pe hol, dar părea palidă.

— Vrei să intri?

Morrigan se încruntă şi clătină din cap.

— Sunt pe drum spre turn.

Îl ocoli, dar Aidan o urmă.

— Pot să vin cu tine?

— Nu ştiu de ce întrebi, domnule Grant. Mereu faci ce vrei.

Morrigan aproape că alergă pe scări, dar Aidan ţinu pasul cu ea.

— Când am de-a face cu tine, domnişoară Drummond, ştiu că e mai bine să întrebi mai întâi.

— Nu o să te mai rănesc intenţionat.

— Deci recunoşti că ultima lovitură pe care mi-ai dat-o în ochi a fost intenţionată?

— În niciun caz.

— Ai spus *intenţionat,* dovadă că a fost o răutate

premeditată. E dar că aveai control supra acţiunilor tale.

Morrigan se întoarse spre el. Stătea cu o treaptă deasupra lui şi erau faţă în faţă. Mai aveau doar câteva trepte până în vârf, iar lumina îi dădea o strălucire angelică. Arăta ca un înger care coborâse din cer.

— Ţi-am cerut deja scuze de prea multe ori.

Morrigan îi studie cu atenţie ochiul. El se uită la buzele ei. Erau la doar câţiva centimetri de ale lui. Aidan inspiră parfumul de pin din părul ei. Gândurile îi alergau prin mine. Voia să-i guste buzele, să o strângă în braţe, să îşi plimbe mâinile pe sânii ei.

Dintr-odată, Aidan se simţi ca un copil.

Morrigan îi atinse obrazul învineţit cu delicateţe, iar el simţi că pantalonii încep să-l strângă. Copil sau nu, o dorea.

— Umflătura aproape a dispărut. Negrul şi movul fac loc unei nuanţe verzui. Culorile îţi îmbunătăţesc înfăţişarea.

— Zici tu?

— Da. Arăţi mai dur. Mai trecut prin luptă. O faţă ca asta spune că nu ţi-e frică să iei ce vrei.

Tânăra se întoarse şi alergă până sus.

Aidan rămase pe loc o clipă, ca să-i dea corpului un răgaz să îşi revină. Cum era posibil ca femeia asta să fie mereu în gândurile lui? Oriunde se afla, se uita după ea. Se întreba unde era Morrigan, ce făcea şi când avea să o vadă din nou.

În ultimele două săptămâni, frumuseţea fusese redefinită pentru Aidan: era înaltă, cu ochi de un căprui-închis şi păr castaniu şi avea un pumnal în ghetuţă.

Aidan clătină din cap ca să-şi limpezească mintea şi continuă să urce scările după ea.

Când ajunse sus, în aer liber, o văzu imediat. Morrigan stătea într-o nişă dintr-un parapet crenelat şi se apleca peste margine, ca să îi vadă mai bine pe bărbaţii care se antrenau în curte.

— Ai fost acolo azi?

— Nu în dimineaţa asta. Niall a început devreme.

Aidan îl ştia pe Niall Campbell de când fuseseră în armată. Iar Sebastian îi era prieten vechi. Campbell

avusese o carieră de soldat şi fusese unul bun. Ca locotenent în Regimentul scoţian regal 42, îi fuseseră recunoscute de nenumărate ori curajul şi iniţiativa. Faptul că acesta era acum de partea lui Cinaed era o lovitură importantă dată de Fiul Scoţiei.

— Îl deranjează că te antrenezi cu bărbaţii?

— Bineînţeles că nu. Nici pe Cinaed. Nici pe cei din clanul Mackintosh. Aici, în munţi, bărbaţilor le place ca femeile să fie dure şi gata să lupte alături de ei.

— Ştiu, şi eu sunt de aici.

— Îmi cer scuze, e uşor de uitat.

— De ce?

— Păi… un avocat? Un politician? Morrigan făcu o pauză, căutându-şi cuvintele potrivite. Profesiile alese evocă anumite calităţile. Rafinament. Un anumit bun-gust în comportament, discurs, atitudine, în felul în care te îmbraci şi te porţi. Cred că toate aceste lucruri sunt necesare ca să ai succes ca membru al parlamentului. Tu, domnule, le pe toate. Sunt sigură că toată lumea o să vorbească despre tine în Londra. Nu mi te imaginez ducând o turmă spre piaţă sau transpirând în spatele unui plug.

— Bun-gust în felul în care mă îmbrac? De ce am impresia că tocmai am fost insultat?

— Nu ar trebui. Era un compliment.

Se întoarse din nou spre bărbaţii care se antrenau.

Comentariile ei şi maniera ciudat de detaşată făceau aluzie la adevăratele ei sentimente. Acum îl vedea ca pe un politician şi nu îi plăcea asta. Aidan nu ştia de ce. Cineva trebuia să-i reprezinte pe oamenii din Highland. Cineva care cunoştea legea şi nu avea gânduri ascunse pentru progresul personal. Asta era viaţa pentru care se pregătise.

— Ei bine, înainte să-mi programez vizita la croitor, am câteva responsabilităţi ca avocat de care trebuie să mă ocup.

— Ce idee bună! Clienţii tăi o să-ţi fie recunoscători.

Pe drumul înapoi spre Inverness de acum două zile, Aidan îi spusese de lista de nume pe care o luase de la fraţii Chattan. Îi explicase pe scurt de ce cooperarea lui Wemys

era esenţială în descoperirea numelui agentului provocator din capcana întinsă de guvern.

— În momentul ăsta, clienţii mei nu au nicio speranţă decât dacă tu... decât dacă Wemys e de acord să coopereze şi să-mi spună cine a ajutat autorităţile.

Cumva, avea nevoie ca ea să înţeleagă.

— Andrew Hardie şi John Baird erau condamnaţi la moarte şi urmau să fie executaţi în Stirling pe 8 septembrie. Spânzuraţi şi decapitaţi.

Vorbi direct, ştiind că Morrigan nu era afectată când auzea astfel de lucruri. Poate de asta era nevoie s-o convingă să asculte ce voia să-i spună unchiul ei.

— Pe Edmund şi George Chattan îi aşteaptă aceeaşi soartă. Sigur o să moară dacă nu pot să mă bazez pe ajutorul lui Wemys.

Morrigan se plimbă printre metereze, iar Aidan o urmă.

— Are răspunsurile, dar refuză să mă ajute dacă nu te duci să-l vezi. Dacă mai trăieşte până luna viitoare, nu o să-şi respecte promisiunea de a depune mărturie la tribunal.

— Atunci nu-ţi este de folos. Eu pot să te ajut, dar numai dacă alegi să-l arunci de aici.

Morrigan continuă să se plimbe. Nu era nici urmă de glumă în tonul ei. Aidan bănuia că tânăra vorbea foarte serios.

— Ţi-aş accepta oferta dacă vieţile a doi bărbaţi nu ar fi în joc.

Morrigan se aplecă periculos de mult peste margine ca să se uite la oamenii din grădinile de jos.

— Nu sări! Nu vreau să te pierd nici pe tine, nici prietenia noastră. Îţi promit că după asta nu o să te mai întreb niciodată. Îi atinse cotul, în speranţa că Morrigan avea să se întoarcă spre el. Dar numai de data asta poţi să iei în considerare să asculţi ce are Wemys de spus? A promis că sunt ultimele cuvintele pe care o să le auzi de la un bărbat pe moarte.

Morrigan se întoarse şi Aidan fu şocat să vadă lacrimi în ochii ei.

— Nu pot, domnule Grant. Îmi pare rău pentru clienţii tăi. Extrem de rău. Dar nimic din ce spui, nimic din ce spune el nu o să mă convingă să mă duc la omul ăla.

Fără să mai spună un cuvânt, Morrigan îl ocoli şi dispăru pe scări.

Capitolul 17

Morrigan

În următoarele trei zile, coşmarurile o bântuiră pe Morrigan ca spiritele celor morţi. Fiecare colţ întunecat al dormitorului ei părea locuit de forme care se mişcau, se schimbau şi dispăreau când îşi făcea curaj să se apropie de ele.

De vină era probabil apropierea Samhainului. Pregătirile din castel şi din sat o afectau.

Nu voia să doarmă. Dacă închidea ochii, cu siguranţă aceste spirite şi zâne aveau să se târască pe podeaua de lemn, cu colţii şi ghearele scoase şi strălucind în lumina lunii.

Nu avea să le dea ocazia. Cu o pătură în jurul ei şi o lumânare aprinsă în mână, se plimba ca o bestie închisă. Ca un prizonier condamnat care aştepta răsăritul soarelui. Aştepta. Într-un final, nu mai putu să se plimbe. Se aşezase pe scaun, luptându-se să rămână conştientă. Apoi aţipise, ca să se trezească speriată şi să supravegheze locurile întunecate, rugându-se să vină răsăritul soarelui. Rugându-se pentru eliberarea acestor terori nocturne.

În clipa în care cerul avea să se lumineze, avea să coboare în bucătărie, unde erau aprins focul şi mirosul de pâine umplea aerul, iar muncitorii cu ochii mijiţi îşi făceau sarcinile de zi cu zi. Era în siguranţă acolo.

Clanul Mackintosh din Dalmigavie avea o biserică în centrul satului şi o capelă în castel. În ambele fuseseră organizate evenimente. De mai multe ori. Însă în mare parte oamenii ţineau la tradiţiile şi credinţele pe care le aveau. Creştinismul încă era nou în Highland, unde credinţa în foc, piatră, stejar, vânt, ploaie şi întuneric era la fel de veche precum pământul şi cerul. Existau lumea care putea fi văzută şi cea care nu putea fi văzută.

Morrigan ajunsese să afle că aceşti oameni venerau începuturile. Graniţe, poduri, răscruci de drum, uşi. Răsărit şi apus. Echinocţiul de primăvara şi vară. Samhain marca tranziţia de la vară, o perioadă a creşterii, luminii şi ordinii, la iarnă, o perioadă a morţii, întunericului şi haosului.

Morrigan auzise că oamenii credeau că timpul îşi pierde însemnătatea de Samhain. Trecutul, prezentul şi viitorul deveneau unul. Acum, când trăia printre aceşti oameni, Morrigan ştia că acest lucru era adevărat.

Fugise de trecut, îl ignorase şi se ascunsese de el. Dar trecutul o prinsese din urmă aici şi apăsa pe prezent, în timp ce-i ameninţa viitorul.

În cele trei zile de când vorbise cu Aidan în turn, trecuse pe lângă acea uşă. Dimineaţa, la prânz şi seara. Cuvintele pe care i le spusese o torturaseră. Dacă îi refuza rugămintea şi Edmund şi George Chattan mureau din cauza ei, Morrigan nu avea să suporte acest lucru.

De fiecare dată când se apropia, începea să transpire şi simţea un nod în gât. Şi de fiecare dată o furie interioară izbucnea, fierbinte şi feroce. Nu putea avea încredere în ea să intre pe acea uşă. Morrigan nu ştia dacă avea încredere în ea însăşi să fie singură cu el. Nu ştia dacă putea să îl vadă, să-i vorbească şi să nu-i treacă pumnalul prin inimă.

În următoarea duminică, deja vinovăţia şi epuizarea ameninţau să o înnebunească. Morrigan auzise că Aidan şi fratele lui aveau să se ducă la Inverness în ziua următoare. Dacă avea să-l ajute, dacă Wemys avea să-i spună lui Aidan numele, atunci acela era momentul. Cu toate astea, nu putea să-l înfrunte.

Cum ştia că Isabella mergea la Wemys de două ori pe

zi, Morrigan se duse la infirmerie în jurul prânzului. Tânăra îngrijea braţul ars al unui băiat care încerca cu încăpăţânare să nu plângă în timp ce mama lui îngrijorată îl privea.

Când rămaseră în sfârşit singure, Isabella se întoarse spre ea.

— Nu văd nimic vânăt sau umflat. Dar, după starea pe care ai avut-o în ultimul timp, lumea ar putea crede că ai fost lovită de un cal.

Morrigan rula o bucată de in, însă Isabella i-o luă din mână şi o puse pe masă.

— Ce a făcut? Sau mai degrabă ce ţi-a spus?

Ştia la cine se referea Isabella. Toată lumea îşi făcuse impresia greşită că exista un tel de atracţie între ea şi Aidan. Cel mai probabil, din cauza lui Sebastian.

— Domnul Grant nu a făcut nimic greşit.

— Mereu spui asta.

— E adevărul.

Îşi auzi tremurul din voce.

Isabella observă şi o luă de mână.

— Morrigan, poţi să-mi spui ce e în neregulă!

Ani întregi ascunsese adevărul de Isabella şi de toată lumea. Era dureros să-şi amintească trecutul. În acel moment, când se apropia Samhainul, Morrigan îşi dădu seama că nu mai voia să care greutatea trecutului în inima ei.

— E vorba de Wemys. Are informaţii pentru domnul Grant, care o să fie de ajutor în apărarea fraţilor Chattan. Dar bărbatul refuză să-l ajute dacă nu sunt de acord să-l văd.

— Mie nu mi-a spus nimic despre proces, dar m-a rugat de mai multe ori să-mi folosesc influenţa asupra ta. Vrea cu disperare să vorbească cu tine.

Morrigan se întoarse spre fereastră şi simţi nodul din gât.

— Niciodată nu ţi-am fost o mamă adevărată, cu atât mai puţin una bună.

Dacă exista o persoană care să nu aibă nicio vină,

aceea era Isabella.

— Mereu eram în criză de timp din cauza pacienţilor, iar tu erai o tânără capabilă şi matură, de 15 ani, când m-am căsătorit cu tatăl tău. L-am lăsat pe Archibald să ţină trecutul lui, al tău şi al familiei tale privat.

Poate că asta fusese problema. Morrigan se simţise sufocată. În timp ce tatăl ei se prefăcuse că totul era în regulă.

— Dar ştiam că era ceva în neregulă din cauza modului în care te trata. Îşi făcea griji pentru tine, deşi eu nu vedeam niciun motiv. Era mereu cu ochii pe tine. Voia să te apere de pericolele lumii exterioare.

Era prea târziu. Mult prea târziu.

— Aşa că te ţinea aproape. Bineînţeles, îi avea pe studenţii lui, dar mereu te voia aproape, în clinică şi când vizita un pacient. Trebuia mereu să ştie unde eşti.

Morrigan îşi aminti acei ani. Maisie venea şi pleca după bunul plac. Fără să ştie restul familiei, aceasta ducea viaţa unei activiste de reforme radicale, dar nimeni nu observa. Morrigan însă era mereu supravegheată de tatăl ei.

— Iniţial, am crezut că era vorba de interesul tău de a deveni doctor, lucru care mă mulţumea, dacă e să fiu sinceră. Dar nu ăsta a fost motivul, nu-i aşa?

Morrigan clătină din cap. Isabella o luă de mâini, iar tânăra aprecie.

— Pe măsură ce au trecut anii, mi-am dat seama că Archibald era cu ochii pe tine în acelaşi mod în care un doctor căuta simptome. Noaptea, avea deseori coşmaruri şi-ţi striga numele. În visele lui, erai mereu pierdută şi te căuta.

Morrigan încercă să-şi controleze respiraţia, dar nu reuşi, încercă să-şi oprească lacrimile, dar o ardeau ochii. Când începură să cadă, picăturile îi alunecară pe obraji. Ultima imagine pe care o avea cu tatăl ei era din ziua în care soldaţii atacaseră casa. Ochii lui erau fixaţi pe ea. Bărbatul încercase să vorbească, să spună ceva, dar fusese prea târziu. Apoi, murise.

— Robert Wemys, rosti Isabella rar. Îi ridică lui Morrigan bărbia şi o privi în ochi. Îi şterse uşor lacrimile. Am văzut cum ai reacţionat când l-ai văzut. Nu eşti persoana dinainte să-l aducă la Dalmigavie. Poţi să-mi spui ce ţi-a făcut?

Ştia. Morrigan simţi cum un plânset îi crescu în piept şi o umplu cu o durere tăioasă. De data asta, îi dădu drumul. Ţinuse înăuntru prea mult plânsetul ei îndurerat. Era un plânset amuţit aproape un deceniu. Lacrimile care urmară nu putură fi oprite. Nici nu încercă asta.

Isabella o luă protector în braţe. Corpul tinerei se zguduia în timp ce plângea, dar această femeie iubitoare nu-i spuse să se oprească. Nu puse întrebări şi nu îi ceru să inventeze o poveste. Pur şi simplu o ţinu strâns în braţe şi o lăsă să elibereze agonia.

Când Morrigan încercă să vorbească, să împărtăşească oroarea trecutului, fu decizia ei. Dori să vorbească. Isabella era mama şi sora ei, protectoare şi prietenă. Morrigan avea încredere în ea. Se simţea în siguranţă să-i spună adevărul. În ochii Isabellei niciodată nu avea să fie o persoană diferită odată ce rostea adevărul îngrozitor.

— Aveam 12 ani. Mama murise şi tata nu ştia ce să facă cu mine. M-a dus în Perth şi m-a lăsat cu bunicii din partea mamei. Îi vizitaserăm de mai multe ori când trăia mama. S-a gândit că o să-mi fie mai bine departe de oraş, unde o să cresc aproape de unchi, mătuşi şi veri. Aveam o familie în jurul meu. Credea că o să fiu în siguranţă. Morrigan se retrase din îmbrăţişarea Isabellei şi îşi şterse lacrimile de pe faţă. Wemys e fratele mai mic al mamei. Îl ştiu de când eram foarte mică. M-am bucurat când s-a întors în Perth ca să-şi viziteze părinţii.

Fusese atât de inocentă şi încrezătoare! Îi ascultase poveştile şi fusese distrată, impresionată de el. Păruse să fi călătorit peste tot. Ştia oameni importanţi. Era deştept şi povestea frumos. Nu-şi imaginase niciodată că putea răni un membru al propriei familii. Niciodată nu crezuse asta. Lăsă amintirile să se reverse. Nu existaseră niciun semn,

nicio avertizare a ceea ce avea să urmeze.

Încercă să continue, dar nu putu. Simţi un nod în gât, care o lăsă fără aer. Ochii Isabellei străluciră, plini de lacrimi. Dar aşteptă.

— M-am trezit într-o noapte, iar el era acolo, în dormitorul meu, peste mine. Se obligă să continue. Chiar şi acum îmi amintesc mirosul de whisky şi de fum. Nu puteam să mă mişc. M-a ţintuit de pat. M-a forţat. Am încercat să ţip după ajutor, dar îşi pusese mâna mizerabilă peste gura mea. Iar când a terminat, mi-a zis să nu fac nimic. Dacă aveam să fiu atât de fraieră încât să mă duc la cineva plângând, avea să nege totul. Morrigan nu ştia dacă ea se întinsese după Isabella sau invers, dar era din nou în îmbrăţişarea ei. Familia lui nu avea să mă creadă niciodată dacă îl acuzam – asta mi-a zis. Aveau să mă arunce în stradă.

Chiar şi acum, după nouă ani, încă stătea trează noaptea în pat şi asculta. Ar fi trebuit să-l audă venind. Ar fi trebuit să fie pregătită să facă ceva. Cum putuse fi atât de naivă? Atât de încrezătoare? Atât de slabă?

— Îmi pare rău că ţi s-a întâmplat asta, draga mea!

Cuvintele nu mai puteau fi oprite, trebuia să le spună pe toate.

— Am fugit în aceeaşi noapte. Mi-am luat hainele şi am plecat din casa bunicilor mei doar cu câteva monede.

Morrigan ştia unde se ducea. Trebuia să se întoarcă la tatăl ei. Era singurul părinte pe care îl mai avea. Singura persoană din lume în care putea avea încredere. Mersese toată noaptea şi cea mai mare parte din ziua următoare. Luase diligenta de la un han dintr-un sat. Se uitase la fiecare persoană pe care o vedea, temătoare că avea să-i facă rău. Că îi ştiau secretul. Acea ruşine, acea vinovăţie o îngrozeau. Era singură şi vulnerabilă. Înainte să ajungă la Edinburgh, îşi jurase să nu mai fie niciodată lipsită de apărare.

Cele două femei stăteau pe o bancă, una lângă alta. Morrigan îi vorbi despre îngrijorările ei şi vulnerabilitatea unui copil pierdut.

— Eram epuizată când am ajuns, în sfârşit, la casa noastră din oraş. Tata primise deja mesaj de la bunicul meu că dispărusem, dar nu ştia de ce.

— I-ai spus?

— A trebuit. Mă simţeam atât de... distrusă. Aveam nevoie de ajutor.

Isabella îşi lipi fruntea de a lui Morrigan. Lacrimile li se împreunară şi căzură pe mâinile lor.

— Ce a spus? Ce a făcut?

— A spus că avea să rezolve situaţia. Că avea să-mi ia durerea. De parcă ar fi putut, se gândi ea. M-a dus la un cuplu, soţ şi o soţie, prieteni apropiaţi de-ai lui din Edinburgh. Oameni în care mi-a spus că avea încredere. Urma să stau acolo până ce se întorcea.

— S-a dus în Perth?

Morrigan încuviinţă.

— Nu l-am văzut niciodată atât de furios. Când şi-a luat pistolul, ştiam ce avea să facă. Voia să-l omoare pe Wemys. O parte din mine era fericită. Dar mi-era frică. Era atât de furios! Eram îngrijorată că nu o să se întoarcă niciodată.

Când Archibald Drummond ajunsese în Perth, Wemys plecase. Nimeni nu ştia unde dispăruse sau când avea să se întoarcă. Morrigan nu aflase niciodată dacă tatăl ei le spusese bunicilor ce i se întâmplase. Sau ce o făcuse pe nepoata lor de 12 ani să fugă în miezul nopţii. Sau de ce era atât de furios încât să nu mai vorbească vreodată cu ei ori să nu se mai întoarcă acolo şi să nu le mai pronunţe numele.

— Nu a rezolvat niciodată problema. Nu a putut. Cum ar fi putut să-mi ia durerea? Teama? După ce s-a întors, soluţia lui a fost să uităm. Să ne prefacem că nu s-a întâmplat niciodată. A crezut că o să mă vindec odată cu timpului. Ne-am mutat. Şi ne-am mutat din nou. Aşa am ajuns în Wurzburg.

Isabella o mângâie pe spate şi o sărută pe frunte.

— Şase ani am fost căsătorită cu tatăl tău şi nu mi-a spus niciodată. Dar sunt alături de tine acum.

Stătură împreună, învăluite în tăcere şi una în braţele celeilalte.

— Ce vrei să se întâmple acum? întrebă Isabella într-un final.

Morrigan simţi că greutatea începea să se ridice. Pumnul care îi strânsese inima începuse să se relaxeze. Ştia că Isabella înţelegea că nimeni nu putea face trecutul să dispară. Nimeni nu putea să rezolve situaţia, aşa cum dorise Archibald. Morrigan avea nevoie de ajutor, dar ea trebuia să decidă ce urma să facă.

— Vreau ca Wemys să sufere.

— O face.

— Vreau să moară lent şi în dureri.

— Aşa o să se întâmple. Nu are scăpare.

— Cred că ştiu de ce vrea să vorbească cu mine.

— Apropierea morţii naşte regrete în mulţi oameni, zise Isabella în timp ce îi şterse lacrimile. Vor să fie iertaţi pentru păcatele şi crimele comise.

— Nu o să-l iert, zise ea. Niciodată. Şi nu-mi pasă să aud de ce a făcut asta sau de ce a simţit că avea dreptul să o facă.

— Să nu te gândeşti că trebuie să-l vezi sau să vorbeşti cu el. Doar cere-mi şi o să-l mut înapoi în sat!

Morrigan clătină din cap.

— E pe moarte. E îndeajuns.

— Trebuie să pot face ceva pentru tine.

Putea. Morrigan se gândise deja la asta.

— Aş vrea să faci o înţelegere pentru mine.

— Ce fel de înţelegere? Cu cine?

— Cu Wemys, îi zise Morrigan. Vreau să-i spui că nu o să-i fac jocul. Oricât mai are de trăit din viaţa lui mizerabilă, o să fie singur, fierbând în temerile legate de ce îl aşteaptă. Nu o să petrec timpul ăsta lângă patul lui, ascultându-l cum se plânge. O să aibă parte de o singură vizită din partea mea. Una.

— Eşti sigură? Isabella se încruntă, îngrijorată. Nu trebuie să faci asta.

— Ba da. Nu pot să-i las pe fraţii Chattan să fie

spânzuraţi doar pentru că omul ăla groaznic nu e dispus să dezvăluie ce informaţii are. Înţelegerea pe care te rog să o faci este să-i dea mai întâi domnului Grant informaţiile de care are nevoie. Asta e condiţia mea. Nu o să vorbesc cu el decât dacă asta e de ajutor.

— Şi dacă e de acord? întrebă Isabella, la fel de nesigură. Eşti dispusă să te vezi cu el?

— Da, o mă întâlnesc cu el. Dar nu o să-l iert niciodată.

În ajunul Sărbătorii Tuturor Sfinţilor (...)
Doamnei ce stătea pe scaunul Sfântului Swithin
Roua nopţii îi umezise părul.
Obrazul îi era palid, dar hotărâte şi puternice
Îi erau cuvântul de pe buze şi privirea.
Ea şopti vraja neînfricatului Swithin.
Când piciorul lui gol călcă pământul la miezul nopţii,
Iar el opri Vrăjitoarea ce zbura în noapte,
Îi ceru să coboare şi să-i asculte porunca.
Cel ce îndrăznea să stea pe scaunul Sfântului Swithin
Când Vrăjitoarea-Nopţii zbura în aerul tulburat,
În clipa în care rostea vraja, trei întrebări
Putea să îi pună, iar ea trebuia să îi răspundă.

Sir Walter Scott,
fragment din *Scaunul Sfântului Swithin*

Capitolul 8

Aidan

Aidan se gândi la Morrigan în fiecare în care fusese plecat. Îşi tot amintise conversaţiile lor, înţepăturile, certurile, respingerile ei. Nu, nu respingeri, ci eschivări. Îşi amintise seara din bibliotecă, ziua în care îi verificase vânătaia de la ochi, pe scări, momentul când aproape că o sărutase. De asemenea, nu putea uita nici cât de supărată

fusese Morrigan ultima oară când se întâlniseră în turnul vechi, când o rugase să vorbească cu Wemys.

Îi spusese că nu putea să o facă, dar cel puţin îi ceruse Isabellei să vorbească cu nemernicul în numele ei. Ajunseseră la un fel de înţelegere. Nu ştia detaliile, însă în dimineaţa când el şi Sebastian plecaseră de la Dalmigavie, Aidan avea numele care îi trebuia. Îi era dator şi recunoscător pentru ce făcuse.

În timp ce se tot gândea la asta, Aidan încercă să-şi imagineze care avea să fie relaţia lor la întoarcere. Erau numai prieteni? Morrigan se gândise la el cât fusese plecat?

Pentru Aidan, cele nouă zile plecat fuseseră ca nouă săptămâni. Nouă luni. Însă oboseala după călătorie se ridică de pe umerii lui Aidan în clipa în care o văzu. Fără bonetă, fără pelerină, purta o rochie verde şi o fundă de aceeaşi culoare îi ţinea părul prins la spate. Era ajunul sărbătorii Samhain. Iar vremea era neobişnuit de caldă pentru sfârşitul lunii octombrie.

Stătea în faţa bisericii. Mai mulţi oameni, majoritatea copii, erau strânşi acolo, ascultându-i pe povestitori. Un foc mare trosnea aproape de crucea bisericii, trimiţând scântei în cerul nopţii.

Samhain era festivalul focului, sărbătorit aici de când oamenii locuiau în munţii. Nopţile lungi de iarnă aveau o conexiune cu lumea morţilor, iar puterea şi lumina focurilor erau necesare ca să alunge întunericul Două tinere se plimbară pe lângă el, cu două felinare din dovleac – nişte dovleci sculptaţi ca nişte cranii şi iluminaţi dinăuntru cu lumânări. Pe dealuri şi pe crestele munţilor care înconjurau Dalmigavie, ardeau focuri imense, care se vedeau de la kilometri depărtare.

Ca să celebreze sfârşitul sezonului recoltei, în centrul pieţei erau expuse meşteşuguri şi se ţineau concursuri de abilitaţi şi ritualuri de curtare pentru cei tineri şi necăsătoriţi.

Însă Aidan nu avea timp şi nici nu era interesat de asta. Avea ochi numai pentru Morrigan.

Se apropie, dar nu spuse nimic ca să-i atragă atenţia.

Două femei de lângă foc se întreceau în a spune poveşti. Mâinile lui Morrigan se odihneau pe umerii nepoatelor lui Niall Campbell. Aidan le întâlnise mai de mult.

Una dintre femei se învârtea încet, strigând pe un ton melodios:

— Samhain este noaptea Marelui Sabat pentru vrăjitoare, dar să nu spuneţi nimănui, da?

Se auziră chicoteli în public, iar Aidan se apropie de ele. Se opri la doi paşi, de unde o putea vedea şi auzi, însă fără să deranjeze.

— În noaptea asta, vrăjitoarele pădurii se strâng ca să sărbătorească vechiul mod de viaţă şi ca să-şi facă vrăjile.

Un zâmbet apăru pe faţa lui Morrigan în timp ce fetele se lipiră de fusta ei, încercând să scape de femeile din public care se prefăceau că le prind.

— Uitaţi-vă la cer!

Toate privirile se întoarseră spre femeia care povestea.

— Zboară!

— Acoperiţi-vă urechile, copii!

— Uitaţi-vă spre câmpuri. Aţi văzut-o?

— Uitaţi cum trece! Repede ca vântul, călare pe o pisică neagră.

Femeile continuară să vorbească, strigând şi şoptind. Copiii icneau de fiecare dacă când era pomenit altceva.

— O vrăjitoare pe un corb. Acolo, lângă turnul bisericii. Aţi văzut-o?

Capetele încuviinţară.

Altă femeie apăru din umbre, iar povestitoarele se opriră. Toţi făcură o plecăciune în faţa ei. Avea părul grizonant şi purta o rochie neagră simplă. Ochii îi străluceau în lumina torţelor şi a focului.

— Sunt o MacDonald din Glen Coe, mă trag dintr-un neam tragic. Aţi auzit? Avem o vrăjitoare care locuieşte în peştera de lângă stejarul încovoiat de pe malul râului nostru jalnic.

Copiii murmurară.

— Cum o cheamă? dori să ştie Catriona, care se simţi

curajoasă şi se îndepărtă de siguranţa braţelor lui Morrigan.

— Sidiethe. Arătă cu un deget lung şi osos spre fata de cinci ani. O vezi doar când soarele a alunecat în spatele dealului sau înainte de răsăritul soarelui. O vrăjitoare de apă, cu pielea foarte deschisă la culoare şi plete de un roşu înflăcărat.

Briana îşi trase sora de părul roşcat şi chicoti.

— Sidiethe poartă o rochie atât de albă, că pare să strălucească, şi o pelerină de culoarea nopţii.

Copila se întoarse spre Morrigan.

— Vreau şi eu o rochie albă şi o pelerină ca aia!

Tânăra râse şi îi şopti ceva la ureche, care o făcu pe Catriona să bată din palme.

Femeia alunecă spre marginea publicului, iar vocea ei deveni mai stridentă.

— Vrăjitoarea noastră stă pe malul râului învolburat, părul ei lung alunecând în apele curgătoare, cântându-şi cântecul îndurerat.

— Îmi place să cânt! strigă Catriona.

Povestitoarea se întoarse şi străbătu mulţimea până la ea. Dintr-odată, nu mai arăta ca o povestitoare bătrână, ci precum însăşi vrăjitoarea.

— Auzi vreodată plânsete noaptea la fereastra ta?

Copila îşi ascunse faţa în fusta lui Morrigan.

— Sidiethe plânge lângă apă înainte să moară cineva. În noaptea de dinaintea marii morţi de la Glen Coe, liderul clanului MacDonald a auzit-o. Şi-a făcut drum spre râul îngheţat. Acolo stătea chircită Sidiethe, care spăla o eşarfă însângerată, gemea şi plângea.

Privirea povestitoarei era fixată pe un deal din depărtare, unde ardea un foc. Îşi înfăşură braţele în jurul taliei.

— Când bărbatul clipi, ea dispăru, însă plânsetul ei se auzea pe dealuri şi în vale.

— A murit cineva? întrebă copila cu vocea tremurândă.

— Da. O să vă spun tot. A început cu o literă şi un rege din depărtare…

Aidan ştia istoria. La sud de Fort Wallace avusese loc masacrul de la Glen Coe, în urmă cu aproximativ 130 de ani. La finalul unei răscoale iacobite de trei ani, peste 30 de oameni fuseseră ucişi de forţele contelui de Argyll, care era furios pentru că oamenii din clanul MacDonald din Glen Coe nu îi juraseră alianţă.

Morrigan le luă pe fete de mână şi se întoarse ca să le ia de acolo. Dintr-odată, povestea devenise prea serioasă pentru urechile lor tinere. Aidan se gândi că probabil şi Morrigan ştia istoria. Cele trei aproape că se loviră de el.

— Domnule Grant! exclamă Morrigan uimită.

— Domnişoară Drummond.

Zâmbetul de pe faţa ei era salutul binevoitor la care sperase Aidan. Tânăra părea fericită, lipsită de griji şi luminoasă. Făcură o plecăciune şi o reverenţă.

— Când te-ai întors?

— În după-amiaza asta.

— Călătoria a fost un succes?

Aidan nu voia să vorbească despre urmărirea care îl dusese în Aberdeen, unde avusese un final inutil. Nu acum. El şi Sebastian merseseră pe urmele agentului guvernamental pe care îl identificase Wemys până la oraşul din port, doar ca să afle că acesta se îmbarcase pe un vas spre colonia din Cape în urmă cu două săptămâni. Aşa că Aidan se întorsese de unde începuse.

În acel moment, nu voia decât ca zâmbetul să rămână pe faţa lui Morrigan. Nu voia ca ea să creadă că încercarea ei de a-l ajuta nu avusese niciun rezultat.

— A fost aşa cum m-am aşteptat, zise el într-un final.

— Cum se simte fratele tău?

— Am încercat să scap de el pe parcursul călătoriilor. Din păcate, nu am reuşit, oricât de mult am încercat. E… Aidan se uită în jur, la grupurile de oameni care se tot mişcau. E pe aici pe undeva. E posibil să-l vedem spunând poveşti despre noi publicului său.

— Asta ar fi prea înfricoşător pentru urechile tinere.

Morrigan îşi muşcă buza de jos şi arătă spre două fetiţe care ascultau fiecare cuvânt pe care îl spunea el.

— Domnişoară Briana. Domnişoară Catriona. Aidan făcu o plecăciune exagerată pentru copii. Cât de minunat să vă văd! E prima voastră sărbătorire de Samhain în Highland?

Fetele făcură o reverenţă şi încuviinţară.

— Ce aţi văzut până acum?

— Povestitorii. Dar nu mi-a plăcut ea. Catriona arată spre femeia de la Glen Coe.

— Am auzit ce spunea. Trebuie să-mi închid uşa şi fereastra diseară.

Aidan făcu o grimasă, iar copila încuviinţă serioasă.

— Morrigan ne supraveghează în timp ce mama noastră se plimbă cu domnul Gordon, ca să i se citească viitorul de către o ghicitoare, zise fata mai mare.

Asta era o veste nouă pentru cea mică.

— Ghicit… oare? întrebă Catriona. Cum adică *oare?*

— Nu *oare,* răspunse Briana, care se întoarse şi se uită la sora ei ca şi cum o făcuse de ruşine. Făcu un semn cu mâna. Ghicitoare. E o ghicitoare lângă biserică.

Morrigan ridică o sprânceană spre Aidan. Cele două luaseră de bun ce auziseră. Fetele o traseră de mâini şi începură să meargă.

— Pot să merg alături de voi?

Încuviinţarea lui Morrigan fu însoţită de un da din partea ambelor fete. Încântat, Aidan porni alături de ele. Privirea lui se opri asupra chipului lui Morrigan, care râdea de ceva ce-i şoptise una din fete. Toate barierele ei dispăruseră. Era diferită de femeia pe care o ştia, încordată, agitată şi mereu cu garda sus.

Aidan îşi dădu seama că era prima oară când vedea partea ei maternă.

În minte îi apărură imediat imagini care întăriră gândurile recente pe care le avusese legate de viaţa pe care o putea avea alături de Morrigan. Pe parcursul călătoriei, se tot gândise la asta. Însă un lucru era sigur – persoana pe care şi-o imaginase înainte ca fiind soţia şi partenera ideală se schimbase.

Vocile ridicate ale copilelor îi atraseră atenţia înapoi în

prezent. Vorbeau despre locul în care voiau să meargă. Fiecare părea hotărâtă să se facă aşa cum voia ea.

— Foc!

— Mere!

— Foc! zise Catriona, în timp ce trase spre dreapta.

— Mere! trase Briana spre stânga.

— Avem un om al legii cu noi, interveni Morrigan. Poate că domnul Grant reuşeşte să rezolve problema.

Cele doua fete îl priviră cu ochii mari. Erau la fel de încăpăţânate, iar una urma să fie dezamăgită dacă nu făcea ce voia.

— Foarte bine, zise el ferm, Prezentaţi-vă cazurile!

Cele două îl priviră ca şi cum vorbea într-o limbă străină.

— Poate că ar trebui să iei în considerare ce vârste au, îi aminti Morrigan cu delicateţe.

Bărbatul se lăsă pe un genunchi şi vorbi mai întâi cu Briana.

— Vrei să-mi spui de ce ar trebui să mergem la…

— Pescuit de mere, clarifică Morrigan.

— Bineînţeles, cum am putut uita? De ce ar trebui să mergem mai întâi acolo şi nu în al doilea loc?

— Pentru că mi-e poftă de un măr.

Cum putea refuza un copil atât de adorabil? Faţa tristă şi serioasă. Oftatul adânc. Destul de dramatic. Puteai crede că viaţa ei depindea de mărul pe care îl voia în acel moment.

— E o cerere rezonabilă. Deşi trebuie să ne gândim dacă scufundatul capului într-un butoi cu apă pentru un măr e o primă alegere bună pentru activităţile noastre. În continuare pe un genunchi, se întoarse spre Catriona. Şi tu de ce crezi că ar trebui să mergem la foc?

— Pentru că acum e cald. O să fie frig mai târziu.

— Deci ar trebui să mergem la foc cât e cald?

Cunoştea un martor problematic din prima.

Catriona îşi ridică mâna la gură şi şopti:

— Trebuie să mergem acum sau nu o să le mai vedem.

Dintr-odată, Aidan îşi dădu seama în ce direcţie mergea conversaţia, dar trebui să întrebe:

— Pe cine?

Catriona se uită în sus şi vorbi cu Morrigan.

— Nu te dezbraci când se face frig, nu-i aşa?

— Eu… Poftim? întrebă Morrigan, rămasă fără cuvinte.

Aidan se uită şi el în sus, interesat de răspunsul ei. Era fericit să o ia în această direcţie.

— Bătrâna Jean spune că asta e noaptea în care femeile se dezbracă şi dansează goale în jurul focului. Apoi îi şopti lui Aidan: însă nu poţi să dansezi cu ea.

— Nu?

Bărbatul afişă expresie dezamăgită pe faţă.

Catriona clătină din cap.

— Dacă mergem acum, poţi să te uiţi din copaci. Ca Tam Shambler.

Dumnezeu să-l binecuvânteze pe Robbie Burns, se gândi Aidan, care se ridică în picioare. Era clar în favoarea mersului la foc mai întâi.

— O iau spre copacii ăia. Tu ce spui, domnişoară Drummond?

Morrigan nu spuse nimic, însă privirea ei zise foarte multe.

Nu fu însă nevoie ca Aidan să ia o decizie finală, deoarece în acel moment copilele săriră în sus fericite.

— Uite, bătrânul Napoleon e acolo!

Catriona o luă la fugă.

— Ia-ţi arma! strigă fata mai mare, alergând după sora ei.

Aidan se uită la Morrigan şi văzu cum privirea tăioasă i se îmblânzise într-un zâmbet.

Bătrânul Napoleon, obiectul entuziasmului fetelor, se dovedi a fi unchiul lor Niall, care traversa piaţa alături de Maisie. Campbell le prinse din urmă şi le ridică, una pe fiecare braţ, şi cele două chicotiră.

— E un joc vechi. Se joacă Waterloo, explică Morrigan, care veni lângă el. Niall este bătrânul Napoleon, iar fetele au ocazia să îl omoare. Bineînţeles că revine la viaţă pentru

următoarea bătălie.

— Îl las pe fostul locotenent să se joace cu copiii.

— Şi ce fel de joc o să joci tu cu copiii tăi? îl tachină ea cu o privire plină de subînţeles.

— O să le citesc.

— De acord că sunt potrivite cărţile, dar asta nu o să le umple tot timpul liber.

— Asta spune femeia care ia *Anecdotele Kinkvervankotsdarsprakengotchderns* de pe raft.

Morrigan făcu ochii mari.

— Nu-mi vine să cred că ţi-ai aminti numele acesta!

— Sau era *Kinkerpachydermsprackens?*

— Aşa da. Se pare că mai şi greşeşti. Nu-ţi aminteşti tot. Morrigan îl bătu pe braţ. Altceva. Părinţii au nevoie de planuri alternative de bătălie.

— O să le învăţ să dezvolte argumente eficiente.

— O să-ţi pară rău pentru asta. În scurt timp, nu o să mai ai niciun tel de autoritate. Arătă spre Niall, care stătea pe un genunchi, iar fetele încercau să se caţere pe el ca pe peretele unui castel. Copiii au nevoie şi de exerciţii fizice.

— O s-o las pe mama lor să ia decizia asta. Asta doar ca să nu confunde creşa cu armurăria. Evident, ce rău pot face o armă sau două?

Privirea lui Morrigan se îndreptă spre el, apoi se feri.

Aidan blestemă în gând. De ce spunea asemenea lucruri? Viaţa lui era plină în acel moment. Îl aştepta un proces important. Deşi gândurile legate de Morrigan nu-i dăduseră pace, nu trebuia să-şi dea voie să fie distras de o relaţie. Cu toate astea, în ciuda lucrurilor pe care i le spunea creierul, vorbele păreau să aibă o părere proprie.

Vocile şi zgomotul general al celebrării umplură aerul, dar niciunul nu reuşi să găsească cuvintele potrivite ca să reia conversaţia. Maisie se apropie, iar ei o salutară.

— Eu şi Niall putem să le luăm pe fete cu noi. Se întoarse spre Aidan. Eşti bun să o conduci pe Morrigan până la foc? Doar despre asta a vorbit toată ziua.

Înainte să poată spune vreunul din ei ceva, Maisie începu să alerge după soţul şi nepoatele ei.

Aidan şi Morrigan începură să vorbească în acelaşi timp.

— Trebuie să stau lângă copaci?

— Nu am pomenit nimic de vreun foc azi. Nici măcar o dată! Amândoi râseră, iar Aidan simţi cum se ridică o greutate de pe umeri.

— Bătrâna Jean e cea mai bună povestitoare, îi zise Morrigan. De dimineaţă, încerca să ne convingă pe toţi să purtăm capete şi piei de animale şi să alergăm prin sat.

— Asta chiar ar fi fost o adevărată privelişte!

— Ei bine, îmi pare rău să te dezamăgesc, dar în seara asta nu o să mai fie femei goale care să danseze în jurul focului din Dalmigavie.

— Atunci putem să mergem să pescuim mere. Îi întinse braţul, iar Morrigan îşi aşează mâna pe a lui. Dar poate că mai întâi ar trebui să ne oprim la ghicitoare.

— Nu am nevoie de ghicit.

— Văd că ai petrecut prea mult timp cu acei copii.

— Exact cât trebuie.

Morrigan era fericită din nou. Curioasă în ceea ce priveşte anumite activităţi, puse multe întrebări. Se aglomera din ce în ce mai mult în timp ce înaintau prin mulţime. Aidan o trase mai aproape de el.

— Primul tău Samhain din Highland, zise el, oprindu-se lângă un foc în jurul căruia erau nişte săteni care strigau. Ţi-ai scris numele pe o alună?

— Pentru ce?

Aidan arătă spre foc.

— Două grămezi de alune sunt aşezate aproape de foc. Una este marcată cu numele domnişoarelor din sat, cealaltă cu ale burlacilor, în timp ce alunele pocnesc, numele perechilor sunt legate.

— Nu o să mă implic în prostiile astea.

Morrigan clătină din cap şi îl îndemnă să-şi continue plimbarea.

— Totul e destul de ştiinţific.

Morrigan râse. Aproape de biserică, găsiră un loc pentru pescuit mere. Cea mai aglomerată activitate peste

care dăduseră până atunci.

— Pentru oamenii din munţi, mărul are legături puternice cu cealaltă lume şi chiar cu nemurirea, îi zise el.

— Atunci o să iau unul, dar tu ar trebui să iei două.

Se apropiară, ajungând într-un loc de unde ea putea vedea bărbaţii şi femeile care îşi aşteptau rândul ca să-şi scufunde feţele în butoaiele cu apă şi să prindă fructele cu dinţii. Foarte puţini păreau să reuşească.

— Pare uşor, dar nu e.

Se alăturară uralelor şi mormăiturilor când un tânăr aproape că prinse un măr, dar îl pierdu înapoi în butoi.

— Trebuie să prinzi mărul cu dinţii, altfel îl pierzi.

— Deci ai nevoie de o gură foarte mare.

Morrigan încurajă o tânără care intră în butoi până la umeri, doar ca să iasă la suprafaţă cu faţa, părul şi hainele ude, dar fără niciun fruct.

— Care e premiul dacă prinzi unul? întrebă ea.

— Noroc pentru anul următor.

— Şi mai mult noroc. Morrigan clătină din cap, zâmbind entuziasmată. Îmi plac merele, dar nu o să mă prinzi stând la rând ca să îmi bag faţa în apă rece.

— E posibil să fii foarte bună la asta.

— Ha! Ca tu şi ceilalţi să faceţi glume pe seama mea? Nu, mulţumesc!

Aidan o trase de mână.

— Hai cu mine! E un joc aici care ştiu că o să-ţi placă.

— E şi un măr? Îl mănânc după aceea?

Aidan îşi aminti mormăiturile Brianei, care voia un măr. Morrigan vorbea cam la fel. Voia mărul în acel moment.

— Bineînţeles!

În apropiere, câteva tinere curăţau mere. Mai mulţi oameni stăteau în jurul lor, încurajându-le. Îşi aşează mâna pe spatele lui Morrigan şi o ghidă spre primul rând al mulţimii.

— Ăsta nu pare să fie un joc.

— Dar este. O împinse mai aproape. Trebuie să cureţi un măr fără să ridici cuţitul.

— Atât? Pare mult prea simplu. E o cursă?

— E mai dificil decât pare.

Arătă spre persoana care înmâna fructele. Aceasta îi dădu un măr lui Morrigan.

Tânăra se uită la el.

— Poate că doar o să-l mănânc.

Sclipirea jucăuşă din ochii ei era ceva nou. Aidan voia să-i sărute zâmbetul de pe buze.

— Curăţă-l mai întâi!

Femeia îi oferi un cuţit, dar Morrigan clătină din cap şi îşi scoase pumnalul.

— Nu trebuie să-l omori, doar să-l cureţi.

— Nu-mi spune cum să folosesc un cuţit! Aşa cum ştii, sunt expertă.

Bărbatul pufni, iar ea îl fixă cu privirea.

— Domnule Grant, nu ai tăieturi şi vânătăi în clipa de faţă. Unele femei ar spune că eşti chipeş, aşa că nu mă tenta să-l folosesc pe tine!

Bărbatul îi ridică bărbia, iar Morrigan făcu ochii mari. Erau nişte lacuri adânci, întunecate, cu sclipiri ale focului reflectate în ele. Feţele lor erau la câţiva centimetri una de alta.

— Există moduri mai bune să mă marchezi decât cu un cuţit.

Privirea lui Morrigan coborî la buzele lui. Aidan voia s-o sărute. Chiar în acea clipă. Voia să o tragă aproape şi să-i spună să facă tot ce era mai rău.

Morrigan se retrase şi se concentră asupra fructului în timp ce curăţa fructul cu precizie şi viteză. Capetele se întoarseră în direcţia lor. Cei din jur o încurajau în timp ce curăţa mărul.

— Ai făcut o treabă bună! strigă cineva. Acum aruncă coaja peste umăr!

Toată lumea striga când Morrigan aruncă coaja. Femeile din apropiere se strânseră în jurul locului unde aterizase coaja. Toată lumea avea o părere.

— La ce ne uităm? vru să ştie Morrigan, care li se alătură.

— La literă. Ce literă vezi?

Luă o gură din măr şi se aplecă pentru a studia forma în care căzuse coaja.

— E un A, zise ea.

În jurul ei se auziră urale, iar Morrigan privi confuză.

Aidan întotdeauna se considerase un bărbat raţional. Argumentele sale erau faptele. În mare parte, ignora poveştile fantastice, îi plăcea să meargă pe pământ solid şi evita pantele alunecoase. Cu toate astea, era scoţian şi inima îi bătu puţin mai repede când se uită la forma cojii de măr de pe jos.

— Ce înseamnă asta? le întrebă Morrigan pe femeile din jurul ei.

— Coaja ia forma iniţialei numelui bărbatului cu care o să te căsătoreşti.

Tânăra se aplecă şi se uită din nou la coajă. Când se îndreptă, se înroşi, apoi clătină din cap.

— Prostii.

Negarea ei stârni râsete în jur, iar ea se îndreptă calmă spre el.

Aidan se gândi că ea putea spune ce voia, putea fi oricât de calmă, dar chiar şi la lumina torţelor se puteau vedea petele roşii de pe obrajii ei.

— Cine crezi că e?

Tânăra nu răspunse, dar îi întinse mărul pe jumătate mâncat.

— Vrei o gură?

— Cred că da.

Aidan îşi înfăşură degetele în jurul încheieturii ei şi o ridică uşor spre buze. Privirile li se întrepătrunseră. În mod deliberat, se mişcă încet, uitându-se la gura ei, udă după ce muşcase din măr, înainte să ia o gură.

Văzu cum gura i se întredeschise şi îi dădu drumul. Totul în jurul lor dispăru. Mulţimile, focurile, satul, tot. Numai el şi Morrigan existau. Erau doi oameni legaţi unul de celălalt de o aţă invizibilă. Prinşi în acel moment sublim, timpul se opri.

— Pot să te sărut?

Morrigan se uită la buzele lui şi încuviinţă uşor.

Aidan o prinse de mână şi amândoi o luară repede spre o alee departe de lumina focurilor din piaţă. Îi copleşi o senzaţie de necesitate şi, dintr-odată, începură să alerge. Aidan nu ştia unde mergeau până când ea nu îl trase spre poarta unei case întunecate.

— Eşti atât de frumoasă, şopti el, în timp ce privirea i se plimba pe chipul ei. Atât de perfectă şi…

Morrigan îl sărută. Se ridică pe vârfuri şi îşi lipi buzele de ale lui.

Nu existară cuvinte dulci. Nu tu păcăleli. Nu tu curtat. Sărutul lor deveni o dezlănţuire a dorinţei reprimate. Degetele lui Aidan se înfipseră în părul ei, iar gura îi devoră buzele, forţându-i buzele să se deschisă. Limba lui năvăli înăuntru. Ea icni, iar corpul i se lipi de al lui. Îl luă de mijloc, trăgându-l mai aproape.

Dintr-odată, se retrase. Făcu ochii mari. Îl împinse, clătinând din cap. El făcu un pas în spate, în timp ce inima continua să-i bată cu putere.

— Nu pot, şopti ea, cu îngrijorare în voce. Nu pot să fac asta. Îmi pare rău.

Morrigan se întoarse şi o luă la fugă, iar Aidan o privi cum se îndepărta, confuz şi întrebându-se ce făcuse ca să o sperie.

Capitolul 19

Morrigan

Pe Morrigan o gâdilau buzele după sărut. Cât de vie se simţise în braţele lui Aidan! În timp ce zidurile castelului se conturau în întunericul din faţă, inima îi bătea cu putere. Pentru prima oară, fusese orbită de pasiune. O lovise ca o furtună de vară, fulgerele şi tunetele zguduindu-i pământul de sub picioare.

Morrigan voia să ofere şi să primească. Să încerce şi

să simtă. Să îl ţină în braţe şi să-i spună să nu-i dea niciodată drumul.

Aidan o provoca şi, în ciuda tachinărilor, o respecta. Nu era intimidat de cine era sau de ce era capabilă. Iar inima îi cânta de fiecare dată când era aproape de el. În clipa aceea, corpul îi ardea, ştiind că el o dorea. Şi cuvintele lui. Aluziile despre căsătorie şi copii.

Se opri.

Unde-i era mintea?

Morrigan se uită în întuneric în jurul ei. Se spunea că în acea seară zânele, fantomele şi vrăjitoarele se plimbau nestingherite. Spiritele neastâmpărate le făceau farse oamenilor. Plecau cu sufletele celor vii. În acea seară, era păcălită să creadă că putea să aibă o viaţă. Un viitor plin de visuri.

Dar nu avea să se lase păcălită. Aidan Grant era special. Un bărbat căruia îi păsa de ceilalţi. Un avocat. Mulţi se bazau pe succesul lui pentru a deveni un membru al parlamentului. Oamenii din Highland aveau nevoie de el. Şi ea ce putea oferi? Un tată cu păreri radicale, ucis de un ofiţer englez. O mamă vitregă pe capul căreia era pusă o recompensă, căsătorită cu bărbatul care reprezenta cea mai mare ameninţare pentru Coroană din ultimii o sută de ani. Legătura ei cu rebelii din munţi şi familia sa reprezentau o viaţă presărate cu scandaluri. Iar când ruşinea propriului trecut avea să iasă la suprafaţă, Aidan avea să fie ruinat.

Trebuia să înfrunte adevărul, nu avea loc în viitorul lui.

Îşi şterse lacrimile inutile de pe obraji, iar privirea i se îndreptă spre castel. O lumină strălucea la o fereastră a turnului, camera în care stătea Wemys. În timp ce se uita într-acolo, o cuprinse furia, întărindu-i nefericirea. Fereastra luminată nu făcea decât să-i amintească faptul că nu putea avea un viitor acolo unde exista fericirea.

Samhain. Noaptea, când timpul nu mai însemna nimic. Trecutul, prezentul şi viitorul deveneau unul, precum viaţa şi moartea. Un voal subţire separa lumea celor vii de

lumea celor morţi. De Samhain. Acel voal cădea. Lumile se amestecau.

Wemys era mort pentru ea. Dar tot avea o promisiune de îndeplinit. O uşă pe care trebuia s-o închidă.

Morrigan amânase nouă zile. Nouă zile agitate, pline de coşmaruri. De încercarea de a decide dacă trebuia să-şi retragă promisiunea. Isabella nu avea s-o învinovăţească, îi spusese deja. Cu toate astea, ştia că trebuia să meargă până la capăt. Avea să se ducă la Wemys pentru a-i permite să vorbească. Trebuia să facă asta, chiar şi numai pentru Aidan. Poate că încă avea nevoie de mărturia ticălosului pentru proces.

Numai câţiva oameni rămăseseră în castel în acea noapte. Un gardian de la poartă îi făcu semn când intră. Majoritatea celor din clanul Mackintosh sărbătoreau în sat. Morrigan se duse direct spre turnul vechi.

De când îl mutaseră acolo, o luase în acea direcţie în fiecare zi. Ca să se testeze. Voia să se asigure că putea face asta fără să cedeze. Îi ieşise destul de bine. În fiecare zi devenea din ce în ce mai puternică, însă în acea seară fiecare pas era un cuţit în inimă. Morrigan simţi cum îi zvâcneşte capul şi transpiră.

La naiba cu el!

Era înapoi în acel dormitor mic din Perth, prinsă sub corpul lui. Mâna lui îi acoperea gura. Nu putea respira.

La naiba cu el!

Genunchii îi tremurară când ajunse la etajul unde era camera lui. Porni pe coridorul întunecat, dar se opri. Îşi lipi fruntea de piatra rece a zidului şi încercă să se concentreze pe respiraţie, aşteptând ca slăbiciunea să treacă.

— Nu poate să mă rănească.

Îşi scoase pumnalul din ghetuţă. Senzaţia dată de atingerea armei o linişti.

— Nu poate să mă rănească.

Un felinar care atârna de zid arunca umbre în jur. În acea seară, poarta dintre vii şi morţi era deschisă. Spiritele puteau să se plimbe. Isabella ştia adevărul, dar asta era bătălia ei. Viitorul depindea de asta. Era şansa de a-şi

arunca demonii înapoi în întuneric. Nu avea să se mai lase bântuită de ei.

Se îmbărbătă pentru ce trebuia să facă. Bătu la uşa lui Wemys.

Kane Branson, secretarul lui Aidan, era şi el în sat. Una dintre servitoare deschise uşa. Morrigan o rugă să aştepte pe coridor.

Femeia îşi luă repede coşul de cusut şi ieşi. Morrigan închise uşa în urma ei. O lumânare era aprinsă pe masa de lângă scaunul unde stătuse femeia.

Fiind fiica unui doctor, crescuse ştiind cum arăta moartea. Cum mirosea. Aerul din cameră era plin de moarte. Silueta bărbatului din pat, cu faţa îndreptată spre tavan şi pielea ca de ceară şi transparentă, putea la fel de bine să fie un cadavru. Numai mişcarea neregulată a pieptului şi respiraţia şuierătoare arătau că Wemys mai trăia.

Morrigan se apropie până când îi putu vedea faţa. Când îl privi, faţa bărbatului se schimonosi, ca şi cum era torturat în somn. Morrigan speră că era biciuit sau torturat, chinuit de diavoli într-un loc oribil, unde oameni ca el ardeau şi sufereau pentru eternitate.

Faţa îi era umflată şi ridată. Se putea crede că era bătrân, deşi Morrigan ştia că bărbatul avea puţin peste 40 de ani. 40 de ani de ticăloşie. Ce risipă de viaţă!

Wemys tuşi – o tuse adâncă şi dureroasă. Încercă să respire şi gemu, apoi dintr-odată deschise ochii. Aceştia se umplură de teamă când îşi dădu seama că Morrigan stătea deasupra lui. Tânăra îl privi. O expresie de resemnare apăru pe faţa lui.

Morrigan nu simţi nicio urmă de teamă. Wemys nu o mai putea răni. Nu mai era o fetiţă de 12 ani lipsită de apărare.

— Eşti aici! Ce binecuvântare…

— Una pe care nu o meriţi.

Wemys încercă să se ridice, dar era prea slăbit. Se afundă din nou în pernă.

— Acum nu mai ai public. Suntem doar noi doi şi

Creatorul. Spune ce ai de spus şi fă-o repede!

— Creatorul! pufni el.

Se uită prin cameră ca să se asigure că Morrigan spunea adevărul – chiar erau singuri. Privirea i se opri pe arma pe care tânăra o avea în mână.

— Ai venit ca să mă omori?

Morrigan ridică pumnalul, iar lumina lumânării străluci de-a lungul lamei.

— Nu pot să-ţi ofer o moarte atât de dureroasă precum cea care te aşteaptă.

Tusea îi cuprinse din nou corpul, iar Morrigan îşi puse pumnalul înapoi în teacă.

Dintr-odată, o cuprinse o senzaţie de calm. Când se uită la acea umbră de om, prea slăbită ca să se ridice din pat, îşi dădu seama că Wemys era terminat. Acest bărbat nu mai putea face nimic ca s-o mai rănească vreodată, iar ea nu putea face nimic ca să-l facă să sufere mai mult. Dorinţa de răzbunare pe care o avusese atâta vreme dispăru.

— Sunt aici doar pentru că am avut o înţelegere. Tu ai dezvăluit un nume şi o să depui mărturie dacă domnul Grant te cheamă. Aşa cum am promis, sunt aici şi o să ai parte de ocazia asta o singură dată. Acum vorbeşte!

O criză intensă şi dureroasă îl zgudui. Slăbit, bărbatul se întoarse într-o parte, scuipând sânge. Un pahar cu apă era pe masa de lângă patul lui. Bău din el şi aşteptă ca accesul să se liniştească. Se lăsă pe spate, epuizat.

— Sunt pe moarte, zise el într-un final, împingând cuvintele afară. S-au oferit să-mi aducă un preot. Însă iertarea pe care o caut nu poate veni de la niciun om al bisericii.

— Asta nu înseamnă nimic pentru mine, rosti Morrigan şi auzi duritatea din propria voce.

Se forţă să nu i se facă greaţă. Acesta era efectul pe care îl avea bărbatul asupra ei. În acea noapte, îi răpise milostenia, iertarea.

— Ţi-am greşit foarte mult. Recunosc asta. Erai copilul surorii mele şi aveai încredere în mine. Dar eram tânăr. În

noaptea aia, când m-am întors de la tavernă… Emoţia îl copleşi din nou şi închise ochii. Eram pierdut. Părinţii mei refuzaseră să mă mai ajute. Nu-mi mai permiteau să continui să studiez arta, spunând că nu sunt potrivit pentru asta. Au spus că ar trebui să mă înrolez, să mă lupt cu francezii, să devin bărbat. O fată pe care o curtam a auzit asta. Mi-a închis uşa în nas. Am băut.

— Opreşte-te! Morrigan începu să se enerveze. Nu îi mai suporta scuzele. Spune-mi ce mi-ai făcut când eram mică, nu femeie! Vreau să te aud pronunţând cuvintele. Ce ai făcut tu. Tu! Nu ghinionul tău. Nu faptul că ai băut. Nu eşecurile tale. Tu! Furia ei scoase scântei. Spune ce mi-ai făcut mie, copilul surorii tale moarte. Vreau să spui cu voce tare. Recunoaşte ce mi-ai făcut!

Bărbatul îşi acoperi ochii cu mâinile.

Morrigan aşteptă. Lacrimi de furie îi curseră pe faţă, dar şi le şterse. În cele din urmă, nu mai putu aştepta.

— Laşule!

Cuvintele lui începură să curgă, la început încet. Lacrimi îi curgeau pe faţă, pătându-i perna. Bărbatul cedă de mai multe ori în timp ce vorbi, pufnind şi tuşind. Morrigan aşteptă şi ascultă până când îi spuse tot ce îi făcuse în acea noapte.

Faptul că îl auzi povestind totul în timp ce plângea, plin de ruşine avu un efect calmant asupra ei. O lamă ieşi din inima ei încet, dar sigur, retrăgându-se dintr-o rană dureroasă şi mereu prezentă, care supurase şi nu se vindecase niciodată, oricât încercase s-o ignore.

Când bărbatul se opri, Morrigan se întoarse spre uşă.

— Ţi-am greşit groaznic de mult, dar, te rog, iartă-mă! o imploră el. Suntem înrudiţi. Uită-te la mine. Sunt pe moarte. Oferă-mi pace în ultimele zile!

Morrigan clătină din cap.

— Mi-ai furat copilăria, inocenţa. Mi-ai furat încrederea în bunătate, în iubirea familiei. Nu am făcut nimic ca să merit ce s-a întâmplat. Tu eşti responsabil pentru acest moment. Când m-ai ţinut cu forţa, când m-ai rănit, nu ai simţit niciun pic de milă, de compasiune. Nu eram copilul

surorii tale, ruda ta. Nu eram nimic. Mi-ai furat abilitatea de a simţi milă sau compasiune pentru tine.

Wemys încercă să respire.

— Poate fi iertat păcatul pe care o persoană îl comite faţă de alta. Dar în noaptea aia eu nu eram o persoană pentru tine. Nu pot să te iert pentru că e posibil să nu mai fiu niciodată întreagă. Nu o să te iert niciodată!

Bărbatul începu să spună ceva, dar un acces de tuse îl copleşi, iar corpul lui slăbit se zdruncină. Se întinse după paharul de lângă pat, dar era gol. Bărbatul arătă spre carafa aflată pe masa din cealaltă parte a camerei.

Morrigan îl ignoră şi plecă. Nu putu să-i uşureze durerea. Nici măcar pentru o clipă.

Capitolul 20

Aidan

— Toată lumea să se ridice pentru Lord Ruthven!

Judecătorul se îndreptă spre locul lui de pe podium, iar cei din sala de judecată luară loc. Aidan se uită la fraţii Chattan, care stăteau împreună. Se vedea că erau stresaţi. Mizele erau foarte mari, iar ei ştiau asta.

Edmund Chattan avea 22 de ani. Era ţesător în Elgin, scund, întunecat şi avea mereu o sinceritate lipsită de zâmbet care îl marca şi în cele mai bune perioade – Aidan era sigur de asta. Fratele lui, George, era feroce şi temperamental, gata să sară la bătaie şi să ierte la fel de repede. Cei doi bărbaţi nu erau dificili, iar Aidan ştia că îşi făceau griji mai mult pentru tatăl lor, care îmbătrânea, decât pentru propriul viitor.

Cu toate astea, perioada lungă de încarcerare şi prima zi a procesului fuseseră apăsătoare.

Acuzaţiile de trădare erau importante. Conspiraţia de a face planuri pentru a submina Constituţia. Conspiraţia de a-l ucide pe guvernatorul militar din Highland, pe lordul

primar din Elgin şi alte câteva acuzaţii.

Dacă erau găsiţi vinovaţi de oricare dintre ele, pedeapsa putea fi rapidă şi brutală. Aidan auzise că se plănuia să se ridice un eşafod pe Castle Hill pentru execuţie. Ministerul de Interne voia ca spectacolul să fie cât mai public posibil. Fraţii Chattan erau prezentaţi drept nişte monştri, iar sfârşitul lor avea să fie considerat justificat, rapid şi final.

Aidan ştia cine era în spatele acelor zvonuri. Sir Rupert Burney stătea în primul rând al martorilor. El şi judecătorul, Lord Ruthven, îşi făcură un semn discret. Cunoscut pentru lipsa de milă, judecătorul era spaima Curţii din Edinburgh. Cu o interpretare relaxată asupra legii şi neglijând justiţia, Ruthven trecea cu vederea drepturile celor nevinovaţi.

Tot Lord Ruthven fusese adus ca să se asigure că se făcea *dreptate* când tinerii Hardie şi Baird fuseseră păcăliţi să mărşăluiască la Carron Iron Works, ca să confişte armele de acolo. După un proces rapid la Stirling, cei doi bărbaţi fuseseră executaţi.

Aidan îl ştia bine pe judecător din înfruntările pe care le avuseseră în Edinburgh. Nu era doar nemilos, ci şi unealta linguşitoare a Coroanei. Bărbatul uneltise ani întregi ca să obţină o funcţie la Înalta Curte de Justiţie. Spânzurarea acestor oameni, după finalizarea cazului cu o pledoarie elocventă în faţa juriului, avea să-i prindă bine. Nu lua în seamă dreptatea pentru inculpat mai mult decât îi păsa unui măcelar de un berbec bătrân.

Însă pentru Aidan erau numai doi monştri prezenţi în acea sală de tribunal, iar unul dintre ei prezida acea glumă de proces. Cealaltă, Sir Rupert Burney, avea expresia alertă a unei vulpi care urma să devoreze găina pe care o furase şi nu avea să-şi lase premiul să fugă.

Lord Ruthven privi în sală peste ochelari. Toată lumea era la locul ei. Erau prezenţi şi doi ziarişti de la publicaţii susţinute de guvern, aşa cum se întâmplase şi în prima zi a procesului.

Ruthven îşi îndreptă atenţia spre Aidan, făcându-i

semn să se ridice în picioare.

— Domnule Grant, înainte să începem, te avertizez că nu o să accept întreruperile tale şi expresiile cu care ai încercat în mod clar să derutezi juriul. Iar acest proces nu o să fie folosit nici ca platformă pentru părerile tale radicale. Asta este o curte a legii, domnule. Insist ca discursurile tale să fie pertinente faţă de acuzaţiile aduse clienţilor tăi. M-am făcut înţeles?

Aidan pufni, asigurându-se că dispreţul pe care îl afişa era evident.

— Cum se pare că aţi adus nuiaua maestrului în sala de tribunal în această dimineaţă, Excelenţă, permiteţi-mi să vă amintesc că datoria mea nu este să stau şi să permit ca astfel clienţii mei să aibă parte de o spovedanie scurtă din partea avocatului apărării sau a altcuiva, domnule.

Cu o zi înainte, fusese stabilit termenul pentru această batjocură. După ce luase loc juriul şi acuzaţiile fuseseră explicate, acuzarea ţinuse o prezentare lungă plină cu argumente irelevante, dovezi fabricate, documente şi scrisori falsificate şi o mărturie din auzite spusă de un martor mincinos, care era evident că fusese plătit pentru sperjur. Aidan stătuse cea mai mare a timpului în picioare, obiectând şi contrazicându-se atât cu judecătorul, cât şi cu procurorul. La un moment dat, când îşi surprinse rivalul aruncându-i cel mai încrezut zâmbet posibil, fusese tentat să-l tragă pe avocat peste masă şi să şteargă pe jos cu el. Dar fusese nevoit să se mulţumească a-l distruge cu un atac verbal, care îl umilise pe bărbat.

— Dacă sugerezi, domnule… începu Ruthven furios. Dacă sugerezi că această curte e interesată de altceva decât de echitatea justiţiei, atunci apărarea acestor bărbaţi demonstrează o părtinire care nu poate fi tolerată.

— Milord, nici măcar nu am început apărarea, aşa că am dubii în privinţa judecăţii curţii în ce priveşte părtinirea care nu poate fi tolerată.

— Ai grijă, domnule Grant! Atitudinea dumitale e periculos de apropiată de sfidare pentru acest tribunal. Păşeşti pe o gheaţă extrem de subţire.

— Vă rog să înţelegeţi, milord, că, atunci când vine vorba de sfidare, fac o diferenţă clară între curte şi indivizii prezenţi.

Aidan crezu pentru o clipă că peruca de judecător a acestuia avea să ia foc, dacă era să se ia după culoarea stacojie a feţei sale. Păşea aproape de limită, dar Aidan ştia exact unde era trasată aceasta. Era dispus să-şi asume riscul să păşească puţin dincolo de ea. Nemernicii aroganţi precum Ruthven trebuiau să fie luaţi prin surprindere, chiar şi în propria sală de tribunal.

Mai ales acolo.

În timp ce judecătorul mai căuta cuvintele potrivite cu care să-l dojenească, Aidan arătă spre membrii juriului, care făcuseră ochii mari, şi spre reclamant, care se uita inexpresiv la masa din faţa lui.

— Dacă Excelenţa Voastră doreşte, sunt pregătit să-mi încep apărarea, spuse Aidan calm.

Deloc fericit de schimbare, Lord Ruthven îl privi un minut întreg şi abia apoi încuviinţă scurt.

— Continuă!

Aidan se uită relaxat la notiţele pe care le împrăştiase pe masă. În spatele sălii de tribunal, se deschise uşa şi intrară doi bărbaţi cu genţi. Aidan se întoarse şi arătă spre scaunele rezervate ziariştilor.

— Cine sunteţi voi? strigă judecătorul.

— Ziarişti, milord, răspunse Aidan.

— Nu vorbesc cu tine! strigă Ruthven, care se întoarse spre nou-veniţi. Pe cine reprezentaţi?

— *The Edinburgh Review,* Excelenţă, răspunse unul.

— *The Scotsman,* milord, spuse celălalt.

Judecătorul se încruntă, după care se uită la Sir Rupert.

— E vreo problemă, milord? întrebă Aidan inocent.

Ştia care era problema. Erau publicaţii independente, care criticau parlamentul şi politicile Coroanei în Scoţia.

Înainte ca Ruthven să apuce să răspundă, uşa se deschise din nou şi alţi doi bărbaţi apărură şi se îndreptară spre locurile destinate ziariştilor.

Judecătorul se rezemă de scaun şi îi urmări cu privirea, ca şi cum erau nişte fazani care îi intrau în raza de acţiune.

— Şi voi doi sunteţi tot ziarişti?

— Da, milord, spuseră cei doi la unison.

— *The Manchester Observer.*

— *The Times of London,* Excelenţă.

Ruthven îşi îndreptă privirea ucigaşă spre Aidan.

— Presupun că tu ai făcut asta.

— Nu sunt sigur că înţeleg ce spuneţi, domnule. Libertatea presei e unul dintre stâlpii societăţii noastre. Chiar dacă anumite ramuri ale actualului nostru guvern consideră că e în regulă să manipuleze şi să impună restricţii ziarelor, tradiţiile nobilului nostru pământ care aparţine unei valoroase şi venerabile instituţii…

— Destul! Nu am nevoie de o lectură din partea ta, domnule Grant.

Judecătorul îşi aranjă roba şi îşi aşeză coatele pe masă, uitându-se la Sir Rupert. Bărbatul nu era greu de citit. Ruthven încerca să vadă cum putea întoarce situaţia în favoarea lui.

Când judecătorul vorbi din nou, păru dintr-odată o gazdă binevoitoare.

— Această curte îi salută pe membrii presei care au bătut atâta drum ca să fie martorii justiţiei sistemului nostru şi care mai mult ca sigur o să raporteze tratamentul corect şi imparţial pe care îl primesc aceşti inculpaţi. Şi puteţi să folosiţi acest citat, domnilor.

— Pot să continui, Excelentă?

— Curtea aşteaptă cu nerăbdare să-ţi asculte apărarea, domnule Grant.

Aidan arătă spre aprod.

— Vreau să-l chem pe Robert Wemys ca martor.

Uşa din spatele sălii se deschise din nou şi aprodul îl chemă pe martor.

Un murmur şi întrebări şoptite se auziră în jur. Volumul se mări, iar Aidan nu trebui să se întoarcă pentru a vedea că Sebastian intrase în sală, susţinându-l pe Wemys.

— Cred că acest martor o să facă lumină în acest caz, milord, precum şi în alte cazuri.

Aidan îşi ridică privirea la timp ca să-l vadă pe Sir Rupert Burney şoptindu-i instrucţiuni unui funcţionar, care ieşi imediat din sală.

Lord Ruthven se uita la informator. Nu ştia sigur ce ameninţare reprezenta omul, dar era destul de perspicace ca să-şi dea seama că apăruse o problemă.

Aidan observă că privirea lui Sir Rupert alunecă expresivă de la judecător la ziarişti.

Sebastian şi Wemys ajunseră la masa apărării. Drumul spre Inverness îl afectase pe bărbatul pe moarte. Avea chipul pământiu şi respira greu şi forţat. Corpul părea să i se fi prăbuşit înăuntru, iar hainele atârnau pe umerii osoşi. Sebastian îl rezemă de masa apărării.

— Pregăteşte-te, Wemys, şopti Aidan. Acesta e momentul în care o să-ţi izbăveşti toată viaţa mizerabilă.

— Ce bine ar fi dacă lucrurile chiar ar sta aşa, zise acesta.

Procurorul îi privea indiferent. Nu ştia cine era Wemys, dar era evident îngrijorat de apariţia martorului.

În partea mai îndepărtată a sălii, mişcarea mâinii lui Sir Rupert spre uşa camerei judecătorului fu discretă, dar eficientă. Bărbatul se ridică calm, ca şi cum tocmai îşi amintise că avea altă treabă, şi ieşi din sală. Dar, când plecă, Sir Rupert îi aruncă o privire mortală lui Aidan.

— Curtea o să ia o pauză scurtă, anunţă judecătorul, care se ridică şi ieşi din sală înainte ca lumea să se poată mişca.

Aidan îl ajută pe Wemys să se aşeze pe scaun. Minutele treceau.

Publicul din galerie devenea din ce în ce mai zgomotos, iar membrii juriului, care erau evident şocaţi, se uitau la uşa camerei judecătorului, întrebându-se ce provoca întârzierea. Confuzia era evidentă pe feţele fraţilor Chattan.

Searc Mackintosh stătea mai în spate, alături de căpitanul Kenedy şi de alt bărbat, pe care Aidan nu-l

cunoştea. Searc se uita prin sală, observând tot.

În cele din urmă, uşa camerei judecătorului se deschise, iar Lord Ruthven reapăru. Arăta ca şi cum fusese lovit de un fulger. Se împletici spre scaun şi se aşeză greoi. Tăcerea căzu ca o pătură peste încăpere. Toţi ochii erau pe el. Bărbatul se uită la membrii presei şi împinse o grămadă de hârtii de pe masă. Când se adresă procurorului, îşi recapătă tonul profesionist.

— Trebuie să spun că sunt dezgustat de lipsa de pregătire în acest caz. Ba chiar a devenit foarte clar că dovezile greşelilor făcute de aceşti doi ţesători au fost exagerate în mod tragic. Îşi aranjă peruca şi apoi clătină din cap. Nu o să permit ca acest proces să continue. Edmund Chattan. George Chattan. Acuzaţiile împotriva voastră sunt retrase. Aprod, eliberează juriul! Curtea este suspendată. Dumnezeu să ne păzească regele!

Toată lumea din sală îl privi uimită pe Lord Ruthven, care se ridică şi plecă. Nimeni nu se mişcă mult timp. Apoi, dintr-odată, toată sala izbucni în strigate şocate.

Aidan se întoarse spre Sebastian.

— Sir Rupert a preferat să cedeze decât să fie înregistrată mărturia lui Wemys.

— A mers bine, rosti Sebastian.

Prietenii celor doi ţesători îi înconjurară. Expresiile lor arătau că încă nu le vedea să creadă că erau liberi.

Aidan îl trase pe Sebastian într-o parte.

— Ai grijă de martorul nostru! E posibil ca oamenii lui Sir Rupert să-l atace. Du-l acasă la Searc! O să-i trimit pe aceşti distinşi membri ai presei după tine. Nu vrem să creadă că au bătut atâta drum degeaba.

— O să mă asigur că o să audă ce are Wemys de spus. Sebastian îl prinse pe Aidan de braţ. Ai grijă, frate! Azi ţi-ai făcut un duşman de moarte.

Dintr-odată, se auziră urale de afară.

— Ce se aude? întrebă Aidan.

— Cred că publicul tău tocmai a aflat rezultatul procesului, spuse fratele său. Eşti o celebritate acum, Dumnezeu să ne ajute!

Capitolul 21

Morrigan

Morrigan dorise să se ducă la Inverness şi să vadă procesul, dar toată lumea se împotrivise. Isabella şi Cinaed aflaseră totul despre întâlnirea ei cu Sir Rupert.

Acum Aidan Grant era un erou în Highland, iar în scurt timp, faima lui avea să se întindă în toată Scoţia. Era un avocat sclipitor, care îi învinsese cu inteligenţă pe Sir Rupert Burney şi pe cel mai brutal judecător într-un singur proces. Fraţii Chattan fuseseră eliberaţi şi avuseseră parte de o primire incredibilă când se întorseseră în Elgin.

În scurt timp, numele lui Aidan avea să fie în toate ziarele, de la Inverness la Londra. Aceiaşi jurnalişti care îi luaseră interviu lui Wemys erau şi cei care aveau să tipărească procedurile judiciare. Tot ei plănuiau să publice articole suplimentare despre metodele clandestine ale guvernului de constrângere şi atragere în cursă. Unul dintre reporteri îi spusese lui Sebastian că tipografia din Glasgow publica un pamflet despre un spion pe nume Alexander Richmond. Acum, ca să se asigure, aveau să fie mai multe. Şi în fiecare publicaţie Aidan avea să fie proclamat apărătorul oamenilor.

Chiar dacă îi admira realizările, după ce se întorsese Aidan, Morrigan stătu departe de el. Din noaptea celebrării Samhainului, evitase să-i vorbească. Era atentă să nu rămână singuri.

O durea faptul că vieţile lor trebuiau să fie aşa, dar ştia că avea să fie mai puţin dureros. Aidan pleca în Edinburgh, iar ea nu ştia când avea să se întoarcă. Nu ştia dacă aveau să se mai vadă vreodată. Şi, chiar dacă avea să se întâmple, se îndoia că prietenia lor putea supravieţui întâmplării din noaptea de Samhain.

Fusese numai un sărut, asta îşi tot repetase. Unul pe

care îl întrerupsese panicată. Dar nu era doar atât, deoarece între oi se întâmplau mai multe. Nu-şi putea controla emoţiile, nu ştia cum să nu se mai gândească la el. Afecţiunea pe care i-o purta acestui bărbat nu avea viitor. Însă nu ştia cum să-l alunge din inima ei şi să închidă uşa.

La răsăritul zilei în care el urma să plece, Morrigan se duse în curtea de antrenamente. Cerul era de un gri plumburiu şi ameninţa să plouă. Nu conta. Trebuia să-şi lase frustrările să iasă la suprafaţă, iar stâlpul luă altă bătaie de la ea. Însă fiecare atac, fiecare lovitură, stânga şi dreapta, tăiat, lovit, înjunghiat, nu făcea decât să-i învie altă amintire cu el. Oricât de tare lovea, oricât de ameţită şi epuizată era, nu-l putea alunga pe Aidan din mintea ei.

Fiecare schimb de priviri pe care îl împărtăşiseră avusese un înţeles. Nu putea uita lupta lor de pe alee. Sau modul în care venise după ea în prima zi când ajunsese la Dalmigavie. Sau dimineaţa în care se luptaseră cu pumnale, iar ca îi învineţise din nou ochiul. Deşteptăciunea lui o fermeca. Isteţimea lui la Barn Hill o prinsese cu garda jos. Aidan nu uita niciodată o conversaţie. Fiecare cuvânt pe care i-l spusese se întorsese împotriva ei. Morrigan nu fusese niciodată la fel de cultă ca Maisie sau realizată ca Isabella, însă Aidan o făcea să se simtă deşteaptă. Capabilă. O provoca să gândească dincolo de curtea de antrenamente.

Avea să-i ducă dorul. Deja îi era dor de el.

Încruntându-se la stâlpul bătut, Morrigan se opri, în sfârşit, ca să se odihnească. Acum ploua. Nici măcar nu observase.

— Încă te bazezi prea mult pe strânsoarea cu două mâini. Cât o să fiu plecat, te rog să foloseşti mai mult o singură mână.

Morrigan simţi un nod în gât. Se uită peste umăr la Aidan, care stătea lângă magazia cu arme. Chipul lui era la umbră, dar Morrigan putea vedea că picioarele lungi erau acoperite de pantaloni şi cizme. Era gata de plecare.

— Mai e ceva la care ar trebui să lucrez?

Aidan traversă curtea spre ea.

Tânăra se uită la faţa lui chipeşă. Pentru prima oară în viaţa ei, înţelegea ce voiau să spună poeţii şi romancierii când scriau despre cineva îndrăgostit. Din păcate, ea sigur era îndrăgostită. Dureros, periculos, irevocabil de îndrăgostită. La naiba!

— Exersează fandările şi revenirile. Se aşează lângă ea. Jocul de picioare ar putea fi mai rapid. Trebuie să lucrezi la agilitate.

— Nu e nimic în neregulă cu agilitatea mea.

— Ar trebui să te antrenezi şi cu o sabie într-o mână şi un pumnal în cealaltă.

Lui Morrigan îi plăcu ideea, dar nu avea să recunoască asta.

— Când ai devenit expert în antrenamente?

— De asemenea, exersează cu sabia în cealaltă mână. Atacarea cu mâna stângă mereu îl surprinde pe rival.

Îi luă arma din mână şi o puse în mâna ei stângă.

O încântă să-l aibă aşa de aproape şi să-i simtă atingerea pe mână şi pe braţ. Se uită la gura lui şi îşi aminti de sărutul lor.

Aidan îi ridică braţul stâng, dar ea îl lăsă jos. Vârful săbiei lovi pământul cu zgomot.

— Ar trebui să ridici obiecte grele în fiecare zi, ca să-ţi dezvolţi puterea.

Morrigan învârti lama o dată în aer şi băgă vârful în pământul umed dintre ei.

— Nu trebuie să mergi undeva în dimineaţa asta, domnule Grant? Undeva foarte-foarte departe?

Bărbatul zâmbi, iar ea se surprinse holbându-se. Dacă ofta lung, aşa cum aproape că făcu, avea să fie nevoită să se arunce din turn.

— Ba da, trebuie să plec undeva, dar nu puteam s-o fac fără să te văd.

Morrigan îşi dori ca el să nu fi spus asta. Nu avea nevoie să se simtă mai rău decât se simţea deja.

— Ei bine, mi-ai indicat un program riguros de lecţii pe care le urmez deja. Încercă să-şi menţină tonul detaşat. O

călătorie plăcută, domnule.

— Ar trebui să mergi zilnic la bibliotecă şi să faci o listă cu cărţi interesantă despre care să discutăm când mă întorc.

— Domnule, eşti un bărbat educat. Nu ai nevoie de o listă de la mine.

— Ba da. Educaţia mea este extrem de limitată. În plus, am un motiv ascuns.

— Şi anume?

Mâna lui o mângâie pe a ei.

— Chiar trebuie să pui întrebarea asta, domnişoară Drummond?

Morrigan se simţi uşurată, dar şi dezamăgită când câţiva luptători intrară în curtea de antrenamente în acel moment, salutându-i în treacăt. Doi bărbaţi se opriră să vorbească cu el. Nu exista conversaţie la Dalmigavie care să nu implice procesul pe care îl câştigase. Nu putea fi mai popular nici dacă ar fi fost un Mackintosh.

Morrigan se hotărî că era momentul potrivit să dispară. Puse sabia pe suport şi se grăbi să iasă.

Nu ajunse departe. Aidan o prinse din urmă în timp ce trecea prin grădină, în drum spre bucătărie.

— Domnişoară Drummond… Morrigan… Pot să am un minut din timpul tău înainte să plec?

Ar fi fost mai bine pentru toată lumea să îl refuze, să plece, dar nu putu să pronunţe acele cuvinte. Ploaia devenise o simplă ceaţă şi erau singuri în grădină. Era probabil ultima oară când puteau avea un asemenea moment.

— Trebuie să-ţi cer scuze pentru felul în care m-am purtat la Samhain. Pentru că am profitat de tine şi de situaţie.

— Nu ai profitat de mine. M-ai întrebat dacă mă poţi săruta. Câţi bărbaţi fac asta? Şi eu am fost cea care te-a sărutat. Dar a fost greşit. Nu ar fi trebuit s-o fac. Morrigan simţi cum un val de căldură îi copleşi pieptul şi faţa. Şi tu mi-ai face un mare serviciu dacă ai putea uita ce s-a întâmplat între noi şi să nu mai pomeneşti niciodată de

asta.

— Dacă vrei, nu o să mai vorbesc niciodată despre acel moment, dar să-l uit? Bărbatul clătină din cap. Pentru mine, sărutul nostru a fost prea pasional ca să-l uit atât de uşor. Mă tem că nu o să-l uit niciodată.

Morrigan îşi încleştă pumnii. Cum se ajunsese aici? Nu asta îşi dorise. De ce nu putea să nu simtă nimic pentru el? Se simţi confuză. Nu se mai putea abţine.

— De ce? De ce trebuie să fii cine eşti? Dacă erai un crai scandalos sau un gentleman plictisitor şi virtuos, aş fi fost fericită să te trimit la plimbare. Te-aş fi putut uita. Dar tu insişti să fii undeva la mijloc. De ce?

— Nici bărbat, nici bestie. Nu eşti fericită că plec şi nu poţi să mă uiţi. Îi sărută mâna. Am speranţe mari pentru noi.

La naiba cu el! Avea să fie ruinarea ei. Morrigan nu voia să se plimbe înlăcrimată prin castel cât el era plecat, aşa cum făcuse Maisie înainte să se reîntâlnească cu Niall. Îşi trase mâna înapoi.

— Tovarăşii tăi de drum probabil te aşteaptă. Pleacă!

— Tovarăşii mei de drum sunt Sebastian şi Kane Branson şi pot foarte bine să mă aştepte. Expresia lui deveni serioasă. Voiam să ştii că Searc s-a oferit să-l mute pe Wemys la Inverness. Poate să stea în casa lui de pe Maggot Green. Nu mai are mult, dar nu este nevoie să-l mai suporţi aici.

— Am vorbit deja cu Isabella. E mai bine dacă rămâne aici. O să aibă grijă de el până la final.

Wemys. Morrigan nu mai simţi furie când îi auzi numele. Nu simţi nimic. Chiar dacă interacţiunea lor fusese scurtă, acea conversaţie închisese o uşă pentru ea. Nu mai simţea nevoia de răzbunare. Şi după ce făcuse Wemys, se târâse din pat – se dusese în Inverness pentru proces şi le spusese ziariştilor despre implicarea lui în manevrele lui Sir Rupert – era mulţumită să-l lase în pace.

Isabella era medic şi avea abilitatea să separe sentimentele personale de responsabilităţile profesiei. Ştia istoria pe care o avea cu Wemys, dar era capabilă să-şi facă

treaba. Bărbatul putea să moară aşa cum voia Creatorul.

— În cazul ăsta…

Morrigan observă că Aidan încă nu voia să plece. Cu cât stătea mai mult, cu atât avea să-i fie mai greu să-l vadă plecând.

— Mi-ai dat nişte sfaturi pe care nu ţi le-am cerut. Ai adus vorba de un flirt pe care vreau să-l uit. Ai făcut ultimele aranjamente pentru informatorul tău. Ce mai e?

— Am un cadou pentru tine.

— Fără cadouri, zise ea. Doar dacă mi-ai furat pantofii şi mi-i returnezi. Poate o batistă pe care ţi-am împrumutat-o?

Aidan băgă mâna în haină şi scoase câteva afişe împăturite.

Când Morrigan le deschise, îşi dădu seama că erau două caricaturi.

— Opere noi de la Madame Laborde.

— Le-am găsit lipite de zidurile din apropierea tribunalului şi ştiu că voiai să le vezi.

Morrigan se gândise mult la artistă din ziua în care o lăsase în grădina din Barn Hill. Nu se mai întorsese în Inverness de atunci, dar, dacă s-ar fi dus, nu ar fi ştiut unde să o caute. Când se uită la desenele din mână, Morrigan ştiu măcar că femeia trăia şi încă lucra pentru Sir Rupert.

Avea nevoie de un spaţiu uscat şi de minţile ascuţite ale lui Maisie şi Fionei ca să vadă ce mesaje ascunse fuseseră puse în acele desene. Madame Laborde ştia probabil că Morrigan avea să o caute.

— Mulţumesc. Astea chiar sunt bine-venite.

Aidan întinse mâna.

— Atunci le vreau înapoi.

— Nu poţi să iei înapoi un cadou.

Morrigan fu surprinsă când Aidan îi ridică uşor capul, până când ea se uită în ochii lui.

— Ştiu că vrei să studiezi afişele astea ca să vezi ce secrete conţin. Ştiu că, dacă au vreo valoare, o s-o descoperi. Continuă să o atingă, iar Morrigan aşteptă. Asta nu era tot ce avea Aidan de spus. Dar mă tem că o să faci

ceva periculos ca s-o găseşti singură pe femeia asta.

— Eu? Să fac ceva periculos? Niciodată!

— Morrigan, te rog, ascultă-mă! Aidan îşi căută cuvintele, iar ea se temu de ce avea să spună. Nu am destul timp ca să te fac să înţelegi cât de mult ţin la tine şi cât de îngrijorat sunt că ţi s-ar putea întâmpla ceva cât sunt plecat. Când Morrigan încercă să spună ceva banal, el îşi duse degetele la buzele ei. Îţi cer să ai grijă de tine şi să mă aştepţi. Avem mai multe să ne spunem. Mult mai multe.

Faţa lui era aproape de a ei. Morrigan se uită în ochii lui şi nu-şi putu nega sentimentele pe care le avea pentru el. Ce simţea era mai mult decât afecţiune pentru un prieten. Nu îşi imaginase niciodată că putea iubi un bărbat, dar îl iubea pe Aidan Grant.

Disperarea că nu aveau să fie împreună niciodată încă era acolo, dar dintr-odată nu mai conta.

Degetul lui mare era pe buza ei de jos.

— Pot să te sărut înainte să plec?

În grădină, cu un tufiş care îi separa de lume, Morrigan îl sărută din nou prima. Îşi apăsă buzele de ale lui, iar Aidan o luă imediat în braţe.

Ea uită să mai respire, iar zidurile castelului care îi înconjurau dispărură. Nu simţi decât un foc ce o copleşea. Desenele căzură pe jos, iar mâinile ei se mişcară singure, învăluindu-l.

El gemu – sau poate ea. Braţele puternice o strânseră mai tare, lipind-o de el până când nu mai fu nimic între inimile lor care băteau ca una singură.

Morrigan nu mai simţise niciodată pasiunea înainte de a-l cunoaşte pe Aidan. Crezuse că nimeni nu putea stârni în ea nevoia care o copleşise în acea clipă. Nu crezuse că un bărbat o putea tenta măcar. Nu după tot ce păţise. Dar ce se întâmpla era diferit. Cu totul diferit. Acum, în braţele lui, ardea. El o trase sub o boltă umbroasă. Când ea îşi lipi spatele de pietrele reci, corpul lui o urmă. Îşi îndepărtă gura de buzele ei şi o lipi de gâtul ei.

— Morrigan, şopti el.

Mâna i se plimbă peste sânii şi pântecul ei, iar

Morrigan nu putu decât să-l tragă de păr şi să-i aducă gura înapoi la a ei pentru alt sărut arzător.

Vocea lui Sebastian se auzi la intrarea în grădină. Îşi striga fratele. Aidan şi Morrigan se îndepărtară.

— Ei bine, asta lămureşte două lucruri, zise Aidan zâmbind.

— Ce anume? întrebă ea, în timp ce încerca să-şi revină.

— O să mă aştepţi.

— Şi al doilea lucru?

— Trebuie să-l omor pe Sebastian.

Cu asta, o sărută din nou pe buze şi plecă.

Capitolul 22

Morrigan

Cele trei femei examinară desenele îndeaproape. Acestea nu erau foarte diferite de afişele pe care le adusese Morrigan din Inverness. Să râdă de Fiul Scoţiei era tema principală. Călugăriţele şi elevele erau prezente pe margine.

— Acum, după ce am cunoscut-o, e mai uşor să ştim cum foloseşte marginea operelor sale.

Maisie încuviinţă.

— Ar fi fost imposibil să o găsim fără indiciile care ne trimiteau la Barn Hill.

Morrigan le privi pe Maisie şi pe Fiona studiind fiecare detaliu. Habar n-avea unde fusese dusă Madame Laborde. Până când Aidan nu-i dăduse afişele, nici măcar nu ştiau dacă femeia mai era în viaţă. De fapt, nici acum nu ştiau acest lucru cu siguranţă. Acestea puteau fi desenele pe care artista i le dăduse lui Sir Rupert în ziua când se întâlniseră în grădina din Inverness.

Morrigan vorbise cu Searc despre asta când acesta se întorsese în Dalmigavie, după proces. Acum, când ştiau

cine era, bărbatul îşi pusese oamenii să o caute, dar nu aflase nimic. Nici măcar doamna Goddard nu ştia unde era femeia şi părea destul de îngrijorată pentru ea.

Maisie clătină din cap şi se îndepărtă de masă.

— Ce păcat că Madame Laborde îşi iroseşte talentul sprijinind tabăra greşită!

— Ar fi putut obţine un venit decent făcând caricaturi pentru prietenii tăi ziarişti din Edinburgh şi din Glasgow.

— Nu cred că plătesc la fel de bine ca Sir Rupert şi Ministerul de Interne.

Morrigan încuviinţă.

Dacă banii sunt singura ei motivaţie, atunci ajută tabăra cu cele mai adânci buzunare. Îşi aminti conversaţia ei cu doamna Goddard şi cu Madame Laborde. E o văduvă care trece printr-o perioadă grea. Nu are o familie la care să se ducă. A trebuit să se bazeze pe caritatea femeilor care îi sunt străine.

— Îi justifici acţiunile? întrebă Maisie.

— Nu, dar e important să-i înţelegem disperarea.

Morrigan îi datora artistei libertatea. Dacă aceasta n-ar fi îndemnat-o să plece, amintindu-i ce se putea întâmpla, poate că ar fi fost destul de naivă să-l înfrunte pe Sir Rupert.

— Când vine vorba de supravieţuire, faptul că suntem femei ne pune în dezavantaj. Dacă dai la o parte căsătoria, un titlu moştenit şi averea, trebuie să te bazezi pe un talent pe care să-l putem folosi ca să câştigăm bani. Căsătoria nu e mereu o opţiune sau o preferinţă.

Cele două femei o priviră o clipă, apoi se uitară una la cealaltă.

Maisie fu prima care vorbi.

— Te-a întrebat?

— Cine? Ce să mă întrebe? zise Morrigan, apoi se întoarse cu spatele şi se aşeză pe pat, aranjându-şi fusta.

Avea răspunsul la ambele întrebări, dar era tulburată. Nu ştia ce să înţeleagă, având în vedere că atenţia lui Aidan o lăsase plină de speranţe, în ciuda situaţiei. Cu toate astea, din ce ştia ea, cele două nu înţelegeau şi nu-şi

imagina că o puteau face. Obstacolele era prea multe.

Maisie se aşează lângă ea.

— Te rog să nu uiţi cu cine vorbeşti! Te cunosc. Ce s-a întâmplat între timp şi domnul Grant înainte să plece?

— Nimic.

Morrigan nu avea de gând să le spună că îl sărutase. De două ori.

— Se întoarce, zise Fiona.

— Trebuie să se întoarcă. O să participe la alegeri, rosti Maisie. Niall mi-a spus că Searc şi Cinaed au câteva evenimente sociale planificate pentru el de Hogmanay[2].

Acelea aveau să fie evenimente sociale la care putea cunoaşte cel puţin o duzină de femei necăsătorite, care sigur puteau fi soţii mai bune pentru un politician. Un junghi de gelozie, subit şi tăios, o luă prin surprindere. Se ridică şi se duse spre fereastră.

Trecuse Samhainul, iar un strat de zăpadă acoperea vârfurile în depărtare. Sezoanele se schimbau. Timpul trecea.

Morrigan se gândi la cuvintele pe care i le spusese Madame Laborde în grădină. „Uită-te la tine! Nu ai casă, nu ai o familie a ta, nu ai zestre sau promisiunea unei căsătorii. Nu ai un viitor, domnişoară Drummond!”

— Şi niciun pic de talent, zise ea cu voce tare.

— Cine nu are talent? întrebă Maisie.

Morrigan se întoarse cu faţa spre prietenele ei. Nici artista nu avea lucrurile astea, dar avea arta. Era singurul ei mod real de supravieţuire.

— Nu am niciun talent.

— Nu e adevărat. Eşti talentată în atâtea moduri!

— Nu exagera, îi zise ea lui Maisie. Isabella e o doctoriţă talentată. Tu eşti o scriitoare împlinită. Fiona, tu eşti o revoluţionară.

— Ăsta nu e un talent, zise Fiona râzând. Înseamnă o viaţă de probleme.

Le plăcea să tachineze, să minimalizeze ce făceau,

2 Hogmanay este ultima zi din an la scoţieni, denumire sinonimă cu celebrarea Anului Nou. (n.red.)

însă Morrigan ştia adevărul. Aprecia ce făcuseră şi continuau să facă.

— Aţi realizat multe lucruri. Tu şi Maisie aţi înfiinţat Societatea pentru Reformă Feministă din Edinburgh. Aţi motivat femeile să-şi rupă lanţurile şi să se exprime. Pentru reprezentare. Pentru legi juste. Privirea lui Morrigan se plimbă de la una la alta. Dar ce am făcut eu ca să conteze? Şi ce pot face în viitor ca să însemne ceva?

— Nu cunosc o femeie mai dură decât tine.

— Sau mai curajoasă, adăugă Maisie.

— Şi ce fac cu asta? Mă deghizez şi mă înrolez? Devin o lideră a rebelilor şi bântui munţii aceştia?

Se uită peste umăr la vârfurile din depărtare. Poate că fusese o zi, nu foarte îndepărtată, când o atrăsese o astfel de viaţă. Dar lucrurile nu mai stăteau aşa. Mereu dorise să fie independentă şi pricepută. Încercase să se protejeze pentru ca nimeni să nu o mai poată abuza vreodată.

— Antrenamentul cu acele arme împlineşte o nevoie din mine, precum mâncatul şi băutul. E o dependenţă, nu-l consider un talent. Cu siguranţă nu-mi oferă niciun mod de a mă susţine sau de a contribui cu ceva în societate.

— Ani întregi ai lucrat împreună cu tatăl tău. Isabella jură că niciun student la medicină care a asistat-o vreodată nu avea abilităţile tale, zise Maisie. Te-ai gândit să te specializezi în asta? Ai putea studia sub îndrumarea ei. I-ar plăcea să te aibă alături.

— Isabella a studiat la universitate şi e sclipitoare. Dincolo de studiile academice, e o vindecătoare înnăscută şi are un mod de a-i face pe oameni să o accepte. Nu lasă prejudecăţile şi temerile să intervină în îngrijirea pe care le-o oferă pacienţilor. Şi niciodată nu refuză pe cineva care are nevoie de ajutor. Morrigan se gândi la modul în care continuase să-l îngrijească pe Wemys după ce aflase adevărul despre el, indiferent cât de mult îl ura. Ea şi tatăl meu puteau separa sentimentele şi datoria. Eu nu am această abilitate.

Fiona arătă spre grămada de cărţi de pe noptieră.

— Îţi place să citeşti.

— Ai putea să scrii, sugeră Maisie.

— Ai un simţ al umorului foarte dezvoltat.

— Aşa e, încuviinţă Maisie. Ai limba ascuţită ca lama pumnalului pe care îl porţi cu tine, şi ştiu foarte bine asta. M-ai împuns cu ea de multe ori de-a lungul anilor.

— Uite, ai putea scrie satiră, concluzionă Fiona. Versiunea în proză a genului de muncă pe care îl face Madame Laborde.

— Nu pot să fiu altcineva. Nu pot decât să fiu eu însămi, chiar dacă nu ştiu exact cine sunt. Chiar dacă habar n-am în momentul de faţă ce mă aşteaptă în viitor sau unde vreau să fiu într-un an sau zece.

Morrigan se întoarse spre fereastră şi o deschise. Un val de aer rece îi lovi faţa exact când avea nevoie să oprească lacrimile care i se strângeau în ochi. Nu înţelegea ce o făcuse să deschidă un asemenea subiect. În mintea ei, ceaţa în care era învăluit viitorul se îngroşa. Avea dubii că orice avea să fie spus acolo o putea ajuta să vadă în ce direcţie trebuia s-o ia.

Maisie o luă în braţe. Morrigan se rezemă de femeia care îi devenise soră.

— Aş putea sugera că tulburarea se datorează faptului că ai putea fi îndrăgostită, dar mă tem că m-ai arunca pe geam.

— Cred că asta e o sugestie.

— Mă înşel?

Se gândi că poate chiar era îndrăgostită, dar nu era acesta motivul nefericirii ei.

— Îţi aminteşti de luna august de anul trecut? Cât de îngrijorată erai şi cum a trebuit să vorbeşti cu Niall înainte să vă căsătoriţi?

Maisie oftă.

— A fost un moment dificil pentru mine.

— Ştiai cine eşti şi voiai să te asiguri că el îţi înţelege visurile, că îţi respectă drumul ales.

— Fiecare îşi găseşte propriul drum, dar unora le ia mai mult, zise Maisie. Asta e doar ceaţa dimineţii care îţi ascunde viitorul. Trebuie să mergi înainte, să pui un picior

în faţa celuilalt. Drumul o să ţi se arate.

— Mă rog să ai dreptate, dar uneori mi se pare că aud un clopot în depărtare. Mă îndrept spre el, crezând că mă cheamă spre începutul a ceva nou, dar apoi îngheţ. Temerea mea e că într-o zi trecutul o să fie expus şi o să devină nisip mişcător sub picioarele mele.

Capitolul 23

Aidan
Edinburgh

Aidan ascultă clopotele turnului din Tron Kirk care anunţară ora şase. Stând pe scaun în taverna Bull’s Head, se întrebă vag de câte ori le auzise din acelaşi loc.

La masă cu el, căpitanul Ian Bell luă o gură sănătoasă din halba cu bere. Fusese o zi bună pentru amândoi. Bell era unul dintre directorii de la Orphan Hospital din Bailie Fife’s Close, nu departe de locul unde luau cina festivă. Ani întregi lucraseră împreună pentru cazuri în care un tată sau o mamă avea nevoie de un avocat care să-i reprezinte la tribunal, în timp ce copiii aveau nevoie de un acoperiş deasupra capului. Aidan oferea sprijin legal, iar Bell se asigura că micuţii erau îngrijiţi.

În acea zi, Aidan apărase cu succes o femeie arestată la un protest de luna trecută. În acea seară, femeia se reunise cu copiii ei la Orphan Hospital.

Căpitanul fusese uşurat când prietenul lui se întorsese la timp din Inverness pentru acest proces. Aidan îi spusese despre toate întârzierile din nord, despre procesul celor doi fraţi şi despre întâlnirea cu Fiul Scoţiei. Când pomeni de Isabella Drummond, Bell dădu halba la o parte.

— Doctoriţa… Isabella Drummond? Soţia doctorului defunct Archibald Drummond?

Aidan încuviinţă. Numele lui Cinaed şi zvonurile despre legătura lui cu regina şi cu Bonnie Prince Charlie se

răspândiseră prin Scoţia ca un incendiu. Era un astru care apăruse dintr-odată pe cer, iar toată lumea voia să afle mai multe despre el. Însă identitatea soţiei lui era mai puţin cunoscută. Aidan îi povesti despre relaţia lor.

— Întreaga familie Pennington îi este datoare acelei femei, zise Bell.

Aidan ştia că prietenul lui se căsătorise cu Lady Phoebe Pennington, dar fu surprins că aceştia o cunoşteau pe Isabella. O familie puternică şi progresivă, de la graniţa cu Highland, aceştia fuseseră generaţii întregi o forţă a schimbării. Politicile lor aveau multe în comun cu politica lui.

— Isabella Drummond a operat-o pe Millie, sora soţiei mele. I-a salvat viaţa.

Înainte să ajungă la castelul Dalmigavie, Aidan auzise de Isabella şi de abilităţile ei ca medic. După ce o întâlnise, îşi dăduse seama că reputaţia ei strălucitoare nu se ridica la nivelul talentului. Era o minune.

La fel ca Morrigan. Încercă să fie atent la conversaţie şi să nu-şi amintească de sărutul din grădină. Se blestemă că nu se dusese mai devreme la ea. După Samhain. Pierduseră momente preţioase. Îi era dor de ea.

— Există vreo şansă să o vezi din nou?

— Absolut, zise Aidan. De ce?

— Dacă o faci, poţi să-i spui că ne gândim des şi cu drag la ea. Lady Millie tocmai a născut un băiat vara asta. Locuieşte în comitatul Aberdeen.

Era un bărbat pierdut, deoarece până şi menţionarea bebeluşilor îl făcea să se gândească la Morrigan. Poate că erau norocoşi să aibă mai întâi o fetiţă. O fată cu ochii lui Morrigan. Puterea şi curajul ei. Nu-şi dădu seama că îşi plimba degetul peste urma de la sprânceană decât când îi atrase atenţia căpitanul.

— Dacă mă întrebi, cicatricea aia mică de la ochi te face să arăţi mai mult ca un soldat. Bell ridică halba în cinstea lui Aidan. Pentru prietenul meu, care a luptat cu Napoleon până la sfârşit şi tot s-a întors acasă neatins ca să se lupte în sala de judecată!

Aidan pufni. Luptase şi Ian Bell pe continent, dar ajunsese într-o închisoare franceză din Lille după ce fusese rănit grav şi dus la Talavera. El şi Sebastian aveau propriile cicatrici, cu toate că a lui Bell nu se vedea. Nu toate cicatricile proveneau de pe câmpul de luptă.

După ce se întorsese din Franţa, Ian îşi pierduse sora din cauza unui ucigaş din Edinburgh. În timp ce-l căuta, dădu peste iubirea vieţii lui. Deşi Aidan nu ştia chiar toate detaliile poveştii, ştia că ei doi îl opriseră pe prădător.

— Pentru prietenul meu, care a supravieţuit francezilor şi pericolelor din temniţele din Auld Reekie. O să vedem dacă supravieţuieşti şi statutului de tată. Aidan îşi ridică halba. Probabil eşti nerăbdător să te întorci la familia ta în Fife.

— Da. Avem alt copil pe drum.

Aidan zâmbi.

— Felicitări, prietene!

— Se întâmplă ca ieri să fi luat cina cu fratele lui Phoebe. Vicontele a spus că la Advocate’s Close umblă vorba că, în timp ce îi apărai pe cei doi radicali din Elgin, ai spălat pe jos cu judecătorul Ruthven până când acesta a fluturat steagul alb.

— Între noi fie vorba, omul ăla e un nemernic fără inimă. Într-o zi, aş vrea să simtă consecinţele propriilor acţiuni.

— Ei bine, cumnatul meu spune că celorlalţi judecători din Edinburgh le-a plăcut să-l vadă pe Ruthven pus la locul lui. Bărbatul e un…

Uşa se deschise, iar căpitanul se opri când intră Sebastian.

Acesta îi văzu şi o luă spre ei.

— Salutare, Ghiulea.

— Seară bună, Lille.

Se aşezară.

— Aţi auzit veştile? întrebă Sebastian.

Înainte să continue, se auziră urale de afară, iar zgomotul mulţimilor deveni din ce în ce mai puternic.

— Ce anume? întrebă Aidan, care se uită pe fereastră

în timp ce lumea ieşea din taverne şi cafenele. Din ce văd, nu are cum să fie un război şi niciun protest.

Tocmai atunci un bărbat cu faţa roşie dădu buzna pe uşă, strigând:

— Regina a câştigat! I-a învins pe toţi – regi, lorzi. Brougham a fost cel care a reuşit. Se spune că mulţimile l-au purtat pe omul nostru pe umeri pe străzile Londrei!

Cei din tavernă izbucniră în urale.

Regina Caroline se întorsese în Londra ca să fie judecată în faţa parlamentului pentru acuzaţiile de adulter. Totul se bazase pe falsităţi şi acuzaţii inventate de regele gelos, care cerea un divorţ pe care ea nu era dispusă să i-l ofere. Henry Brougham o apărase şi se pare că făcuse asta cu succes. Aşa cum dovedeau uralele din stradă, continua să fie regina oamenilor.

— Ei bine, asta e vestea mea, zise Sebastian sec. Dar asta vine pentru tine chiar de la omul zilei.

Împinse o scrisoare pe masă.

În timp ce ceilalţi doi bărbaţi vorbeau despre evenimentele surprinzătoare de la Westminster, Aidan deschise scrisoarea de la Henry Brougham şi o citi. Regina voia să-l vadă imediat.

Capitolul 24

Morrigan

Diligenţa mergea acum între Edinburgh şi Inverness zilnic, iar în ultimul an ruta fusese extinsă până la Thurso, coasta cea mai nordică a Scoţiei. Lumea se micşora. Din Inverness, un călăreţ trimis de Searc aducea scrisori în fiecare zi în Dalmigavie, un lucru de care nu se mai auzise în urmă cu câţiva ani.

Morrigan ştia că, de când ajunseseră în Highland, Maisie coresponda în mod regulat cu oraşele din sud. Îi scria unei femeie pe nume Lila, care organiza întâlnirile

Societăţii pentru Reformă Feministă din Edinburgh în absenţa ei şi a Fionei. Comunica şi cu numeroase ziare pentru publicarea articolelor sale. Încă de dimineaţă Maisie se aşeza la birou şi aşteptă mesagerul.

Într-o dimineaţă întunecată de la începutul lunii decembrie, primi o scrisoare care, spre surprinderea ei, era adresată lui Morrigan.

— Cine mi-ar scrie aici?

— Poate că e de la domnul Grant. Maisie îi aruncă o privire cu subînţeles. Te las să te pierzi în fiecare cuvânt.

Scrisul nu-i era familiar, dar nici nu ştia cum scria Aidan. Nu era nicio iniţială sau alt semn pe sigiliul de ceară. Sigiliul Grant cu siguranţă ar fi fost uşor de recunoscut. Morrigan fu temătoare când se duse la fereastră şi deschise scrisoarea.

Îi luă numai o clipă ca să observe conţinutul şi, cu fiecare rând, i se făcu tot mai rău.

Domnişoară Drummond,

Am nevoie urgentă de o sumă mică de bani, mai exact 100 de lire. Sunt prieten cu unchiului tău, Robert Wemys, din Perth.

Mai mult decât un prieten, sunt ca fratele lui. Datorită relaţiei noastre, mi-a dezvăluit detaliile unui eveniment şocant şi sordid dintre voi doi.

Potrivit cuvintelor lui, l-ai atras în dormitorul tău cu o îndrăzneală deloc potrivită pentru o tânără. Din ce mi-a spus, aţi vorbit şi a tras concluzia că era bine-venită o anumită consolare.

Aveam de gând să trimit această poveste mai multor ziare care ar plăti frumos pentru informaţii despre anumite femei care nu numai că au o relaţie de familie cu Fiul Scoţiei, dar au şi o înţelegere cu un avocat, domnul Aidan Grant din Carrie House. Dintr-un simţ profund de onoare şi decenţă, vreau să te asigur că asemenea informaţii scandaloase nu o să vadă niciodată lumina tiparului.

Sunt nerăbdător să primesc suma menţionată mai sus

şi aş fi onorat să te întâlnesc în persoană. Atunci o să putem să vorbim faţă în faţă despre nevoile mele financiare, la cabana de vânătoare aflată între castelul Dalmigavie şi acest oraş. Dacă eşti de acord, putem să ne întâlnim pe 8 decembrie, în jurul orei 10 dimineaţa.

Până atunci, doamnă, continui să fiu servitorul tău umil,

K. Baker

Morrigan respiră greu, furia împingând un ţipăt din pieptul ei. Fusese victima unui comportament groaznic, iar acum nemernicul acesta avea de gând să o şantajeze. Avea să facă public un secret cu care trăise în toţi aceşti ani, un efort făcut de dragul celor din jur. Deschise cu putere uşa şi ieşi valvârtej din cameră. Acest vierme, K. Baker, era detestabil, dar era imposibil să-şi imagineze cum o persoană putea fi atât de malefică încât să se laude cu un lucru groaznic ce i se întâmplase unui copil. Şi să mintă în legătură cu asta! Citi scrisoarea din nou. Nu exista niciun indiciu în privinţa datei când se întâmplase asta. Oare bărbatul insinua că ea fusese adultă?

Morrigan auzise că starea lui Wemys se deteriora pe zi ce trecea, dar bărbatul nu putea muri atât de curând.

— Morrigan?

Tânăra nu-şi dădu seama unde se ducea până când nu se trezi faţă-n faţă cu Isabella, care ieşea din cabinetul ei medical.

— Ce s-a întâmplat?

Era prea supărată ca să vorbească, iar cuvintele li muriră pe limbă.

Isabella o luă imediat de mână şi o trase înăuntru, închizând uşa în urma lor. Se uită la scrisoarea din mâna ei.

— Ţi-a scris Aidan?

— Nu e de la el, nu are motiv să-mi scrie. Dar de ce ar crede un străin că e ceva între noi?

Fără să ceară voie, Isabella îi luă scrisoarea din mână şi o citi. Pe măsură ce se înfurie, faţa îi căpătă o nuanţă închisă de stacojiu.

— Cine ţi-a dat asta?

— A venit prin poştă de dimineaţă.

— Cine ar face aşa ceva?

— Wemys e probabil în spatele ei. A minţit un alt nemernic. Oribil!

— Trebuie să-l faci să vorbească despre asta.

Avea dreptate. Dacă Baker ştia, atunci în faţa câtor persoane se lăudase Wemys? Se prefăcuse că avea remuşcări şi căuta iertare. Dar scrisoarea dovedea că răul din el nu avea limită. Se lăudase cu păcatele lui peste tot. Era de-a dreptul josnic.

— Mi se pare că momentul ales e foarte ciudat. De ce acum? Dacă a ştiut în toţi aceşti ani ce s-a întâmplat, de ce nu l-a şantajat pe Archibald? Tatăl tău ar fi plătit oricât ca să te protejeze de un scandal public.

— Probabil a crezut că tata l-ar omorî. Nu e nimic acolo care să nu indice că totul s-a întâmplat luna trecută sau anul trecut.

— Acelaşi lucru i se poate întâmpla escrocului acum. Sunt sigură că Cinaed, Niall, Blair şi Searc s-ar lupta între ei ca să fie cel care îi trage un glonţ în frunte acestui bărbat. Ştii cât de mult te apreciază.

Blair l-ar fi omorât fără să întrebe de ce, dar ceilalţi ar fi dorit să afle motivul. Morrigan se grăbi spre camerele din turn împreună cu Isabella şi se gândi la Aidan. Viitorul lui prindea viaţă chiar în acel moment. Speranţele multora apăsau pe umerii lui. Nu voia să-l compromită.

Dar cum era posibil ca Baker să ştie de legătura ei cu Aidan? Bănui că oricine îi văzuse împreună de Samhain putea să suspecteze că exista un ataşament.

Scrisoarea îi ardea degetele. Nimic nu era simplu. Situaţia nu avea să aibă un final rapid. Dacă povestea lui Baker devenea publică, nu avea să se menţioneze cât de tânără era când se întâmplase totul. Ziariştii aveau să publice minciuni şi să spună că era o sirenă incestuoasă şi seducătoare. Se gândi la caricaturile lui Madame Laborde. Acestea atrăgeau atenţia chiar dacă erau minciuni. Aveau să fie caricaturi legate şi de asta? Cât de departe erau

capabili să meargă pentru a înfăţişa un eveniment atât de oribil? Lacrimile îi înceţoşară vederea şi le şterse cu discreţie.

— Orice ar fi, oricum trebuie rezolvată problema, sunt alături de tine, îi spuse Isabella când ajunseră la camera lui Wemys. O să te ajut cum consideri tu că e mai potrivit.

O durea inima. Morrigan crezuse că închisese uşa trecutului. Voia să-l lase să moară, să lase totul în urmă şi să privească spre viitor. Dar uşa fusese larg deschisă încă o dată. Era expusă, vulnerabilă. Nu avea scăpare. Răutatea lui avea să-i supravieţuiască.

Trecură pragul, dar nu voia să se aventureze prea departe. Isabella vorbi cu servitoarea care îl supraveghease pe Wemys şi femeia ieşi în tăcere.

Scheletul vlăguit al unui corp era tot ce rămăsese sub pătură. Bărbatul era mult mai slăbit decât ultima oară când îl văzuse. Respira greu şi neregulat.

Morrigan o privi pe Isabella ducându-se lângă patul lui. Închise ochii şi încercă să-şi limpezească gândurile şi să hotărască ce avea să facă.

Plătirea lui Baker nu era o soluţie. Uciderea lui era, în cel mai bun caz, o soluţie temporară. O persoană ca el mai mult ca sigur că îi pusese în gardă pe alţi ticăloşi să vină cu acuzaţii de crimă dacă el nu se întorcea de la întâlnire.

Nu voia să-i rănească pe oamenii pe care îi iubea. Morrigan nu voia ca puţina pace pe care o aveau să le fie furată. Nu voia ca vieţile lor să fie riscate doar pentru ea. Dacă pleca? Atunci cel puţin n-ar fi fost nicio conexiune care l-ar fi putut răni pe Aidan. El avea cel mai mult de pierdut. Când ea, Isabella şi Maisie plecaseră din Edinburgh, se îndreptaseră spre Halifax, în Canada, ca să dispară şi să înceapă o viaţă nouă. Dacă făcea asta singura?

Ezită. Exact asta făcuse tatăl ei. O luase şi fugise.

O privi pe Isabella consultându-l pe Wemys.

— Trebuie să ia mai mult laudanum, zise femeia când se întoarse la Morrigan. Dar nu o să i-l dau până când nu se trezeşte şi nu vorbeşti cu el.

Morrigan crezuse că o armă în mână o putea proteja, însă în momentul de faţă avea cel mai mult nevoie de o minte limpede, puternică. Avea nevoie de o strategie ca să învingă persoane malefice precum Baker şi Wemys în propriul lor joc bolnav. Se aşeză pe bancheta de lângă fereastră, iar Isabella luă loc lângă ea.

— Nu am fost alături de tine în primii şase în care ai fost în viaţa mea, dar acum s-a sfârşit.

Morrigan simţi că putea respira din nou când Isabella o luă în braţe. Mamă, soră, prietenă – Isabella era toate aceste lucruri pentru ea şi nu numai. Şi era bine că nu o lăsase singură.

Nu fu sigură cât aşteptară, însă într-un final Wemys începu să se agite. Începu să tuşească, iar sângele i se strânse în colţurile gurii. Morrigan mai aşteptă puţin, până când bărbatul deschise ochii. Îi luă puţin lui Wemys să se concentreze asupra ei. Când o făcu, o lacrimă îi curse pe faţă. Expresia lui exprima frică, înfrângere şi tristeţe.

— Eşti aici ca să vezi cum mor.

— Nu. Morrigan îi dădu scrisoarea. Am primit asta azi.

O senzaţia de calm o copleşi, luând-o prin surprindere. Poate că se datora timpului petrecut cu Isabella. Sau pentru că ştia că Wemys murea. Sau pentru că recunoscuse că era o luptătoare. Pentru prima oară în viaţa ei, Morrigan era deasupra haosului, observând detaşată evenimentele. Ea deţinea controlul, capabilă să îşi facă timp ca să gândească şi să ia decizii. Strategia lui Aidan fusese să folosească mărturia acestui bărbat ca să contracareze acuzaţiile aduse de guvern fraţilor Chattan. Se gândi că îl putea convinge să lase în urmă o scrisoare, un document în care Wemys recunoştea ce-i făcuse. Atunci nu ar mai fi fost secrete de dezvăluit. Toată lumea avea să afle adevărul.

Dar avea destulă forţă să înfrunte acest scandal aici, în Scoţia? Să lupte cu acest rău continuu care o bântuia? Sau trebuia să fugă? În timp ce toate aceste întrebări îi treceau prin minte, Isabella apăru lângă ea şi o luă de mână.

Morrigan ştia răspunsul dinainte. Avea să rămână. Avea să lupte.

Simpla sarcină de a ridica hârtia la ochi necesită mult efort. Mâna îi tremura. Morrigan îi urmări faţa în timp ce citea scrisoarea. Într-un final, Wemys lăsă foaia să cadă.

Morrigan o ridică.

— Cum? Cum putea Baker să ştie? Ce minciuni i-ai spus?

Bărbatul închise ochii şi încercă să inspire. Până la urmă, reuşi să pronunţe câteva cuvinte.

— Scrisoarea din mâna ta nu e de la Baker. El e doar o unealtă. Un mesager. Burney e în spatele scrisorii.

Morrigan simţi cum pământul se cutremură sub ea.

— Cum ar putea să ştie Burney ce mi-ai făcut?

Bărbatul îi evită privirea. Nu se putea uita la ea.

— Tatăl tău a venit după mine. Eu mă ascundeam în camerele lui Baker din Perth. A lăsat o scrisoare. A ameninţat că o să mă omoare pentru… pentru ce ţi-am făcut.

Morrigan se gândi la tatăl ei, care plecase şi se dusese în Perth. Îşi luase pistolul. Era sigură că l-ar fi omorât pe Wemys dacă l-ar fi găsit.

— Baker m-a obligat să mărturisesc ce am făcut. A furat scrisoarea tatălui tău, iar mai târziu i-a dat-o lui Burney.

— De ce?

— Amândoi am lucram pentru el. Burney strângea informaţii despre toată lumea. Plătea bine pentru orice putea să folosească împotriva duşmanilor lui.

Tuşi atât de violent încât, pentru un moment, Morrigan crezu că bărbatul nu avea să mai respire. Îi luă puţin să-şi revină.

— Aşa lucrează Burney. Strânge secrete, apoi le răstălmăceşte şi creează un scandal acolo unde nu e nimic. Aşa îi convinge pe oameni să lucreze pentru el. Wemys se luptă să respire. Acum le foloseşte ca să se răzbune pe tine. A creat o poveste atât de şocantă, că vă poate distruge şi pe tine, şi pe cei din jurul tău înainte să ai ocazia să explici

totul. Însă e un test. Aşteaptă să vezi cum o să reacţionezi. Dacă plăteşti, o să ştie că te are la mână.

— Şi dacă nu plătesc?

— Tot te are la mână.

Morrigan se gândi la caricaturi. Ar fi putut suporta să fie ea subiectul unor astfel de afişe, lipite pe toate zidurile?

— Învinge-l în propriul lui joc. Wemys gemu din cauza durerii. Era din ce în ce mai slăbit. Ţi-a aruncat o momeală. Prinde-o! Prinde vulpea cât e încă în vizuină. Bărbaţii Mackintosh o să ştie ce să facă cu el.

Morrigan avea atâtea întrebări! Voia să ştie cât mai multe despre Burney. Wemys vorbi în continuare. Îi spuse tot ce-şi amintea până când nu mai putu continua.

Isabella îi dădu o doză de laudanum ca să-i uşureze durerea. Cele două femei stătură lângă patul lui în timp ce se trezea şi îşi pierdea cunoştinţa din nou.

Apoi. La apus, nu mai respiră.

Capitolul 25

Aidan
Brandenburgh House, Hammersmith, Anglia

Salonul din reşedinţa reginei, aflată la periferia Londrei, era decorat adecvat, cu perdele aurii din brocart, covoare persane şi mobilier Sheraton de la o generaţie anterioară. Natura ei sfidătoare era însă evidentă din pricina a trei scaune concepute de scoţianul Robert Adam, aflate lângă şemineu, şi a etalării ostentative de tablouri cu peisaje italiene pe pereţi. În ochii naţiunii, fusese absolvită de presupusa ei aventură cu contele de Bergami, dar nu avea să pună o faţadă în faţa vizitatorilor săi. Aidan auzise că, potrivit unui zvon, urma să publice o carte de memorii.

Procesul reginei Caroline din Casa Lorzilor era în urmă, dar lui Aidan îi era clar că aceasta ştia că luptele ei nu se terminaseră. Aflată lângă fereastră, arătă spre stradă,

dincolo de gardul de fier.

— Timp de o săptămână, negustorii din acest sat au aprins focuri acolo, domnule Grant. Regina îşi întoarse privirea întunecată în direcţia lui şi arătă spre Henry Brougham, care stătea lângă şemineu. Bunul meu prieten de acolo mi-a spus că regele a fost furios când a văzut cât de fericiţi au fost oamenii pentru răzbunarea mea.

— A fost un moment satisfăcător, Excelenţă, să văd întreaga ţară bucurându-se la auzul triumfului, răspunse Brougham.

Regina îi făcu semn cu mâna.

— Deşi ar fi fost mai satisfăcător să văd cum cade guvernul lui Lord Liverpool şi îi dă afară pe toţi nemernicii ăia, începând cu escrocul Lord Sidmouth.

— Aşa e, doamnă. Directorul Ministerului de Interne a fost prea independent.

Femeia se întoarse spre Aidan.

— Dar mi s-a spus că Sidmouth şi acoliţii lui au fost ţinta furiei tale în Inverness, domnule Grant. L-ai învins pe Sir Rupert Burney. Excelent!

Aidan făcu o scurtă plecăciune.

— Mulţumesc, Maiestate, dar a fost o înfruntare minoră.

— Nu-ţi subestima victoria şi nici cât de departe sunt dispuşi să meargă pentru a te pedepsi pentru felul în care i-ai umilit. Ştim că duşmanii noştri de aici nu o să aibă linişte până când nu ne ard în focurile aprinse chiar de ei. Nu e adevărat, domnule Brougham?

— Aşa e, doamnă.

Regina era o femeie scundă şi activă, iar în prezenţa ei Aidan simţi aceeaşi energie pe care o simţise în prezenţa lui Cinaed, fiul ei. Amândoi aveau o charismă care atrăgea atenţia asupra lor. Se gândi că regina Caroline era o forţă cu care regele simţea că nu putea concura – şi pe bună dreptate.

— Eforturile lui Prinny de a mă da la o parte au scos la suprafaţă nişte prieteni neaşteptaţi. Arătă spre scaunele tapiţate de lângă şemineu, iar cei trei luară loc. Acesta e

motivul pentru care i-am cerut lui Brougham să te aducă în Londra. Am aflat că nici măcar cei din casa mea nu sunt de încredere când vine vorba de secrete.

— Sunt la dispoziţia dumneavoastră, doamnă, îi spuse Aidan.

— Mulţumesc, domnule Grant, ştiu că eşti de încredere. Am o sarcină foarte importantă pentru tine. William, fratele mai mic al regelui, mi-a făcut o vizită în timpul procesului. Pe ascuns, bineînţeles. Cu toate astea, faptul că ducele de Clarence a fost aici, în salonul meu a fost o amabilitate pe care nu o s-o uit.

Ochii i se plimbară spre tabloul aprins colorat cu o vilă italiană în timpul verii. Scena era remarcabilă, dar contrasta şi mai puternic cu iarna gri din Londra. O amintire a zilelor mai însorite, se gândi Aidan.

— El şi soţia lui, Adelaide, au fost singurii din familie care mi-au trimis condoleanţe în Italia după moartea fiicei mele, Charlotte.

Poate nu chiar zile însorite. Aidan îi ascultă vorbele şi îşi dădu seama că ducele de Clarence dădea dovadă de mai mult caracter decât fraţii lui mai mari. Regele trăise o viaţă de destrăbălare, iar ducele de York, moştenitorul, se părea că mânca şi bea ca să ajungă în mormânt.

Regina tăcu o clipă, dar îşi reveni imediat.

— William ştie despre fiul meu Cinaed.

După călătoria ei clandestină în Highland, începuseră să circule zvonuri, aşa că legătura ei cu Fiul Scoţiei nu fusese deloc surprinzătoare. Aidan avea impresia că întreaga naţiune ştia asta.

— Clarence a fost interesat să afle mai multe despre el, mai ales ce intenţii are legate de viitorul din Highland.

Sigur că era interesat, se gândi Aidan. Ducele de Clarence era din casa de Hanovra şi al treilea la rând pentru coroană. Fiul Scoţiei era o ameninţare pentru ei toţi.

— Nu i-am răspuns la niciuna dintre întrebări, dar, când l-am întrebat dacă ar lua în considerare o întâlnire cu Cinaed, a fost extrem de nerăbdător.

Aidan se uită la Brougham. Îşi dădu seama de

importanţa unui asemenea eveniment.

— Mulţi cred că rege o să fie Clarence. Sunt slabe şanse ca fraţii lui să ofere moştenitori legitimi. Regele nu o s-o facă, îţi garantez, decât dacă mă ucide. Ceea ce, desigur, e posibil. Regina îi susţinu privirea lui Aidan. Vorbea serios. Dar ducele ştie că e interesul lui şi al regelui să aibă conexiuni mai bune cu nordul. Mi-a spus, în confidenţialitate, că a simţit că guvernul a eşuat lamentabil în ce priveşte responsabilităţile faţă de Scoţia.

Când regina se ridică, la fel făcură şi bărbaţii.

— Clarence a fost de acord să se vadă cu Cinaed. Tu, domnule Grant, trebuie să îndeplineşti acest lucru.

Capitolul 26

Morrigan

Două scrisori veniră de la Aidan în aceeaşi zi şi nici că ar fi putut ajunge într-un moment mai bun. Le scrisese la distanţă de o săptămână, iar Morrigan se simţi mai bine chiar înainte să rupă sigiliul.

Prima scrisoare conţinea, în mare parte, veşti despre călătoriile lui. Aidan, care îi scrise din Edinburgh, îi povesti despre un caz pe care îl câştigase şi menţionase doi prieteni pe care îi aveau în comun. Oraşul încă era copleşit de spirite rebele şi furie împotriva Coroanei. Fără să renunţe la tonul serios, îi scrise că vizitase bibliotecile de lângă St. Giles. Cumpărase nişte cărţi pe care avea să le trimită la Dalmigavie. Titlul uneia era foarte important. Era o perspectivă filosofică asupra dragostei – *Dragoste şi furie*. *O poveste de altfel adevărată. O serie de scrisori între persoane ale căror nume ar fi probabil menţionate dacă ar fi mai puţin cunoscute sau mai puţin deplorabile.* Terminase scrisoarea cu un post-scriptum în care scrise că fratele lui voia ca ea să îşi amintească de el.

A doua scrisoare veni din Londra. Fusese chemat acolo cu afaceri de Henry Brougham, care era în centrul atenţiei populare în urma victoriei din parlament împotriva

duşmanilor reginei. Morrigan nu-şi putu ascunde zâmbetul când el îi scrise că un vânzător de pe Bond Street îi vânduse un pamflet politic de mare importanţă, pe care avea să-l aducă personal înapoi în Highland, deoarece serviciul poştal nu era chiar de încredere. Titlul cărţii era *Cine este mirele? Din descoperirile nupţiale.* În acest post-scriptum, regretă să-i spună că fusese forţat să-l omoare pe fratele lui, Sebastian, după o perioadă de provocări intense. Însă Aidan nu putea să-i dezvăluie esenţa problemei.

În aceeaşi zi, Morrigan trebuia să se întâlnească cu şantajistul ei.

Cabana de vânătoare era veche, dar în continuare o clădire impresionantă. Morrigan se mai oprise o dată acolo, în drum spre Inverness, când un cal se îmbolnăvise. Aproape de drum, cabana era destul de izolată pentru această întâlnire cu Baker, însă destul ce sigură pentru ea. Era tot terenul clanului Mackintosh şi ştia că era observată când intră în poiana care dădea spre râul din depărtare şi în vale.

Lângă un grajd dărăpănat, un bărbat scund agitat, într-o haină groasă din lână şi cu pălărie stătea lângă calul său. Când se apropie, văzu clar că bărbatul tremura. Morrigan se întrebă dacă motivul era vântul rece sau frica.

Tânăra îşi îndreptă iapa la câţiva paşi de el. Nu descălecă.

— Baker?

Bărbatul îşi scoase pălăria, o ţinu aproape de piept şi încuviinţă.

— Da, domnişoară. Kenneth Baker.

— Mi-ai trimis o scrisoare.

Pentru prima oară, Morrigan îl privi cu atenţie şi observă pielea pătată şi nasul roşu. În loc să o privească fix, privirea i se plimba agitată spre aleea dinspre drum. Părea să aştepte ca un mistreţ sălbatic să iasă din tufişuri în orice clipă şi să îl rupă în bucăţi sau nişte luptători Mackintosh. Îşi aşeză pălăria din nou pe cap.

— Da, domnişoară.

— Ai cerut bani.

— Da, 100 de lire. Am menţionat asta în scrisoare.

— O să poţi păstra toţi banii sau trebuie să-i dai lui pe toţi?

Baker o fixă cu privirea, neînţelegând ce spunea ea.

— Să îi dau pe toţi cui?

— Ştii cui. Lui Sir Rupert Burney. Sau acoliţii lui o să-i ia de la tine? O grămadă de escroci şi hoţi. Nu eşti de acord?

Începu să spună ceva, primul lui impuls fiind negarea, dar se opri şi se bâlbâi. Morrigan îl întrerupse. Pur şi simplu nu mai suporta.

— Nu o să fiu luată de fraieră, Baker, nici de tine, nici de stăpânul tău. O să-i transmiţi un mesaj din partea mea. Spune-i că vreau să-mi păstrez trecutul privat.

Baker făcu o grimasă, uitându-se la pământul dintre ei, iar Morrigan ştiu că această întâlnire nu mergea aşa cum crezuse el.

— Atunci plăteşte 100 de lire, domnişoară, zise el plin de speranţă, deşi suna mai mult ca o întrebare.

Tânăra se încruntă şi clătină din cap.

— Nu am atâţia bani aici, în munţi. Sir Rupert ar trebui să ştie asta şi nu sunt dispusă să cer suma asta de bani nimănui din castelul Dalmigavie din moment ce nu vreau să audă minciunile tale.

Baker se îndreptă. Se părea că simţea că păşea pe un teren mai solid.

— Se pare că te afli într-o situaţie dificilă.

— Nu atât de dificilă precum cea în care te afli tu.

— Cum adică, domnişoară?

— Vreau scrisoarea pe care i-ai dat-o lui Sir Rupert. Scrisoarea tatălui meu.

Bărbatul o fixă cu privirea, fiind din nou luat prin surprindere.

— Ştiu că ai luat-o de la Wemys şi o vreau înapoi. Nu e vorba de suta de lire. Stăpânul tău trebuie să-mi spună exact ce vrea în schimb.

— Nu ştiu ce să zic, domnişoară, nu mi-a zis asta. E prea… Poate că ar trebui să vorbeşti chiar tu cu el.

— O s-o fac. Se aplecă în şa. Aş fi vorbit cu el chiar azi dacă ar fi avut curajul să vină. Poţi să-i spui şi asta.

Baker făcu ochii mari.

— Nu ar veni niciodată. Se uită în jur. Nu e un loc sigur.

— Exact. Cu toate astea, te-a trimis pe tine. Uită-te în jur! Eşti pe teritoriu Mackintosh. Ştii ce ar face oamenii lordului unui bărbat ca tine? Mai ales dacă le spun că te-a trimis Sir Rupert?

Făcu o pauză, lăsându-l să asimileze greutatea cuvintelor.

Bărbatul se apropie de cal.

— Te-ar agăţa de zidurile castelului din Dalmigavie. Ai ajunge mâncare pentru porci. Cum te simţi să fii atât de dispensabil?

— Nu prea bine. Era mai palid decât când ajunsese Morrigan. Dar Sir Rupert nu o să fie fericit, domnişoară. Am avut instrucţiuni. Am scris scrisoarea. Trebuia să plăteşti. Şi după aceea urma să-mi spună care e următorul pas. Poate te întorci înapoi cu mine.

— O domnişoară neajutorată ca mine? Nu ar fi deloc sigur pentru mine, nu-i aşa?

Cel puţin bărbatul avu decenţa să clatine din cap.

— Nu, domnişoară.

— E malefic. Ştii asta. Şi eu ştiu asta. Dar amândoi ştim că nici tu, nici eu nu-l putem învinge.

— Aşa e, domnişoară.

— Foarte bine, Baker. Asta vreau să faci. Du-te înapoi la Sir Rupert şi trimite-i salutările mele. Spune-i că nu am bani, dar că nu vreau să fie neînţelegeri între noi. Şi că vreau scrisoarea tatălui meu.

Baker clătină din cap.

— Îţi spun, domnişoară, nu o să fie fericit absolut deloc. Nu o să iasă bine nici pentru tine, nici pentru mine. Lui Sir Rupert îi place ca planurile lui să fie respectate.

Morrigan se întrebă în câte capcane fusese atras Baker de-a lungul anilor. Potrivit lui Wemys, bărbatul dusese cu succes şase grupuri de reformatori care nu

suspectau nimic în ghearele lui Sir Rupert. Părea însă prea simplu. Poate tocmai ăsta era însă farmecul lui. Acesta şi respectarea instrucţiunilor lui Sir Rupert.

— Lumea nu e un loc fericit, nu-i aşa, Baker? Morrigan scoase o scrisoare din buzunar şi i-o întinse. Asta o să-l facă să se simtă mult mai bine.

Baker o privi cu suspiciune şi se foi.

— E pentru mine?

— E pentru Sir Rupert. Numai pentru el.

Morrigan aşteptă până când lacheul îşi făcu destul curaj să ia scrisoarea din mână. Se retrase rapid.

— Ce e înăuntru o să-mi demonstreze valoarea. Îi transmite dorinţa mea de a coopera în schimbul biletului tatălui meu. Ai încredere în mine, o să fie satisfăcut!

Morrigan nu aşteptă un răspuns. Îşi întoarse calul şi o luă spre Dalmigavie.

În scrisoarea pe care i-o dădu lui Burney, îi dădea nişte informaţii valoroase, precum locaţia din Maggot Green a unui depozit care conţinea o grămadă de arme ce dispăruseră dintr-un transport britanic în urmă cu un an.

Aşa cum îi spuneau Cinaed şi Niall mereu, uneori trebuia să pierzi o bătălie ca să câştigi războiul.

Capitolul 27

Aidan

O scrisoare de la Morrigan îl aştepta când se întoarse din Edinburgh în Londra. Tonul ei era cordial. Găsise un volum în bibliotecă pe care trebuia să-l citească, să-l studieze şi să-l memoreze la întoarcerea în Dalmigavie. Titlul era *Vina a fost numai a lui. O serie de scrisori. Semnate de o lady.* În post-scriptum scrisese că avea încredere absolută în abilităţile de vindecare ale lui Sebastian.

Iarna luase cu asalt munţii când Aidan şi Sebastian se

întoarseră în Dalmigavie. Când cei doi bărbaţi se apropiaseră de castel în ziua anterioară, înainte de Hogmanay, zăpada acoperi satul. Indiferent de vreme, inima lui Aidan se încălzi la gândul că Morrigan era în siguranţă dincolo de acele ziduri.

Înainte să ajungă la munţii care se ridicau deasupra oraşului Inverness, el şi fratele lui se opriră la Carrie House pentru Crăciun. Pentru prima oară după război, Aidan nu mai privi proprietatea ca fiind o amintire a celor dragi pe care îi pierduse. În schimb, îi inspiră un viitor. O casă unde el şi soţia lui puteau petrece timp, între datoriile lui la tribunal şi posibil în parlament.

În timp ce privea câmpurile acoperite de zăpadă şi mlaştini, abia aştepta să-i arate Carrie House lui Morrigan. Poate în primăvară, când câmpurile aveau să fie pline de orz verde, iar şi pajiştile – presărate cu flori mov şi albe. Şi peste tot aerul avea să fie umplut cu parfum de grozamă.

Când descălecă la han, îşi spune că trebuia să vorbească cu Cinaed înainte să o vadă pe Morrigan.

Cinaed, Niall, Searc şi lordul se strânseră în birou ca să-l salute. Lachlan nu arăta prea bine. Devenea din ce în ce mai fragil. Chiar şi cu baston, abia putea să meargă fără ajutor, iar o oboseală profundă era evidentă în trăsăturile ale. Însă, indiferent de declinul fizic, mintea părea să fie în continuare ascuţită.

Aidan le explică pe scurt cerinţa reginei şi aranjamentele pe care le făcuse cu ducele de Clarence.

— Este nepotul lui Butcher Cumberland, le aminti lordul tuturor.

— Însă e cel mai puţin detestabil, interveni Searc. Bărbatul e de partea Scoţiei. Şi amanta lui de 20 de ani era irlandeză. A avut zece copii cu ea. Nu are cum să fie aşa de rău.

— O să apuce să fie rege, le spuse Niall. Toată lumea ştie asta. Departamentul de Război şi Amiralitate îl respectă. Acum mai bine de un an, înainte să moară regele bătrân, am auzit că arhiepiscopul de Canterbury a declarat deschis că ducele de Clarence o potrivit să conducă.

Aidan încuviinţă.

— Regele nu a avut parte încă de încoronarea formală, însă Brougham spune că până şi susţinătorii lui din parlament s-au săturat de dramatismul lui egoist şi de atitudinea agresivă.

Procesul pe care îl câştigase Henry Brougham în numele reginei abia se terminase, iar regele cerea ca oamenii lui să găsească alt mod de a divorţa de ea. Însă cel mai recent zvon era că toţi consilierii lui îi spuseseră foarte clar că următoarea acţiune avea să implice detalii despre relaţiile adultere ale regelui, care urmau să fie cunoscute de public. Viitorul monarhiei avea să fie în pericol într-o perioadă în care naţiunea avea probleme mult mai importante de care să se ocupe.

— Dar Clarence nu e următorul la tron, zise lordul. Mai e celălalt. Ducele de York.

— Interesele lui York sunt limitate la distracţia alături de aristocraţia Londrei, răspunse Aidan. Nu poate să vadă dincolo de mâncare, băutură, cărţi de joc şi curse cu cai. Iar sănătatea lui se înrăutăţeşte. Anul trecut, a fost scos din loja lui de la Ascot. Au spus că s-a întâmplat din cauza căldurii, dar se zvoneşte că ducele a suferit un uşor atac de apoplexie. La clubul White se pun pariuri că York nu o să trăiască destul ca să fie rege.

— Aşa că rămâne ducele de Clarence.

Aidan se întoarse spre Cinaed. Părerea lui era singura care conta.

— Ce părere ai de o întâlnire cu ducele?

— Am auzit că a mers pe mare când era tânăr. Avem asta în comun.

Deşi Aidan se îndoia că experienţa lui Cinaed fusese la fel de sigură ca a regelui, îşi ţinu gândurile pentru el.

— Ce crezi că poţi să realizezi cu această întâlnire? întrebă lordul.

— Dacă o să fie rege, aşa cum crede mama, atunci o să avem pe cineva care susţine reforma. Pe cineva care poate ajuta Scoţia să aibă o voce mai puternică în guvern.

Pe parcursul discuţiei, Searc ne plimbase prin cameră,

apoi se opri brusc.

— Dar ce vrea în schimb?

Toate privirile erau fixate asupra lui Aidan.

— Vrea să-l audă pe Cinaed spunând că nu e interesat de tron. Acestea nu erau chiar cuvintele exacte ale ducelui, dar acesta era mesajul. Cred că vrea să vadă cu ochii lui dacă Fiul Scoţiei e o ameninţare pentru viitorul lui.

Toată lumea din cameră ştia răspunsul. Cinaed fusese foarte clar. Nu voia să fie rege.

— Trebuie să ne arătăm feţele. Ca scoţieni. Ca oameni ai munţilor, zise Cinaed cu convingere. Trebuie să vadă mai mult decât lorzii cu care poate a băut în Londra. Ce îi pot spune ei despre oamenii care mor de foame în Maggot?

Toată lumea încuviinţă.

— Când a fost ultima oară când un rege englez a venit în Scoţia? întrebă Lachlan.

— Încă nu e rege, le aminti Niall.

— E foarte aproape de tron, interveni Searc. În 200 de ani, niciunul nu a venit. Iar el vine în munţi. Nu o să te trimitem la el.

Aidan le spuse toate detaliile întâlnirii lui. El şi Brougham se văzuseră cu regele în cea mai nouă aripă de vest a palatului Kew.

— Din motive evidente, regele nu o să afle niciodată de această întâlnire cu tine. Se zvoneşte să ducele vine în Inverness ca să afle mai multe despre întârzierile construirii canalului caledonian.

Toată lumea din cameră începu să vorbească în acelaşi timp. Toţi aveau câte o părere despre proiectul dezastruos. Iniţial, acesta trebuise să fie o cale navigabilă pe continent, care să protejeze transporturile engleze de ameninţarea navelor franceze de război. Canalul trecea prin Great Glen, de la Fort William la Inverness.

Aidan ştia că insistenţa de a construi canalul venise din partea Marinei Regale. Asta îi dăduse ducelui, ca amiral al flotei, un motiv bun să vină în Inverness.

— Un proiect de şapte ani, pufni Lachlan.

— Au risipit deja zece ani, adăugă Aidan. Şi aproape

de 800000 de lire.

— Asta în mare parte datorită unui anumit membru al clanului, zise Cinaed arătând spre Searc.

— E adevărat. Recunosc că e posibil să fi fost implicat în începerea proiectului, zise el părând vinovat. Dar nu aveam să-i ajut pe afurisiţii englezi în efortul de a porni un război, nu-i aşa? Şi un bărbat nu poate fi învinovăţit că face câteva lire când poate.

Aidan auzise că acel canal avea să fie deja istorie înainte să fie terminat. Cu o adâncime de patru metri, nu era destul de adânc pentru multe dintre vasele noi care erau construite.

— Cine ştie că vine ducele? întrebă Searc, care evident voia să pună capăt discuţiei.

— Probabil cei care se află la comandă la Fort George şi Fort William trebuie să fie anunţaţi, sugeră Niall.

— Pentru ca prietenul nostru, Sir Rupert, să afle?

Aidan văzu o licărire în ochii lui Searc şi se întrebă dacă exista alt plan despre care nu i se spusese.

Capitolul 28

Morrigan

Din cauza zăpezii grele şi a gheţii, care scurtau timpul petrecut afară, fetele Fionei trebuiau ţinute ocupate, iar Morrigan era fericită să le facă pe plac. Şi ea avea nevoie de o activitate care să-i distragă atenţia. Aidan se întorsese, dar încă nu-l văzuse. Bărbaţii fuseseră închişi în birou toată după-amiaza. Era încântată şi agitată, fericită şi nervoasă. Într-un moment voia să alerge cu copiii, în următorul voia să se închidă în camera ei.

Salonul mare de la etaj, de deasupra sălii mari, oferea un loc de adunare confortabil pentru femei, mai ales când era vreme rece. În urmă cu o oră, începuse să ningă din nou. Isabella se aşezase lângă şemineu, cu un jurnal

medical pe care i-l adusese Searc din Inverness. Bătrâna Jean era pe un scaun din faţa ei şi cosea. Maisie şi Fiona stăteau la o masă şi arătau ca şi cum făceau planuri să ia cu asalt Westminster. Focul mare din şemineu încălzea bine camera, iar Morrigan şi copiii erau într-un capăt, unde se puteau juca.

Alţi trei copii din casă se alăturaseră Catrionei şi Brianei. Jocul pe care îl aleseseră era „Cât e ceasul, domnule Lup”? În cazul lor era *domnişoara* Lup, Morrigan juca rolul principal.

Tânăra se aşeză cu faţa la perete, în timp ce copiii ei încercau să se aşeze la distanţă în spatele ei. Toată ziua se gândi la Samhain şi la aluziile lui Aidan despre alegerea jocurilor şi despre soţie şi copii. Din păcate, lumina caldă a amintirii tot era mai palidă şi înlocuită de realitatea rece, intruzivă a situaţiei ei prezente.

După întâlnirea ei cu Baker, Sir Rupert Burney îi scrisese. Bineînţeles, scrisoarea ajunse nesemnată, dar Morrigan ştiu identitatea expeditorului. Bărbatul nu făcuse niciun efort să ascundă conţinutul. Dacă scrisoarea cădea în mâna liderilor Mackintosh, era clar o problemă de care Morrigan trebuia să se ocupe. În bilet, bărbatul îi spuse că era mulţumit de informaţiile pe care i le oferise. Depozitul fusese percheziţionat şi armele furate ascunse. Nimeni nu fusese la locaţie şi nicio dovadă nu stabilise o legătură cu clanul Mackintosh din Dalmigavie sau cu Fiul Scoţiei. Sir Rupert o avertizase că data viitoare trebuia să-i răspundă lui K. Baker la poşta de pe Church Street. Nu pomeni nimic de scrisoarea tatălui ei sau despre o întâlnire faţă-n faţă.

— Cât e ceasul, domnişoară Lup?

Ţipătul copiilor îi întrerupse gândurile, iar Morrigan se forţă să se concentreze pe jocul lor.

— Ora două.

Tinerii îşi numărară paşii tare şi împreună, apoi întrebarea se auzi din nou.

— E ora cinci, mieluşeii mei, strigă ea.

Se auziră nişte râsete. Cinci paşi fură număraţi cu voce tare.

— Cât e ceasul, domnişoară Lup?

— E ora trei, purceluşii mei dulci şi grăsuţi.

Râsetele se auziră şi mai tare. Morrigan auzi femeile din celălalt capăt al camerei, care numărau şi ele paşii.

— Cât e ceasul, domnişoară Lup? strigară toţi jucătorii.

— E ora cinei, strigă ea.

Copiii tresăriră şi o luară la fugă spre linia de final.

Morrigan se întoarse şi o luă spre jucători. Trebuia să atingă o persoană pe care s-o transforme în lup, dar acum ştia de ce râdeau adulţii. Aidan stătea chiar în faţa ei. Venise încet şi se alăturase jocului. Picioarele lui lungi îi aduseseră cel mai aproape, iar el nu făcu niciun efort ca să scape de ea. Ea se lovi de el, apoi căzură amândoi pe jos.

Aidan o prinse de talie şi Morrigan ajunse peste el. Părul ei îi acoperea faţa. Sânii ei erau presaţi de pieptul lui. Braţul lui rămase în jurul ei. Îl dorea.

Morrigan îşi dădu părul la o parte şi încercă să se ridice de pe el, însă diavolul o ţinu strâns. Feţele lor erau atât de apropiate! Se uită în ochii lui gri. Era mult prea uşor să se piardă în magia lor. Voia să-şi lipească buzele de ale lui, dar aveau public. În jur se auziră râsete.

Aidan îi dădu drumul.

— Îţi cer scuze.

— Eu sunt cel care trebuie să-ţi ceară scuze.

— A fost vina mea.

— Dimpotrivă, a fost a mea în totalitate.

Pentru că avu genunchiul lipit de zona lui inghinală când încercă să se ridice, se auzi un mormăit. Aidan o apucă de un sân în timp ce încerca s-o ajute. Tot încercau să se îndepărteze, dar mâinile lor se tot atingeau din greşeală. Când Morrigan şi Aidan se ridicară în sfârşit în picioare, copiii ţopăiau în jurul lor, iar adulţii râdeau isteric.

Morrigan era îngrozită, dar Aidan îşi menţinu atitudinea relaxată. Deja schimba amabilităţi cu Isabella, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic neobişnuit.

— Acum îl avem pe domnul Lup! strigă Catriona entuziasmată, pregătită să joace din nou.

Fiona îşi luă fetele de mână.

— I-am promis domnului Gordon că o să-i facem o vizită, nu-i aşa?

Nu aşteptă răspunsul lor şi îi târî afară din cameră.

Dintr-odată, Isabella îşi aminti că trebuia să consulte un pacient care, în mod ciudat, venea la castel în miezul nopţii. Maisie îi conduse pe ceilalţi copii spre uşă, spunând că îi auzea pe părinţii lor strigându-i. Bătrâna Jean privi melancolică focul confortabil şi o luă spre ei. Se uită la Morrigan, apoi la Aidan, apoi din nou la Morrigan.

— Carnea aia de oaie a fiert destul de mult, aş spune că e făcută.

Femeia clătină din cap, ieşi din salon şi lăsă uşa întredeschisă.

Morrigan privi în urma ei. Toată lumea plecase.

— Niciodată nu mi-am dat seama că am efectul ăsta asupra oamenilor, zise Aidan.

Stăteau atât de aproape, încât umerii li se atingeau. În urmă cu un minut, l-ar fi sărutat dacă nu ar fi avut public. Acum însă nu avea încredere în ea însăşi să fie singură cu el.

— Ar trebui… ar trebui să o ajut pe Isabella.

Începu să se îndepărteze, dar Aidan o prinse de braţ şi o întoarse. De data asta, nu mai ceru permisiune. Nu aşteptă să-l sărute ea prima. Aidan o trase în braţele lui şi îşi coborî buzele spre ale ei.

Morrigan nu-şi mai aminti de ce dorise să fugă. Mâinile o strânseră de spate, în timp ce presiune buzelor lui crescu.

Sărutul continuă. Amândoi erau înfometaţi unul de celălalt.

— Mi-a fost dor de tine, şopti el. Mi-a fost dor de tine în fiecare zi.

Şi ea voia să-i spună acelaşi lucru. Voia să-i spună cât de greu fusese. El era mereu cu ea, în gândurile ei.

Buzele lui coborâră din nou, iar sărutul se adânci. Limba lui îi exploră gura, iar Morrigan îi simţi mâna pe spate şi apoi pe talie. El o trase şi mai aproape. Ea nu simţi

decât căldura care părea să-i posede pe amândoi. Pantalonii lui nu reuşeau să ascundă dovada erecţiei lui. Însă Morrigan nu se temea. Îl dorea.

Dintr-odată, dorea cu disperare să-şi satisfacă foamea. Mâinile ei se mişcară sub haina lui şi simţi muşchii puternici de pe spate. Era miraculos modul în care se simţea corpul ei înmuindu-se şi luând conturul lui dur.

Sunetul paşilor şi zăngănitul metalului se auziră apropiindu-se pe hol. Dintr-odată, se întoarseră claritatea şi raţiunea. Cei doi se îndepărtară. Morrigan nu avea aer. El îşi aranjă pantalonii şi se duse la fereastră, deschizând-o ca să intre răcoarea şi zăpada.

O servitoare intră cu o găleată. Fu surprinsă să vadă că mai era cineva în cameră.

— Îmi pare rău domnişoară, trebuie să mă ocup de foc.

— Mă ocup eu de el, zise Morrigan în grabă, traversând camera spre şemineu.

Asta nu însemna că avea nevoie să simtă şi mai multă căldură.

Servitoarea făcu o reverenţă şi plecă, iar Aidan închise fereastra înainte să se ducă lângă ea. Îi luă vătraiul din mână.

— Lasă-mă pe mine!

Morrigan se dădu la o parte şi se uită la el. Părul lui era mai lung decât ultima oară când îl văzuse. De fiecare dată când erau împreună, Aidan devenea mai chipeş, mai încrezător în tot ce făcea.

Puse găleata deoparte şi se ridică. Văzând cum o privea, Morrigan se întrebă dacă Aidan avea să o ia din nou în braţe şi să o sărute.

Se uită sugestiv spre uşă, care acum era larg deschisă.

— Voiam să mă întorc aici de Crăciun, dar am ajuns ca eu şi Sebastian să-l petrecem la Carrie House.

— Fratele tău e bine?

— A reînviat ca Lazăr din morţi. Din păcate.

— Ziua a fost liniştită la Dalmigavie. Morrigan se

aşează pe un scaun, la o distanţă sigură de el. Am auzit că oamenii din Highland se pregătesc de Hogmanay.

— Aşa e. O să fie un adevărat eveniment.

Aidan se apropie şi aşează pe un scaun aproape de ea. Prea aproape şi prea tentant, se gândi Morrigan. Dacă se apleca puţin spre el, buzele li se puteau atinge.

— Pot să te însoţesc în timpul promenadei?

Morrigan auzise de parada luminată de torţe din ajunul Anului Nou în castel şi în sat. Era o adunare a întregii comunităţi, cu flaute şi viori, dansat şi cântat.

— Da, dar trebuie să te avertizez că sunt o cântăreaţă groaznică.

— Nu eşti cântăreaţă? Asta mă surprinde. Aidan tuşi. Ei bine, o să încerc să compensez pentru tine.

Morrigan râse.

— Te consideri un cântăreţ bun?

Aidan încuviinţă cu falsă modestie şi apoi zâmbi.

— Ca să fiu sincer, ce îmi lipseşte la capitolul talent compensez cu încredere.

Era bine de ştiut. Morrigan îşi aminti de conversaţia pe care o avusese cu Fiona şi Maisie. Talent. Avea câtuşi de puţin? Şi ce ar fi adus în plus o doză de încredere?

— Să oferi un spectacol bun e o adevărată luptă, nu-i aşa? Literatură. Artă. Dezbateri. Seducţie.

Seducţie? Asta se întâmpla? Morrigan îl privi pe Aidan în timp ce acesta îşi băgă mâna în buzunar.

— Ţi-am adus un cadou.

Ea atinse mânerul pumnalului de la gleznă, tachinându-l.

— Nu este vorba de pumnalul meu sau de pantofi, aşa că probabil mi-ai adus alt afiş din Inverness. Sau e cartea pe care mi-ai promis-o?

— Cartea poate să mai aştepte. Ăsta e un cadou adevărat.

Morrigan se uită la punguţa din catifea verde pe care Aidan o avea în mână. O fundă roşie era legată strâns în jurul ei.

— Deschide-o! îi ceru după ce i-o dădu.

Morrigan simţi că obrajii îi luară foc. Cu degete tremurânde, desfăcu funda şi goli punguţa în mână. Cel mai frumos lanţ se afla în palma ei. Un lanţ de aur cu un pandantiv în formă de sabie. Mânerul era decorat cu o piatră turcoaz.

— Dumnezeule, e minunat!

Era prea tulburată ca să mai spună ceva. Nimeni nu îi dăduse niciodată ceva atât de elegant şi semnificativ.

— Un pumnal. Cât de potrivit!

Vru să şi-l pună la gât.

— Pot?

Morrigan încuviinţă, iar el se ridică. Se duse în spatele ei şi luă lanţul. Ea îşi dădu părul la o parte şi un fior o străbătu gând degetele lui îi mângâiară gâtul. Prinse lanţul şi se aşeză din nou pe scaun, privind-o plin de apreciere.

— Frumos.

Morrigan atinse comoara şi îl privi în ochi. Îl iubea. Cât de mult îl iubea! Cuvintele voiau să se reverse, dar nu le dădu voie. Faptul că îl întâlnise pe Aidan Grant era cel mai minunat lucru care i se întâmplase vreodată, dar nu avea să-i distrugă viitorul. Nu avea de gând să lase sentimentele să o ducă într-un loc unde speranţa ducea numai spre durere.

Morrigan încercă să spună ceva mai relaxant.

— Dacă ştiam că facem schimb de cadouri, aş fi brodat ceva, aş fi desenat un portret sau aş fi scris un poem în cinstea virtuţilor tale. Nu am talent la nimic din toate astea, dar le-aş fi făcut cu încredere. Şi, oricum, gestul contează, nu-i aşa?

Aidan zâmbi.

— Îţi promit că o să-ţi dau ocazia să faci toate aceste lucruri pentru mine şi nu numai.

Morrigan îl privi băgând mâna în buzunar din nou, iar de data asta scoase o cutie mică. Inima începu să-i bată atât de puternic încât se temea că avea să îi iasă din piept şi să-i zboare ca o pasăre.

— Dragă domnişoară Drummond, doar la tine m-am gândit cât am fost plecat. Se mută spre marginea scaunului

şi se lăsă într-un genunchi. Spre că o să-mi faci onoarea să devii soţia mea.

Pentru o clipă, Morrigan râmase nemişcată, în tăcere. Nu putea respira. Însă trecutul şerpui prin aer ca un bici şi o lovi. Îşi trase mâna dintr-a lui şi sări în picioare, îndepărtându-se de el.

— Nu pot. Lacrimile îi curgeau pe obraji. Îmi pare rău, domnule Grant. Îmi pare cu adevărat rău, dar nu pot să fiu soţia ta!

Morrigan se întoarse şi fugi spre uşă.

— Stai, nu poţi? Doar atât? strigă el după ea. Nu ai altceva de spus?

Ea se opri. Se sprijini de tocul uşii. Nu se putu uita în urmă.

— Nu merit să ştiu de ce? Nu poţi măcar să-mi spui ce am făcut greşit? E vorba de altcineva? De ce ai recunoaşte afecţiunea noastră, de ce ai împărtăşi pasiunea pe care o simt pentru tine, dar negi viitorul pe care l-am putea avea?

Morrigan ştia că trebuia să plece, dar şi că el ar fi venit după ea. Aidan era un bărbat obişnuit să obţină răspunsuri. Dar ce mai conta? Trecutul ei nu mai era un secret când oameni malefici ca Sir Rupert creau propriile poveşti bolnăvicioase despre asta. Nu era mai bine dacă el afla de la ea adevărul, nu minciunile care fără doar şi poate aveau să fie răspândite?

Îşi scoase o batistă şi îşi tamponă lacrimile, după care se întoarse încet.

Aidan o privea cu expresia unui bărbat chinuit. Ea înaintă câţiva paşi în încăpere, dar ridică mâna, făcându-i semn să se oprească când Aidan se ridică pentru a se apropia de ea. Trebuia să vorbească repede înainte să-şi piardă curajul.

— Wemys e mort.

Bărbatul se încruntă în timp ce încerca să înţeleagă ce spunea Morrigan.

— Ştiu. Am auzit vestea când am venit. Nu eşti supărată din cauza asta, nu?

— În prima zi când ne-am întâlnit în Inverness, aveai

dreptate. Aveam de gând să-l omor.

— Bănuiam eu. Dar niciodată nu ai simţit că poţi explica. Şi oricare ar fi fost motivul pentru care voiai să faci asta, am încredere că era unul bun. Am încredere în tine, Morrigan!

Motivul ei. Avusese un motiv. Ruşine. Vinovăţie. Umilinţă. Acceptase că soluţia tatălui ei era singurul drum. Să plece şi să uite. Niciodată nu putuse să facă asta. Iar când venea vorba de Aidan, apărea teama că bărbatul din faţa ei avea o părere proastă despre ea. Simţi un nod în gât, dar împinse cuvintele afară, cât încă mai putea s-o facă.

— Wemys a fost unchiul meu. Când aveam 12 ani, m-a… m-a violat..

— Morrigan!

Şoapta numelui ei se auzi ca un oftat dureros. Aidan încercă să se apropie de ea, dar Morrigan ridică mâna din nou, rugându-l să rămână pe loc. Linia dintre curajul de a vorbi şi impulsul laş de a fugi era subţire. Trebuia să vorbească. Trebuia să spună adevărul.

Îi spuse lui Aidan tot, de la reacţia tatălui ei la mutarea în Wurzburg în acea zi de octombrie în Inverness, când îl văzuse pe Wemys din nou.

Aidan ascultă. Când Morrigan termină, el îşi trecu mâna prin păr.

— Îmi pare rău, iubirea mea. Mi se frânge inima să aud ce ţi întâmplat. Aveai tot dreptul din lume să îl pedepseşti centru ce a făcut. Curajul tău… cine eşti, cine ai devenit... Aidan era palid şi arăta ca un bărbat care fusese urmărit cu o sabie. Vocea îi tremură şi cuvintele se străduiră să se elibereze. Iar eu sunt cel mai mare răufăcător posibil. Ţi-am readus în viaţă cel mai mare coşmar. L-am adus aici, unde ai fost chinuită zi şi noapte. Te-am forţat să vorbeşti cu el, deşi nici măcar nu merita să fie scuipat.

— Nu ştiai.

Morrigan văzu furia care se strângea în umerii tensionaţi şi în expresia dură din ochii lui.

— Aş vrea să mai trăiască, pentru a-l putea sugruma cu mâinile mele. I-aş fi atârnat leşul fără valoare…

— Opreşte-te, Aidan! Asta nu ar fi ajutat cu nimic. Nimeri nu putea să-mi ia durerea, în afară de mine. Nimeni nu putea să risipească furia pe care o purtam. Nimeni nu putea să îndrepte asta pentru mine. Tata a crezut că poate, dar nu a greşit. Wemys mie mi-a făcut asta. Numai eu puteam repara. Era bătălia mea. Morrigan vorbi mai calm decât înainte. Isabella mi-a spus odată că vindecarea e o călătorie. E nevoie de timp şi răbdare. Şi noroc. Felul în care s-a terminat când l-am văzut pe Wemys murind, a făcut parte din călătoria mea. Nu aş fi putut să mă vindec altfel.

Încercă să plece, dar el o strigă din nou.

— Te iubesc, Morrigan! Trecutul nu înseamnă nimic pentru mine.

Pentru ultima oară, Morrigan îl înfruntă.

— Dar înseamnă totul pentru mine. Trecutul ei controla prezentul şi viitorul pentru amândoi. Niciun argument pe care îl putea găsi Aidan nu putea schimba asta vreodată. Sir Rupert ştie.

Morrigan îi spuse de scrisori, despre minciunile care puteau fi răstălmăcite ca să-i distrugă pe ea şi pe Aidan. Acesta stătu nemişcat, în tăcere, în timp ce ea ieşi, închizând uşa în urma ei. Se terminase. Morrigan nu putea să se căsătorească niciodată cu el.

Capitolul 29

Aidan

Nu tot ce se întâmpla în viaţa unei persoane putea fi controlat.

Lupta în războiul împotriva francezilor nu fusese alegerea lui Aidan, ci datoria lui, mai ales din moment ce mergeau tatăl şi fraţii lui. Bărbatul urmase o carieră în

drept datorită încurajării şi sprijinului familiei sale. Însă clienţii pe care alegea să-i reprezinte, cei oprimaţi, care nu şi-ar fi permis niciodată serviciile lui, cei care erau ţinta guvernului, reprezentau ceva ce putea controla. Erau o alegere. Alegerea lui.

Undeva de-a lungul timpului, Aidan găsise un echilibru între abilitatea şi pasiunea lui. Ştia de ce era capabil, îşi vedea viitorul. Ştia cum putea fi un membru valoros al societăţii.

Însă politica era o distragere a atenţiei de care se putea lipsi. Să participe la alegeri nu era o nevoie, ci mai degrabă o obligaţie. Funcţia de membru al parlamentului putea fi ocupată de oricine. Existau zeci de persoane mai calificate decât el. Ar fi renunţat fericit la locul lui din planurile lui Cinaed dacă asta ar fi împiedicat-o pe Morrigan să îl accepte. Ar fi renunţat la orice şi ar fi luat-o de la zero atât timp cât ea ar fi fost alături de el.

După ce îl lăsase în salon, petrecuse mult timp gândindu-se la ce-i spusese Morrigan. Vinovăţia îl apăsa, deoarece adevărul fusese în faţa lui în tot acest timp. Niciodată nu încercase să afle de ce Morrigan se purta aşa cu unchiul ei. În acelaşi timp, acceptase ce credea ea, că trebuia să se ocupe de Wemys în propria manieră. Era lupta ei.

Aidan o iubea pentru cine era, în exterior şi interior. Ambiţia ei, tăria de caracter o ajutaseră în această perioadă dificilă. Acum trebuia s-o convingă că ambiţia lor, iubirea pe care şi-o purtau unul celuilalt aveau să distrugă orice ameninţare din partea unor persoane precum Sir Rupert Burney. Dacă erau separaţi, atunci renunţau la acel control asupra vieţii lor, iar Burney avea să câştige. Aidan nu avea să-l lase pe nemernic să le dicteze viitorul.

O iubea şi nu avea nicio îndoială că şi ea ţinea la el. Mai mult chiar. Văzuse asta în ochii ei, o auzise în durerea cuvintelor ei.

În acea seară, avea să o găsească şi să termine discuţia.

Sărbătoarea Hogmanay era în toi. Sala mare era plină

cu membrii clanului Macintosh şi invitaţii lor. Lordul fusese adus jos, dar era palid şi slăbit. Cinaed şi Isabella găzduiră festivităţile în locul lui. Cu toate astea, Lachlan îi prezentă pe Aidan unor lorzi care veniseră să cineze cu el şi cu Fiul Scoţiei.

Morrigan nu era nicăieri. O căutase pe hol, ca să vadă dacă stătea cu Maisie şi Niall. Nimic. Şi nu era nici cu Fiona şi fiicele ei, care stăteau la masă cu bătrâna Jean şi John Gordon. Blair şi Sebastian împărţeau masa cu luptătorii Mackintosh, însă Morrigan nu era nici cu ei. Îl durea că Morrigan nu avea să coboare şi să se bucure de compania familiei şi a prietenilor într-o astfel de seară.

Aidan se uită de mai multe ori în curtea de antrenamente, doar ca să i se spună că ea nu era acolo. Nu era nici în salon, nici în bibliotecă. O căutase peste tot, cu excepţia dormitorului ei. Dacă Morrigan alegea să se refugieze acolo, nu avea de gând să-i invadeze dorinţa de solitudine. Nu încă.

Oamenii se aşezau să ia cina, iar servitorii aduceau mâncarea din bucătărie pe nişte tăvi mari. Aidan era aşteptat să se alăture lui Cinaed şi soţiei lui la masă. Deja fusese avertizat că în timpul cinei avea să fie făcut un anunţat despre locul în parlament, iar Aidan trebuia să spună câteva cuvinte.

— Domnişoara Drummond s-a îmbolnăvit? o întrebă pe Isabella în privat.

— Nu, e perfect sănătoasă.

— De ce nu vine la cină?

— E deja aici.

Aidan se simţi uşurat să aibă un ajutor în Isabella. Se uită în direcţia indicată de doctoriţă.

La masa cea mai apropiată de bucătărie, Morrigan stătea cu nişte oameni care, bănuia el, erau din sat. Stătea cu spatele la el. Nu îl văzu apropiindu-se.

— Pot să stau cu voi la masa asta? întrebă el pe toată lumea, nu numai pe ea.

Fu întâmpinat cu urări. Oamenii din Dalmigavie ajunseseră să-l cunoască în ultimele luni. Se aşeză în faţa

lui Morrigan, dar toată lumea ştia unde voia să stea. Oamenii se dădură la o parte ca să-i facă loc. Peste o clipă, se aşeză lângă ea.

— Domnişoară Drummond.

Bărbatul zâmbi când îi văzu expresia surprinsă şi roşeaţa din obraji.

Se uită peste umăr.

— Domnule Grant, cred că lumea se aşteaptă să stai la masă cu Cinaed şi Isabella.

— Nu cred că o să-i deranjeze. Ştiu unde sunt.

Aidan îi făcu cu mâna Isabellei, care era în cealaltă parte a camerei, iar aceasta îi răspunse la fel.

— Sunt sigură că mulţi invitaţi abia aşteaptă să petreacă timp cu tine.

— Poate că e adevărat, domnişoară Drummond, dar eu nu vreau să petrec timp cu ei. Scuză-mă o clipă.

Cuplul care se aşezase lângă el voia să ştie unde se aflau în prezent fraţii Chattan. Aidan le răspunse şi se concentră din nou asupra lui Morrigan.

— Trebuie să ţii un discurs, şopti ea. Dar nu poţi să faci asta de aici.

— Ba pot şi o s-o fac atât timp cât stai lângă mine.

— Nu o să fac asta.

— Atunci nu o să ţin niciun discurs.

— Eşti ridicol, domnule. Cred că o să mă duc la altă masă. O să mă mut.

— Atunci o să fiu forţat să te urmez. Şi dacă te muţi de acolo, o s-o fac din nou. Şi dacă te hotărăşti să pleci din sală, atunci toată lumea o să se întrebe unde mergem, pentru că o să atrag atenţia când o să plec.

Ochii ei luciră, reflectând lumina candelabrelor aflate deasupra. Aidan fu plăcut surprins să vadă că Morrigan purta lanţul pe cate i-l dăduse cu o zi în urmă. Rochia albastră pe care o purta accentua culoarea bijuteriei de pe mânerul săbiei.

Morrigan se aplecă spre el. Buzele lor erau foarte apropiate, iar Aidan fu tentat să o sărute, dar nu vru ca tot clanul Mackintosh să îl ia peste picior în acea seară.

— De ce faci asta? De ce eşti aşa dificil?

— Nu sunt dificil. Încerc să mă întorc la propunerea pe care nu m-ai lăsat să o termin ieri în salon.

— Domnule Grant, am terminat conversaţia aia.

— Ba nu, sunt sigur de asta.

— Ţi-am explicat.

— Nu am avut ocazia să prezint dovezi importante.

— Nu mai e nimic de spus.

— Aş vrea să repet ce ţi-am spus ieri. Te iubesc, domnişoară Drummond. Te iubesc!

O spuse destul de tare cât să se întoarcă brusc câteva capete de la masă.

Morrigan îl luă de mână şi o strânse, încercând să-l facă să tacă. Ochii ei întunecaţi deveniseră înceţoşaţi şi străluceau ca nişte diamante. Degetele li se împletiră pe sub masă.

— Te iubesc. Te rog să fii soţia mea, îi şopti Aidan la ureche. Nu putem să-l lăsăm să ne facă asta, Morrigan. Nu-l putem lăsa pe Burney să câştige!

Morrigan lăsă capul în jos. În spatele lor, lordul întâmpină pe toată lumea la sărbătoare. Apoi Cinaed se ridică pentru a vorbi.

Atenţia lui Aidan rămase fixată asupra lui Morrigan. Îi studie profilul, bărbia, buzele uşor întredeschise, felul în care pieptul i se mişca atunci când respira. Morrigan îl ţinea la fel de strâns de mână cum o ţinea şi el. Nu îi dădea drumul.

În sală se auziră urale. Cinaed îi strigă numele. Acela era momentul când el trebuia să se ridice şi să ţină discursul.

Aidan rămase jos, ignorând calm pe toată lumea, iar privirea lui Morrigan se fixă asupra lui.

— Nu vreau asta dacă nu pot să te am în viaţa mea, zise el încet.

— Şi cum rămâne cu ameninţările lui?

— Vreau să ai încredere în mine, aşa cum şi eu am încredere în tine. Nu o să ne învingă.

Toată lumea aştepta ca Aidan să se ridice în picioare.

Se făcu linişte în sală.

— Am nevoie de timp ca să mă gândesc, zise ea într-un final. Acum te rog, vorbeşte cu oamenii! Toţi avem încredere în tine. Toţi credem în tine.

Aidan nu-i dădu drumul la mână când se ridică în uralele celor prezenţi. Cazul era redeschis.

Capitolul 30

Morrigan

Sir Rupert muşcase momeala aruncată de Morrigan cu o lună în urmă.

Liderii Mackintosh erau hotărâţi să îi dejoace planul de şantaj. Depozitul de arme fusese prima momeală. Apoi îi trimise alte informaţi. Un transfer de prizonieri care trebuia amânat. Un vas care tocmai ajunsese din Hull şi care avea mai multă marfă decât fusese raportată colectorilor. Toate informaţiile veniseră direct de la Searc.

O povară fusese ridicată de pe umerii lui Morrigan, cu toate că nu era complet liberă. Însă noua ei atitudine apăruse datorită lui Aidan. Nu acceptase să se căsătorească cu el. Dar Aidan nu renunţase. Faptul că era alături de el o făcuse să simtă ceva ce nu mai simţise până atunci. Avea cu adevărat un partener, care era la fel de hotărât ca ea să-l învingă pe Burney.

În a doua săptămână din ianuarie, Searc aduse nişte afişe noi, care fuseseră lipite în Inverness.

Maisie şi Fiona căutau orice informaţie puteau găsi în caricaturi – şi se pricepeau la asta. Cele trei hotărâră că opera era nouă, ceea ce era o uşurare. Însemna că Madame Laborde încă trăia.

După ce examinară imaginile, găsiră două lucruri importante.

Morrigan se duse să-l caute pe Aidan. De când se întorsese în Dalmigavie, acesta folosea din nou biblioteca

aflată la etaj pentru corespondenţa sa zilnică. Când trecu de salonul alăturat, îi văzu pe copiii Fionei şi pe alţi copii jucându-se de-a v-aţi ascunselea. Bătu la uşa bibliotecii şi intră.

Aidan se ridică imediat de la birou. Felul în care privirea lui se plimbă pe chipul ei când o salută o făcu să zâmbească.

Îi arătă afişele.

— Cred că acum ştim unde o ascunde Sir Rupert pe Madame Laborde.

Ea se duse la birou şi aranjă caricaturile ca să i le arate. În ambele, artista inclusese podul cel vechi, care traversa râul Ness, la capătul High Street. Exact deasupra şi în spatele mijlocului podului, era Castle Hill. În stânga podului, turnul de la Tolbooth se ridica deasupra oraşului. Morrigan era convinsă că era priveliştea de la fereastra ei.

— Ştia că o să ne uitam cu atenţie la ele. Aşa că ne spune unde e. Camera ei este într-o clădire aflată de partea cealaltă a râului, la nord de pod.

— Mai mult ca sigur ai dreptate. Aidan îşi plimbă încet un deget pe gâtul ei. Dar nu te gândeşti să mergi acolo să o salvezi.

Morrigan simţi un gol delicios în stomac. Asta se întâmpla mereu după sărbătoarea de Hogmanay. Când se ivea ocazia, unul dintre ei îl trăgea pe celălalt într-un loc retras ca să fure un sărut, o atingere, ca să tenteze.

— Am făcut o promisiune, şopti ea. Şi o să mă duc după ea, dar nu singură.

Aidan se aplecă, iar buzele lui erau foarte aproape de ale ei.

— Foarte bine, pentru că insist să vin cu tine.

Morrigan se uită spre uşă. O închisese când intrase.

— Îmi pare rău, domnule, dar trebuie să mă convingi să te iau.

Aidan o prinse de încheietură şi o trase aproape. Privirea lui Morrigan se mută încet de la atingerea lui la pieptul lui şi se opri asupra buzelor, înainte să se ridice la ochii lui. O făcea să ia foc. Îl dorea. O tachina, dar niciodată

nu profita complet de ce oferea ea. Îi spusese direct. Cererea lui în căsătorie făcea parte din înţelegere. Nu aveau să facă dragoste până când nu se căsătoreau.

— Ţinând cont de vreme, trebuie să luăm trăsura lui Searc până în Inverness. O să fie un drum foarte lung, cu noi doi într-un spaţiu foarte îngust.

— O să fie frig.

— O să avem nevoie de o pătură şi unul de celălalt pentru a ne încălzi.

Ceva se topi în stomacul ei, iar căldura se mută mai jos. Sânii îi ardeau după atingerea lui. Aidan o trase aproape.

— Ce spui despre asta, domnişoară Drummond?

Deja îi ştia răspunsul. Aidan o sărută, iar Morrigan îşi plimbă degetele prin părul lui. Sărutul deveni mai profund, mai carnal. Mâinile lui alunecară în partea de jos a spatelui, pe fund, lipind-o de el.

— Te vreau, Aidan!

Cu o singură mişcare, el eliberă biroul. Cărţile şi hârtiile căzură pe jos. O ridică pe margine.

— Hai să mergem în dormitorul meu, sugeră Morrigan, în timp ce el o muşca de gât.

— Mai întâi căsătoreşte-te cu mine!

— Mă gândesc la asta. Poate într-o zi. Dar în clipa asta am nevoie de tine.

Aidan îi depărtă genunchii şi se aşeză între picioarele ei. Erecţia lui se lipi de ea, iar Morrigan fu încântată de intimitatea gestului. Aidan o prinse de gleznă şi îi ridică piciorul în jurul taliei lui. Mâna lui îi alunecă de-a lungul coapsei şi apoi mai sus. Morrigan îl muşcă de umăr, în timp ce aştepta cu nerăbdare următorul pas.

O uşoară bătaie în uşă îi panică pe amândoi. Ea se dădu jos de pe marginea biroului. El ridică o carte şi se duse spre fereastră, prefăcându-se că citea. Morrigan îşi aranjă fusta. Nici nu trebui să îi spună intrusului să intre, fiindcă uşa se deschise şi apăru Catriona.

— Ne jucăm de-a v-aţi ascunselea. Pot să folosesc perdelele de aici?

În jurul ei se auzeau ţipete. Nu mai era destul timp să se ascundă. Deja fusese descoperită. Alergă, lăsând uşa bibliotecii larg deschisă.

Morrigan îşi muşcă buza şi strânse tot ce căzuse.

Aidan o ajută.

— A fost pe aproape.

Amândoi încercară, fără succes, să nu zâmbească.

Ea găsi desenele. Căzuseră sub masă în timpul avalanşei. Când le ridică, îşi aminti al doilea lucru la care făcuse aluzie Madame Laborde în desen.

— Cine ştie că vine ducele de Clarence? întrebă ea.

— Nimeni. Nimeni în afară de cei din guvern. Nu vor să atragă atenţia asupra acestei călătorii, îi zise el. Presupun că, atunci când o să ajungă, o să se facă un anunţ public.

Morrigan îi arătă ce descoperiseră în caricatură. Sub una dintre bolţile podului, doi pescari trăgeau o plasă plină cu peşti. În grămada cu pradă, atent ascunşi, erau un leu, un unicorn şi o coroană.

— Astea nu se întâmplă să fie pe blazonul ducelui?

Aidan se uită la imagine şi un zâmbet îi apăru pe chip.

— Cred că da.

— Dacă îi scriu lui Sir Rupert şi îi spun că am auzit la castel că ducele de Clarence vine în Inverness?

— E şi mai bine dacă îi scrii escrocului şi îi spui că ducele vine să se întâlnească cu Fiul Scoţiei.

— De ce i-aş spune atât de multe?

— Pentru că nimeni nu ştie asta, cu excepţia ducelui şi a consilierilor săi cei mai apropiaţi.

Aidan se plimbă prin cameră.

Morrigan îşi dădu deja seama că el punea ceva la cale.

— Spune-mi!

— O capcană. Ăsta e jocul pentru care e faimos Burney: păcăleşte oamenii să aibă încredere în cine nu ar trebui şi apoi foloseşte asta împotriva lor şi-i obligă să facă tot ce vrea el.

— Ai de gând să întorci asta împotriva lui?

Aidan încuviinţă, închise uşa şi îi spuse ce avea de gând.

Capitolul 31

Morrigan

Acum ştiau de ce nimeni nu reuşise să o găsească pe Madame Laborde după ce Sir Rupert o luase în trăsura lui de la Barn Hill. Nu o dusese pe artistă într-o tavernă sau o cameră aglomerată dintr-un han. O mutase în propria reşedinţă.

Odată ce Morrigan descoperi posibila locaţie, oamenii lui Searc reuşiră a găsi casa pe care Sir Rupert o cumpărase pe Huntley Street, un drum cu pietriş ce se întindea de-a lungul râului. Searc ştia casa. Aparţinuse unui bătrân contrabandist cu care făcuse afaceri în urmă cu mulţi ani.

Când te uitai pe geamurile din faţă ale clădirii din piatră gri, puteai vedea alinierea exactă a podului vechi şi Castle Hill, exact cum erau desenate în schiţele ei. Oamenii lui Searc îşi dădură seama că nimeni nu intra şi nu ieşea din casă fără aprobarea lui Burney. Un servitor solid îi îndepărta pe toţi de fiecare dată când un vânzător bătea la uşă. Numai apariţia ocazională a lui Madame Laborde la fereastră confirma prezenţa ei acolo.

În timp ce încercau să găsească o modalitate de a se întâlni cu artista, Morrigan îi trimise o scrisoare lui Burney, care conţinea informaţia asupra căreia căzuseră de acord.

Ducele vine în Inverness. Plănuieşte să se întâlnească cu Fiul Scoţiei.

O scrisoare sosi imediat la Dalmigavie, adresată lui Morrigan.

Unde? Când?

Morrigan răspunse cu propria cerere.

Dă-mi înapoi scrisoarea tatălui meu!

Răspunsul îi lăsă într-un impas. Morrigan îşi imagină că, în ciuda faptelor ei bune, bărbatul nu avea încredere în ea. Sir Rupert trebuia să ştie că niciodată nu i-ar fi trădat pe Isabella şi pe soţul ei. Toate astea se potriveau perfect cu planurile lor.

Când Morrigan, Aidan şi Sebastian plecară din Dalmigavie cu câţiva bărbaţi care însoţeau trăsura, o pătură albă de zăpadă încă acoperea pământul. Înainte să ajungă în Inverness, Morrigan se simţi surprinsă să afle că zona de la ţară era îngheţată, dar fără zăpadă.

Planul lor era simplu. Spatele casei lui Sir Rupert Burney dădea spre un drum care mergea în paralel cu râul. În depărtare era un câmp întins, căruia Searc îi spunea Fairfield Park. Descoperiseră că Madame Laborde ieşea din casă în fiecare zi pe la prânz şi făcea o plimbare scurtă prin parc. Acolo aveau s-o abordeze.

O aşteptară la marginea parcului, când femeia ieşi pentru plimbarea zilnică. Când trecu pe lângă trăsură, Morrigan coborî şi o abordă.

Artista se panică imediat.

— Nu pot să vorbesc cu tine. Sunt cu ochii pe mine. Unul dintre bărbaţi mă urmăreşte mereu când ies la plimbare.

Morrigan ştia deja asta. Sebastian supraveghea o diversiune care coincidea cu ieşirea lui Madame Laborde.

— Ştim asta. Arătă spre trăsura care aştepta. Vino cu mine!

Artista se uită înapoi spre casă.

— Nu pot. Banii mei, bijuteriile mele! Sunt tot ce am. Nu pot să le las în urmă.

— Doar vorbeşte cu noi. Putem să stabilim când să te eliberăm, ca să ai şi bunurile.

— Noi?

— Cu mine şi cu domnul Grant.

— Avocatul. Îl ştiu.

Orice dubii părea să aibă Madame Laborde, acestea părură să dispară. Se uită încă o dată înapoi spre casă, apoi o urmă pe Morrigan în trăsură.

Prezentările fură scurte când urcară, iar Aidan îi ordonă birjarului să pornească.

— Nu pot să merg departe, îi zise Madame Laborde.

— Ştiu zona. Apoi Aidan îi spuse birjarului: Mergi până la Wells Foundry şi întoarce-te. Nu te grăbi!

— Ştiam că o să mă găseşti. Artista se întoarse spre Morrigan. Eram sigură că o să vii.

— Ce s-a întâmplat în ziua aceea la Barn Hill? întrebă ea.

— I-am spus tot, dar a trebuit s-o fac ca să mă salvez. I-am zis numele tău, de ce erai acolo, oferta ta de a mă ajuta. Ce nu i-am menţionat a fost că ai fugit la îndemnul meu. Mi-a ordonat să merg imediat cu el pentru că eram în pericol. Nu am avut de ales.

Morrigan nu avea niciun dubiu că relaţia dintre Sir Rupert şi Madame Laborde era mai intimă decât arta ei. Dincolo de faptul că era supravegheată îndeaproape, femeia nu avea semne de abuz fizic, însă era greu de spus având în vedere că Madame Laborde purta bonetă, mănuşi şi o pelerină groasă.

Aflase de la Wemys că Sir Rupert Burney era văduv. Nu ştia ce provocase moartea soţiei lui, dar Burney era predispus la acte ocazionale de violenţă, în ciuda atitudinii sale calme din public. Wemys spusese că bărbatului îi plăcea în mod special să-i interogheze pe săracii care ajungeau în mâinile lui. În sala de operaţii de pe Infirmary Street, Morrigan îngrijise rănile victimelor torturate de el.

Gândul îi fugi la Fiona. Aceasta îi fusese o prizonieră. Însă sora lui Niall încă refuza să vorbească despre ce i se întâmplase în acele luni. Morrigan spera că nimic malefic. Poate frica de locotenent fusese îndeajuns ca să păstreze tăcerea.

— Ai un aranjament cu Sir Rupert care pare să-ţi priască. De ce vrei să pleci?

Întrebarea lui Aidan fu directă. Gentlemanul de treabă dispăruse, lăsând la suprafaţă un bărbat al legii serios.

— Nu-mi fac iluzii. Ce am acum nu e permanent. Aşa cum ţi-am mai spus, e o chestiune de supravieţuire.

— De ce nu aştepţi şase luni, un an? Cu siguranţă, ţinând cont de cât eşti plătită pentru arta ta, ar trebui să te întorci în Franţa o femeie bogată.

— Dar dacă nu trăiesc atât? Îşi trase gulerul pelerinei, cufundându-se mai mult în căldura sa. În ziua când am întâlnit-o pe domnişoara Drummond, nu aveam de ales decât să merg cu el. Dar, de când am ajuns în casa asta, am fost sub puterea lui. Nu sunt decât o prizonieră aici. Mi se spune ce să fac, ce să desenez, cu cine să vorbesc, când să zâmbesc şi...

Se opri şi se uită pe geam. Toată lumea îi ghici celelalte sarcini.

— Putem să te ajutăm să pleci, îi spuse Morrigan. Oferta pe care am făcut-o înainte încă e valabilă.

— Dar nu înţelegi, Sir Rupert e şiret. Are propriul mod de a face lucrurile. O să mă găsească. Acum ştiu mai multe despre el decât atunci când eram la Barn Hill. Am auzit diverse lucruri. E periculos şi vrea să se răzbune. Privirea ei se mută de la Morrigan la Aidan şi înapoi. Vreau să plec, dar mi-e teamă că o să mă găsească, iar când o s-o facă, o să mă omoare.

— Nu şi dacă îl distrugi înainte, sugeră Aidan.

— E Imposibil. E prea puternic. Prea viclean. Ce pot să fac?

— Are încredere în tine. Poţi să te foloseşti de asta. Aşa cum ai spus, ai auzit anumite lucruri.

Morrigan o luă de mână.

— Ştii deja că ducele de Clarence vine în Inverness. Ne-ai dat indicii în caricatura ta.

Expresia lui Madame Laborde păru să încuviinţeze.

— Ştiam că o să descoperi indiciul.

— Care a fost reacţia lui Sir Rupert la această vizită?

— E furios. S-a oferit să se ocupe de securitatea ducelui, dar a fost refuzat. Se simte umilit. Asta e cea mai importantă vizită în Scoţia a unui membru al familiei regale din ultima sută de ani, iar directorul operaţiunilor de la Ministerul de Interne din Scoţia a fost exclus în totalitate.

Mai mult ca sigur Morrigan înrăutăţise situaţia când îi spusese că ducele se întâlnea cu Fiul Scoţiei.

— Dacă ne-ai ajuta fără să pui în pericol situaţia în care eşti? sugeră Aidan. Dacă am lucra împreună să-l eliminăm pe Sir Rupert?

— Să-l eliminăm?

— Cu ajutorul tău, o să-l expunem furiei propriilor stăpâni. O să-l facem să pară un trădător. O să suporte consecinţele, iar tu o să fii recompensată.

— Şi liberă, adăugă Morrigan.

Privirea lui Madame Laborde se mută de la ea la Aidan, asupra căruia se opri plină de adorare. Nu o învinovăţea pe femeie. Şi ea simţise la fel când Aidan îi explicase planurile la Dalmigavie. Simţea asta şi când nu făceau planuri.

— E posibil?

— Absolut. Deja nu mai e în graţiile lui Lord Sidmouth. Nu a reuşit să oprească întâlnirea dintre regina Caroline şi Fiul Scoţiei. Nu mai are încredere aproape deloc în el. E pe marginea abisului. Cu ajutorul tău, putem să-l împingem.

Madame Laborde se aplecă pe banchetă, ochii ei fiind plini de entuziasm.

— Ce pot să fac?

— Pentru început, două lucruri. Aidan se uita pe fereastră. Întorceau. Trebuie să-i spui, într-un mod relaxat, un zvon pe care l-ai aflat de la unul dintre servitori. Poate de la bucătar sau de la menajera ta. Ceva ce poate fi auzit la piaţă.

— Eu hotărăsc meniul. Vorbesc cu bucătarul în fiecare zi. Ce să-i spun lui Sir Rupert?

— Spune-i că se organizează o cină şi o recepţie acasă la căpitanul Kenedy, îi ceru el. Căpitanul are o casă frumoasă lângă râu, nu departe de aici. Sir Rupert îl

cunoaşte. Cina o să aibă loc luna viitoare, în a doua vineri din februarie. Menţionează că petrecerea este prezentată ca fiind evenimentul iernii, fiind atât de măreaţă încât ai putea crede că însuşi regele o să participe.

— A doua vineri. Se gândi la asta. Dar coincide cu vizita ducelui de Clarence.

Morrigan făcu un schimb de priviri cu Aidan.

— Exact.

— Ducele o să participe?

— Aşa se presupune.

— Ştiu că Sir Rupert Burney nu a fost invitat şi nici nu o să fie. Niciodată nu e chemat la astfel de recepţii.

— Însă clanul Mackintosh o să participe.

— Şi Fiul Scoţiei? întrebă ea.

— Poate, sugeră Aidan.

— Asta o să-l distrugă. O să fie atât de furios! Este preocupat de arestarea şi judecarea lui Cinaed Mackintosh. Dacă Sir Rupert crede că înţelegerile sunt făcute pe la spatele lui, o să-şi piardă minţile.

— Atunci îl învingem în propriul joc.

Gândul acela o făcu să zâmbească pe Madame Laborde.

— Ar fi minunat, domnule Grant.

— Spune-mi, madame, eşti o actriţă bună?

— Foarte. Ridică din umeri şi se uită la Morrigan. Am reuşii să te ajut să pleci nerănită şi încă trăiesc. Asta spune ceva.

— Ai ceva influenţă asupra lui Sir Rupert? întrebă Aidan.

Femeia se înroşi.

— Puţină.

— Ascultă sugestiile pe care le faci? Ideile?

— Crede că sunt foarte deşteaptă. Îi plac foarte mult caricaturile mele.

Aidan se aplecă în faţă, vocea lui fiind ca o mângâiere.

— Ai putea să sugerezi cât de oribil, cât de neobişnuit ar fi dacă ducele ar fi atacat când vizitează Inverness?

Aidan făcu o pauză, dându-i timp aliatei să asimileze cuvintele.

— Poate când ia cina la un eveniment precum cel de la casa căpitanului Kenedy.

Femeia îşi ridică mâna şocată la piept.

— Scoţienii din munţi să îl atace pe fratele regelui? Asta ar însemna război!

— Exact.

Madame Laborde îi privi tăcută în timp ce se gândea la asta. În cele din urmă, zâmbi.

— Înţeleg. Dacă Sir Rupert ar opri un asemenea plan groaznic, ar fi un erou. L-ar salva pe duce şi l-ar prinde pe Cinaed Mackintosh dintr-o singură lovitură.

— Poţi s-o faci? întrebă Morrigan.

— Pot să joc rolul ăsta, dar am o condiţie. Trebuie să fiu luată de aici în noaptea recepţiei căpitanului Kenedy.

Capitolul 32

Aidan

— *El amor y la guerra son una misma cosa,* îi spuse Aidan lui Morrigan când tânăra intră în bibliotecă.

Se ridică de pe scaunul de lângă birou când Morrigan intră în cameră.

— Ce mi-ai spus?

Ea era o carte deschisă pentru el. Îi ştia deja toate stările. Ştia diferenţa dintre roşeaţa de pe chipul ei când era furioasă şi roşeaţa când o săruta sau îi şoptea toate lucrurile pe care avea să i le facă după ce se căsătoreau.

Acum era cu siguranţă furioasă.

Aidan citi un fragment din cartea pe care o avea deschisă în mână.

— Dragostea şi războiul sunt unul şi acelaşi lucru. „Deoarece în război e permis să foloseşti trucuri şi strategii ca să învingi duşmanul, iar în iubire, şarlataniile şi trucurile

sunt în regulă ca să ajungi la rezultatul dorit.”

— Tocmai am vorbit cu Isabella, îi zise ea. Nu poţi să faci asta.

— Traducerea lui Thomas Shelton a lui *Don Quijote* de Cervantes. Închise volumul şi i-l oferi lui Morrigan. E o poveste grozavă. Îţi schimbă viaţa. Ar trebui să o citeşti.

— Am citit-o. Morrigan luă cartea şi o aşeză pe birou. Nu prea delicat. Mi-a spus că Charles Forbes a hotărât să renunţe la locul din parlament mai devreme decât plănuise. Alegerile o să aibă loc la începutul primăverii.

— Şi eu am auzit acelaşi lucru. Luă cartea. Ştiai că Cervantes e autorul preferat al lui Sebastian? Cred că are legătură cu faptul că amândoi şi-au pierdut câte un braţ în luptă, deşi cred că autorul nu a mai putut să-şi folosească braţul stâng „pentru gloria măreaţă a mâinii drepte” sau ceva de genul ăsta.

Morrigan nu putea să fie descurajată.

— Dar te-ai dus la Cinaed de dimineaţă şi ţi-ai retras numele de pe lista de candidaţi.

— E adevărat, *mi amor.* Ce altceva poate face un bărbat când femeia pe care o iubeşte îl refuză? Aidan aşează cartea uşor pe birou. Am hotărât că eu şi fratele meu o să renunţăm la avocatură şi o să călătorim prin lume. O să fiu nobilul cavaler rătăcitor, Don Quijote, şi el o să fie Sancho Panza al meu, deşi cred că e posibil să fie prea înalt.

Morrigan se opri între el şi birou.

— Nu te-am refuzat niciodată. Am vorbit deja despre asta.

— Nu am stabilit niciodată nimic.

— Mai întâi trebuie să iau înapoi scrisoarea tatălui meu.

— O să mai încercăm. Dar ce se întâmplă dacă nu putem s-o recuperăm? Niciuna dintre ameninţările făcute de Sir Rupert nu e legată de scrisoare. Omul îşi face propriile poveşti.

Morrigan păli.

— Ştiu.

— Gândeşte-te la tot ce s-a spus despre Cinaed. E

vreun sâmbure de adevăr? Există vreun document care să justifice toate minciunile? Nici unul. Dacă planul lor este să mă distrugă pentru că am fost destul de norocos să îi fac să arate ca nişte proşti în sala de tribunal, oricum o să inventeze tot felul de lucruri false despre mine.

Morrigan îşi puse mâinile în şold.

— Refuz să le ofer un scandal care poate să te distrugă.

— Nimic din ce ştiu ei despre tine nu poate să mă distrugă. Şi ne referim la parlament. Viaţă publică. Dacă urmez cariera asta, trebuie să înfruntăm zvonurile. Nu putem să fugim şi să ne ascundem. În schimb, trebuie să le arătăm că nu ne e teamă de piedicile pe care ni le pun.

— Deci o să participi la alegere, zise ea uşurată.

— Nu fără tine alături.

— O să vorbim despre asta mai târziu.

— Nu o să mai amâni. Nu o să vorbim despre asta mai târziu. O prinse de mână înainte să se îndepărteze de el. Vreau un răspuns acum!

— Aidan, zise ea încet, încercând să se îndepărteze.

— Dulcinea mea! Aidan îşi puse mâinile pe umerii ei şi o privi în ochi. Mă iubeşti?

— Te iubesc. Bineînţeles că te iubesc. Ţi-am spus asta de multe ori.

Aidan o sărută şi fu din nou uimit de pasiunea cu care ea îi răspunse.

Se ţinură însă în braţe prea puţin. Uşa de la bibliotecă era deschisă şi oricine putea intra.

— Ce te îngrijorează cu adevărat, dragostea mea?

Morrigan îi susţinu privirea.

— Sunt prea pasională, cu prea multe păreri, prea iute. Nu te temi că e posibil să bag pumnalul în inima oricui nu te respectă?

— Mă bazez pe asta. O sărută pe nas şi apoi pe obraji. Care crezi că a fost sarcina lui Sebastian?

— Nu vreau să-i iau serviciul.

— Nu-ţi face griji în privinţa asta! E posibil să mergem în Londra, care e un loc mult mai periculos decât Edinburgh

sau Inverness. Am nevoie de amândoi în viaţa mea.

Morrigan era în continuare nesigură. Aidan îşi dădu seama de asta.

— Vorbeşte cu mine. Spune-mi ce pot să fac ca să te simţi în largul tău!

— Nu e vorba despre tine, explodă ea. Eu sunt problema. De când m-ai cerut în căsătorie, nu mi-e deloc greu să mă imaginez întâlnindu-te pe scările bisericii. Ce urmează mă umple de îndoieli. Nu am crescut într-o casă obişnuită. Nu veneau femei în vizită. Nu brodam şi nici nu coseam. Nu organizam cina. Ce ştiu eu despre cum e să fii soţia unei persoane importante? Până la urmă, ce ştiu eu despre cum e să fii soţie?

— Ce ştiu eu despre cum e să fii un soţ?

— Exact. Un motiv în plus ca să aşteptăm.

Aidan zâmbi.

— Dacă îţi dau o sabie imaginară şi acolo e un stâlp – arătă spre stâlp –, ce faci cu ele?

— În clipa asta?

— Chiar acum.

— Îl distrug. Îl tai până ce devine surcele.

— Îmi imaginez că asta e o metaforă pentru căsnicia noastră.

Morrigan făcu ochii mari.

— Când eşti supărată, când ai nevoie să-ţi eliberezi frustrarea, poţi să mă foloseşti ca pe un stâlp.

Morrigan clătină din cap cu un zâmbet pe buze.

— O căsnicie precum curtea de antrenament. Ţi-ai pierdut minţile.

— O căsnicie care spune că o să depunem eforturi şi o să ne rezolvăm problemele împreună. O căsnicie care începe şi continuă cu promisiunea că o să creştem împreună şi o să învăţăm să ne completăm. Aidan o privi adânc în ochi. Te iubesc şi tu mă iubeşti. Te respect şi tu mă respecţi. Vreau să-mi petrec restul zilelor alături de tine şi ştiu că tu vrei acelaşi lucru. E o prostie să laşi faptul că nu ştii câteva jocuri de societate să împiedice o viaţă plină de iubire. M-aş căsători cu tine azi dacă ai accepta.

Morrigan îşi înfăşură braţele în jurul lui. Îşi lipi faţa de pieptul lui şi îl ţinu.

— Îţi jur că, dacă aş putea s-o fac acum, în clipa asta, m-aş căsători cu tine. Dar nu pot să-ţi ofer nicio garanţie legată de ziua de mâine. E posibil ca până atunci să mă răzgândesc.

Aidan o luă de mână.

— Hai cu mine!

Nu băgă în seamă întrebările şi plângerile ei. O scoase din bibliotecă şi trecură pe lângă salon şi pe scări. Se opriră lângă birou. Morrigan îl privi plină de speranţă.

— O să-i spui lui Cinaed că te-ai răzgândit în privinţa deciziei tale?

— Căsătoreşte-te cu mine, Morrigan. Spune-mi acum că o să te căsătoreşti cu mine!

— Tocmai ţi-am spus că aş face-o dacă ar fi azi. Dar nu pot să fac asta şi mâine.

— Unele decizii sunt irevocabile, iubirea mea.

O trase spre uşa capelei.

— Ce faci?

— Te căsătoreşti cu mine, domnişoară Drummond? întrebă el în timp ce deschise uşa.

Toată lumea era acolo. Privirea lui Morrigan îi cuprinse pe toţi cei care erau în capelă. Familie, prieteni, toată lumea pe care o ştia.

Erau şi Isabella şi Maisie. În partea din faţă a capelei, Sebastian stătea lângă preot.

Aidan o cunoştea. Ştia ce simţea şi ce temeri avea. Dacă aştepta, era posibil ca Morrigan să nu-şi înfrângă niciodată temerile. Isabella făcuse totul pentru organizarea acestui moment.

Era un risc pe care trebuia să şi-l asume, dar Morrigan trebuia să accepte.

— Ce ai făcut? întrebă ea cu lacrimi în ochi.

— Regulile legate de corectitudine nu se aplică în iubire şi în război.

— *Don Quijote.* Ar fi trebuit să ştiu. Îl luă de mână. O să mă căsătoresc cu tine, Aidan Grant! Credeam că nu o să

mă mai întrebi.

Capitolul 33

Aidan se uită la mireasa lui, care se afla în partea cealaltă a sălii mari şi vorbea cu Maisie, Isabella şi alte femei lângă şemineu. Servitorii continuau să vină cu mâncare şi băutură. Ospitalitatea clanului Mackintosh părea să nu aibă limite.

Ceremonia de nuntă se desfăşurase eficient şi cu seriozitate.

Însă recepţia avusese parte deja de mai multe discursuri decât cina regală. În acelaşi timp, sobrietatea majorităţii celor din sala mare era deja de domeniul trecutului.

Iar acum Sebastian îl încolţise pe Aidan, împreună cu Cinaed, Searc, Blair, preotul şi câţiva bărbaţi Mackintosh, care formau un cerc închis în jurul lui.

— Ca frate mai mic şi cavaler de onoare, mi-am asumat sarcina de strânge toate sfaturile înţelepte legate de aspectul conjugal al vieţii tale matrimoniale.

Toată lumea ridică paharul. La naiba, îşi spuse Aidan. Avea să fie dureros.

Sebastian scoase o hârtie din haină.

— Pentru început… La trei zile după căsătorie – fără niciun act intim până atunci, în ciuda tradiţiilor –, există câteva condiţii pe care trebuie să le îndeplineşti înaintea fiecărui act.

— Şi cum ştiţi toate astea? îi provocă Aidan.

— Am studiat. Sebastian îi arătă fratelui său foaia. Am făcut o listă despre subiect după cărţile teologice.

— Deci ai studiat căsătoria şi sexul. Tu!

— Dacă preferi, am o serie de poveşti incriminatoare despre tine, dragul meu frate. Aş fi mai mult decât fericit să am o conversaţie lungă cu Morrigan. Se întoarse spre preot. Nu e prea târziu pentru o anulare, nu-i aşa?

— Continuă cu nebunia ta, sugeră Aidan. Şi ţine-ţi poveştile otrăvitoare departe de urechile miresei mele.

Un discurs la urechile miresei fu urmat de altă rundă de băuturi.

Sebastian inspiră adânc şi continuă:

— Oricât de dificil ar fi, nu poţi să faci sex în zi de sărbătoare. Nu poţi să faci sex nici în zi de post. Nu poţi să faci sex în timpul săptămânii Rusaliilor. Nici în Postul Crăciunului. Şi ştiu că nici măcar nu ai visa să faci sex în Postul Paştelui.

Sebastian făcu o pauză şi se uită pe foaie, iar Aidan o văzu pe Morrigan privindu-i întrebătoare. Făcu un gest ca şi cum şi-ar sugruma fratele. Tânăra zâmbi şi clătină din cap. Dacă ar fi ştiut!

— Bineînţeles că e un păcat să faci sex în săptămâna Paştelui. Şi nu o să faci sex miercurea, nici vinerea, sâmbăta sau duminica. Ce zi e azi?

— Miercuri, strigă Searc.

— Îmi pare foarte rău, frate. De asemenea, nu poţi să faci sex în timpul zilei. Poţi să faci sex doar dacă eşti complet îmbrăcat. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, încearcă să ţii minte să nu faci sex în biserică! Sebastian se opri şi făcu o plecăciune în faţa preotului, care îl privea uimit. Şi am pomenit că scopul actului este să faci un copil?

Toţi bărbaţii din jurul lui Aidan încuviinţară.

Sebastian aşeză hârtia în mâna lui Aidan şi îi vorbi din nou.

— După ce sunt îndeplinite toate condiţiile, poţi să mergi mai departe, dar uriaşii teologiei spun foarte clar că nu o să fie folosite poziţii ciudate. Biserica are o poziţie foarte clară în privinţa asta. Trebuie observată ordinea naturală. Bărbatul deasupra. Şi poţi să o faci o singură dată. Dar e posibil ca asta să fie maximum la care se aşteaptă.

Se auziră râsete în jur.

— Şi acum am şi eu şansa să-mi prezint argumentele? întrebă Aidan.

— Nu cred că ai ce zice, având în vederea autoritatea din care mi-am luat tratatul. Dar faci cum vrei.

— Atunci ia loc şi ascultă!

Sebastian trase un scaun şi vru să se aşeze. Însă, înainte să o facă, Aidan lovi scaunul de sub el, iar fratele lui căzu. În jur se auziră râsete.

— Asta am de spus în legătură cu ordinea ta firească şi autoritatea de la care te-ai inspirat! pufni Aidan.

Traversă încăperea, o luă pe Morrigan de mână şi cei doi ieşiră din cameră.

Morrigan şi Aidan erau, în sfârşit, căsătoriţi, iar ea era încântată de ce urma. Isabella le spusese că fusese pregătit un apartament pentru ei deasupra sălii mari.

Când începu să urce scările, întrebă dacă Sebastian le oferise ceva valoros.

— Nici nu-mi pasă dacă e miercuri, zise Aidan încordat.

— Ce e atât de important legat de ziua de miercuri?

— Nu vrei să ştii. Se opri pe coridor, în capătul scărilor şi o trase aproape, sărutând-o. Am de gând să fac dragoste cu tine şapte zile pe săptămână, ziua şi noaptea. Oriunde şi oricând apare ocazia. Ce zici?

Morrigan râse.

— Să începem aici, în bibliotecă?

Poate pentru că trăiseră atâtea momente pasionale în acea cameră. Sau pentru că Morrigan voia ca prima dată să fie altundeva decât într-un pat. Voia ca nimic din trecutul ei să nu le umbrească fericirea.

— Cum vrea doamna mea.

Ţinându-se de mână, intrară în bibliotecă şi închiseră uşa. Era întuneric, dar luna plină învăluia camera într-o lumină albastră.

— Am vrut să te sărut şi să fac dragoste cu tine din prima clipă în care am venit aici şi te-am găsit stând pe scară.

Aidan se aplecă spre ea.

— Şi eu am vrut să faci dragoste cu mine de prima oară când m-ai sărutat, m-ai atins şi m-ai tachinat, dar m-am abţinut pentru că trebuia să ne căsătorim înainte.

Gura lui Aidan o luă cu asalt pe a ei. Iar când o trase

încet în îmbrăţişarea lui, Morrigan simţi cum se topi, buzele i se depărtară, primindu-le pe ale lui.

Ea se ridică pe vârfuri în timp ce-i răspunse la sărut. Simţi sau mai degrabă auzi mormăitul de aprobare când corpul ei se lipi de al lui.

Ce făceau – şi locul unde o făceau – era sălbatic şi dulce. Simţurile ei erau atât de vii, pregătite pentru următoarea lui atingere. Ea îi primi săruturile, palpitant de conştientă de propriul extaz şi de nevoia din ce în ce mai mare din ea.

Mâinile lui se plimbau pe tot corpul ei. Îi mângâie sânii, spatele, fundul. Când îi lipi spatele de uşă, senzaţia erecţiei lui o făcu să geamă. Nu îi era frică, dar o străbătu o senzaţie de curiozitate.

— Te doresc atât de mult, Morrigan! îi şopti el. Dar să mă opreşti dacă mă grăbesc.

— Şi eu te vreau.

Corpul ei se arcui, lipindu-se de el, în timp ce el îşi împinse coapsa între ale ei. Morrigan gemu când simţi presiunea. Aidan îi ridică fusta, iar ea îşi ţinu respiraţia în timp ce el o mângâie. Ea gemu când degetele lui ajunseră în zona ei intimă. Corpul ei era încordat.

— Nu o să te rănesc, îi şopti el în ureche. Poţi să te relaxezi, iubirea mea!

Să renunţe la temeri. La coşmaruri. La o viaţă plină de nesiguranţă. Morrigan se concentră pe atingerea lui. Mâna lui o mângâia, iar degetele îi alunecară înăuntru. O presiune înnebunitoare creştea în ea în timp ce Aidan continua să o mângâie. Nu mai simţise niciodată aşa ceva. Îşi dădu seama că respira sacadat.

Voia mai mult. Mintea ei ţipa după mai mult. Fiecare parte a corpului ei voia să fie atinsă. O dorinţă lacomă creştea în ea, pulsând. Îl trase mai aproape. În mijlocul acestei frenezii, îi simţea şoldurile lipite şi mai intim de ea.

— Nu te opri! Morrigan îl sărută pe gât. Vreau mai mult!

— Nu mă opresc, râse el. Sunt mult prea implicat pentru asta.

Dintr-odată, o luă în braţe. Morrigan zâmbi când Aidan o duse fără niciun efort pe birou.

Cu o mişcare, totul ajunse pe jos. Însă nu le păsă când el o aşeză pe birou.

Aidan se opri.

— Încă pot să te duc în patul nostru.

— Aici. Acum!

Aidan îi ridică fusta, iar Morrigan tresări când mâinile lui alunecară pe coapsele şi şoldurile ei. Făcu apoi un pas înainte şi se lipi de genunchii ei.

Niciodată nu crezuse că avea să fie aşa. Toate amintirile de coşmar din acea noapte, din urmă cu mulţi ani, dispăruseră. Când Aidan îşi lipi corpul tare şi mai mult de ea, Morrigan îl primi deschisă. Începea să-şi piardă controlul.

— Înfăşoară-ţi picioarele în jurul meu!

Morrigan îl ascultă, iar el îşi desfăcu pantalonii.

Momentul se apropia. Ea îşi ţinu respiraţia. Însă când Aidan o atinse atât de tandru cu degetele, desfăcându-i pliurile, apoi mângâind-o, Morrigan pierdu orice urmă de ezitare. Îi călări degetele, împingându-se în palma lui, bucurându-se de presiunea degetului lui mare. Orgasmul ei fu subit şi exploziv şi îşi înăbuşi strigătele în umărul lui.

Când o pătrunse, valuri de plăcere continuară să o străbată. Îl simţi adânc în ea. La început lent, apoi începu să se mişte tot mai repede. Mintea lui Morrigan se goli. Se potrivea perfect în ea. Îi simţea respiraţia atât de caldă pe gât, în ureche. Îi auzea inima care bătea cu putere în piept. Îi ducea pe amândoi aproape de nebunie.

Cu cât se înălţau, cu atât Morrigan îi susţinea ritmul corpului cu al ei, până când extazul o cuprinse din nou şi simţi cum trupul lui se încordează. Atunci ştiu că se ridicaseră în acelaşi cer.

Peste câteva clipe, Aidan îşi lipi fruntea de obrazul ei şi o sărută tandru. Morrigan se simţea minunat. Îşi strânse soţul într-o îmbrăţişare şi se simţi completă. Nouă. Puternică. Şi fericită.

Capitolul 34

Morrigan
Două săptămâni mai târziu

Pentru că vasul ducelui trebuia să ajungă în orice clipă în port, ultimele zile fuseseră pline de activitate. Totul era însă aranjat. Cel puţin asta spera Morrigan.

Faptul că îl invitase pe Sir Rupert Burney să ia cina cu Niall Campbell, Maisie şi Aidan la casa lui Searc din Maggot o lăsă pe Morrigan cu senzaţia că invitaseră vulpea în coteţul de găini. Având însă în vedere că la cină mai veneau colonelul Wade de la Fort George, lordul primar din Inverness, căpitanul Kennedy şi chirurgul Carmichael, măcar avea senzaţia că exista siguranţă. Cinaed şi Isabella rămaseră la Dalmigavie. Erau în continuare căutaţi de Ministerul de Interne, ca duşmani ai Coroanei.

Când se uită la masă, Morrigan îşi aminti că atâţia oameni suferiseră din cauza lui Sir Rupert. Iar când acesta sosi, tensiunea din încăpere era palpabilă, abia ascunsă în spatele vălului subţire al civilizaţiei.

Morrigan îi promisese lui Aidan că nu avea să-i taie gâtul bărbatului. Îşi respectă promisiunea când fu prezentată ca doamna Grant şi îi spuseră că se căsătoriseră. Duşmanul ei îi aruncă o privire care insinua că nu-i dăduse permisiunea să fie soţia cuiva.

În ultimele săptămâni, cei doi fuseseră la cuţite. Morrigan voia scrisoarea tatălui ei de la el. Sir Rupert voia să ştie locul întâlnirii dintre Cinaed şi duce. După acea seară, Morrigan bănuia că nimic din toate astea nu avea să conteze.

Searc îi aranjase strategic la masă, astfel încât Niall să nu stea aproape de oficialul de la Ministerul de Interne. Fostul locotenent sigur i-ar fi tăiat capul lui Burney cu un cuţit de unt la cea mai mică provocare. Cei doi erau duşmani de când, pe de o parte, Fiona, sora lui Niall, fusese

închisă luni întregi de către Sir Rupert, iar pe de altă parte, pentru că scoţianul fusese un jucător important în reuniunea reginei Caroline cu Cinaed, eveniment ce făcuse cariera lui Burney să se clatine. În tot acest timp, eforturile lui Niall îl costaseră pe Sir Rupert serviciile unei întregi reţele de spioni.

În timp ce mâncarea era servită, Morrigan observă că Sir Rupert cerceta împrejurimile cu o expresie surprinsă, şi pe bună dreptate. Salonul era mai mare decât îţi puteai imagina dacă priveai casa de afară. Cele mai fine cristale şi argintării străluceau în lumina a sute de lumânări, iar servitorii atenţi se mişcau cu fineţea pe care o vedeai doar în casele elitei aristocraţiei britanice. Totul făcea parte din faţada care îi plăcea stăpânului casei. Un diamant avea mai multe laturi, la fel ca Searc Mackintosh.

— Eşti pentru prima oară în această mică oază din Maggot, domnule? îl întrebă căpitanul Kenedy pe Sir Rupert, care stătea lângă el.

— Da, domnule.

— Clanul Mackintosh e cunoscut pentru ospitalitatea sa şi pentru faptul că îşi răsfaţă oaspeţii. Proprietarul vasului ridică vocea, vorbind cu gazda: Dacă ai îmbunătăţi exteriorul acestui loc, am putea să-l primim pe Excelenţa Sa, pe bunul duce de Clarence, aici, în locul casei mele modeste aflate de cealaltă parte a râului.

— Modestă zici, pufni Searc, care ridică paharul la rândul lui.

— O să-l primeşti pe Excelenţa Sa? întrebă Sir Rupert.

După expresia lui, nimeni nu şi-ar fi dat seama că ştia ceva despre asta.

— Da, peste trei nopţi. O mare onoare, nu mă deranjează să spun asta. Sper doar ca vremea să ţină cu noi, iar vasul lui să ajungă la timp în port. Kenedy se opri. Am presupus că o să-l însoţeşti pe Excelenţa Sa.

— Acele aranjamente o să fie stabilite odată cu sosirea ducelui.

— O să fie o întâlnire istorică, zise colonelul Wade din cealaltă parte a mesei.

— Ştii de întâlnire, domnule? întrebă Rupert fără să-şi ascundă tonul acuzator.

— Am aflat despre ea aici, în seara asta, răspunse ofiţerul. Dar, Sir Rupert, poţi să-ţi imaginezi un prinţ al monarhiei de Hanovra şi un descendent al dinastiei Stuart întâlnindu-se? Este cu adevărat istoric!

— Mai degrabă trădare, domnule, răspunse Sir Rupert tăios. Un duşman al Coroanei care se întâlneşte cu fratele regelui? Fără ca prim-ministrul sau Ministerul de Interne să ştie? Regele nu o să fie mulţumit – şi nici Lord Sidmouth.

— Lord Sidmouth îşi menţine poziţia, atrăgând duşmani ai Coroanei, răspunse Aidan. Frica şi furia din regat înseamnă şi mai multă influenţă şi control pentru el. Orice întâlnire aranjată ca să aducă pace de durată nu o să-i fie pe plac.

— Ce ştii despre pace, domnule Grant? pufni Sir Rupert. Dumneata, care pui vieţi în pericol eliberând infractori precum fraţii Chattan!

— Ai uitat, domnule? Ţi-a fost prea frică pentru a lăsa cazul să se judece. Nu eu, ci tribunalul eliberează oameni precum fraţii Chattan, care sunt acuzaţi pe nedrept. Eu doar îmi ofer serviciile ca să-i protejez pe cei nevinovaţi de conspiratori care ţin de putere cu ambele mâini, de bărbaţi ca dumneata şi ca stăpânul dumitale, Sidmouth.

— Ce conspiraţie? pufni Burney.

— Ministerul de Interne ispiteşte pe oamenii inocenţi ca să comită infracţiuni. Îi prinzi în capcană cu agenţii dumitale. Dumneata creezi infracţiunile pentru care îi judeci pe oameni.

— Ai grijă, domnule Grant! Nu creez nimic. Noi identificăm, expunem, judecăm. Scoatem escrocii din bârlogul lor şi arătăm publicului planurile lor oribile.

— Ce miraculos că se întâmplă să descoperi aceste planuri înainte să fie comise infracţiunile respective! În fiecare caz, arestezi reformatori şi duşmani politici. Îi acuzi de infracţiuni care sunt doar nişte gânduri. Doar că le numeşti conspiraţie şi îi prezinţi pe aceşti bărbaţi drept nişte extremişti periculoşi.

— Asta e o dovadă a abilităţii organizaţiei noastre. A genialităţii noastre. Suntem peste tot. Auzim tot. Suntem în casele oamenilor. Ştim infracţiunile pe care vor să le comită înainte să facă un pas.

— Întorci prietenii unul împotriva celuilalt. Destrami familii, Sir Rupert!

— Facem ce trebuie ca să protejăm Coroana. Regele şi ţara. Cu siguranţă ai auzit această frază, chiar dacă nu ştii ce înseamnă.

— Eşti o pata pe onoarea regelui şi a ţării. Eşti o ameninţare pentru oamenii liberi, ale căror vieţi le manipulezi şi le distrugi cu uneltirile dumitale!

— Păstrează-ţi discursurile pentru alegeri, domnule Grant! Cu astfel de păreri radicale, nu o să fii ales niciodată în parlament. Aruncă o privire cu subînţeles spre Morrigan. Nu că ai fi eligibil.

Morrigan îşi aşează mâna pe genunchiul lui Aidan ca el să nu se ridice. Erau căsătoriţi de foarte puţin timp, însă soţul ei îi adoptase deja temperamentul.

— Să văd dacă înţeleg, Sir Rupert, zise Searc. Eşti în favoarea închiderii oamenilor pentru infracţiuni pe care poate că nu le-au comis niciodată. De dragul de a-ţi proteja regele şi ţara, aşa cum spui.

— Absolut. Trebuie să distrugem ameninţările înainte să se materializeze.

Înainte să poată răspunde cineva, în depărtare se auzi o lovitură puternică în uşă, urmată de voci ridicate. Searc se ridică în picioare când uşa salonului se deschise şi intră un servitor, cerându-le scuze.

— Nu vor să plece, stăpâne. Şi spun că nu vor să mai aştepte niciun minut.

— Despre cine e vorba? strigă Searc. Cum îndrăznesc să ne întrerupă pe mine şi pe oaspeţii mei?

— Un ofiţer, domnule. Şi patru soldaţi. Au şi o trăsură.

— Ce vor?

— Să aresteze pe cineva.

— E scandalos! Searc trecu de el, ţipând pe hol. Ce este cu prostiile astea?

Peste o clipă, intră un ofiţer cu oamenii lui în spate. Fluturând un document, făcu o plecăciune în faţa lordului primar.

— Explică! ceru Searc.

Oamenii ofiţerului se împrăştiară. Erau înarmaţi cu bastoane şi păreau pregătiţi să le folosească.

— Suntem aici să-l luăm în custodie pe Sir Rupert Burney.

În cameră se aşternu tăcerea.

— Sub ce acuzaţie? izbucni Burney. Sunt un agent al Coroanei. Nu aveţi niciun drept să mă duceţi nicăieri!

Ofiţerul scoase mandatul din haină şi îl îndreptă spre persoana acuzată.

— Sir Rupert Burney, eşti acuzat de conspiraţia de a comite un act de violenţă împotriva unui membru al familiei regale.

— Dintre toate... E absurd! zise el. De unde aţi scos asta? Servesc familia regala şi nu există niciun membru al...

— În seara asta, am arestat 12 indivizi, angajaţi de dumneata, care se înarmau cu scopul de a da buzna peste o cină din casa casa căpitanului Kenedy peste trei zile. Instrucţiunile dumitale erau să-l omoare pe Excelenţa Sa, ducele de Clarence şi...

— Asta e o minciună! zise Burney şi se ridica în picioare.

— Avem mărturii de la toţi bărbaţii pe care i-am arestat în seara asta.

Sir Rupert se întoarse spre lordul primar.

— Imbecilii ăştia lucrează pentru dumneata. Dacă nu rezolvi chiar acum situaţia, Ministerul de Interne o să reacţioneze. Îţi jur că nu o să se termine bine pentru tine!

Morrigan fu impresionată de cât de netulburat era lordul primar. Bărbatul se uită la gazda lui, cerându-i scuze din priviri, după care i se adresă lui Sir Rupert.

— Îţi sugerez să mergi cu bărbaţii ăştia, pentru ca orice neînţelegere să fie rezolvată fără să mai deranjăm gazda sau doamnele.

Burney se întoarse şi arătă spre colonelul Wade, care

era deja în picioare.

— Fă ceva, doar reprezinţi Coroana!

— Astfel de acuzaţii sunt serioase, domnule. Colonelul traversă camera şi îi luă hârtia din mână. Citi acuzaţiile. Spui că Sir Rupert a comis un act de trădare?

— Da, domnule. Şi nu e doar atât.

Toată lumea aşteptă în timp ce colonelul Wade se gândi o clipă, după care înapoie mandatul. Făcu semn spre ofiţeri.

— Arestaţi-l!

Capitolul 35

Morrigan

Lui Morrigan i se păru prea simplu să îl prindă pe Burney într-o plasă creată chiar de el, iar după ce îl luară, îngrijorarea ei nu făcu decât să se intensifice. Era un duşman viclean, iar tentaculele lui ajungeau departe. Se întrebă câţi agenţi ca Baker mai avea la degetul mic. Câţi aveau să respecte instrucţiunile stăpânului lor, chiar dacă acesta era în spatele gratiilor?

Privirea veninoasă a lui Sir Rupert era îndreptată spre o singură persoană în timp ce fusese scos din salonul lui Searc mai devreme în acea seară. Aidan. Ştia că fusese învins în propriul său joc şi cine era responsabil pentru asta.

În dormitorul lor ajunseră zgomote de pe drumul principal, care veneau dinspre ponton, prin Maggot. Vocile unor marinari beţi, lătratul unui câine, huruitul trăsurilor care trecea pe pietriş. Morrigan auzise deja poveşti de la Sebastian despre atentatele la viaţa lui Aidan. Faptul că avea un duşman feroce ca acesta o făcea să stea trează şi să asculte.

Asta avea să fie viaţa ei. În acea seară, în ziua următoare, tot restul vieţilor lor.

Oricât de mari erau pericolele, era mândră de Aidan

pentru ce făcuse, pentru că luptase.

Cu un oftat, Morrigan se cuibări în braţele soţului ei şi îşi lipi faţa de pieptul lui gol. Îl iubea. Putea striga acele vorbe de sute de ori şi tot nu avea să fie îndeajuns. Niciodată nu simţise o astfel de fericire. Faptul că Aidan o păcălise şi o convinsese să-şi alunge temerile şi să se căsătorească cu el era incredibil. Şi faptul că o iubea, făcea dragoste cu ea şi o învăţa plăcerea şi frumuseţea corpurilor lor când se uneau era un alt miracol. Morrigan simţea pentru prima oară că era întreagă, completă, vindecată.

Cu toate astea, încă îi era frică. Se temea să îl piardă. Nu putea ignora senzaţia.

— Îţi înfigi degetele în piciorul meu, mormăi el.

— Am genunchii îndoiţi. Degetele mele nu sunt nici măcar aproape de piciorul tău.

Morrigan se dădu în spate ca să se uite la chipul lui, dar Aidan nu o lăsă să se îndepărteze. Morrigan îşi dădu seama că el zâmbea.

— Voiam să spun că zgomotul din capul tău e mai puternic decât ce se întâmplă pe strada de sub fereastra asta, dar nu ar fi prea romantic. Aşa că m-am hotărât să mă plâng de degetele tale.

Chiar dacă uneori Aidan avea un simţ al umorului ciudat, lui Morrigan îi plăcea felul în care o putea face să zâmbească, indiferent de situaţie.

— Mă gândeam că Burney o să iasă din închisoare şi o să vină după tine.

— Nu o să iasă niciodată.

— Sir Rupert are bani şi influenţă. Când o să aibă loc procesul lui, probabil o să-şi ia un avocat bun.

— Nu o să iasă niciodată.

— Oamenii lui pot să-i plătească pe cei care au dat declaraţii împotriva lui. Prietenii lui de la Ministerul de Interne o poate convinge pe Madame Laborde să recunoască faptul că s-a întâlnit cu noi. Ea ar putea spune că am pus la cale totul, chiar dacă doar am plantat seminţele.

— Nu o să iasă niciodată, spuse Aidan din nou,

mângâindu-i fruntea încruntată.

Cu vârful degetelor, îi mângâie faţa, coborî spre gât şi ajunse la sâni.

— Pot să mute procesul înapoi în Londra. Lord Sidmouth ar putea să-l asiste şi…

— Nu o să iasă niciodată.

O trase pe Morrigan pe el.

Pasiunea erupse în ea când îi simţi erecţia. Aşa mergeau lucrurile între ei. Când se uitau unul în ochii celuilalt, ajungeau să facă dragoste. Când stăteau în pat şi vorbeau despre nimicuri, ajungeau să facă dragoste. O atingere, un sărut, un zâmbet, toate îi duceau în aceeaşi direcţie. Bărbatul era nesătul, ca şi ea de altfel. Iar acum, discuţia despre Sir Rupert, care putea să iasă sau nu din închisoare, îi ghida în aceeaşi direcţie.

Morrigan se ridică să se uite la chipul lui, iar Aidan profită de mişcare, muşcând-o în joacă de sâni. Doar de asta fu nevoie. Morrigan îşi desfăcu puţin picioarele. Corpul ei avea o voinţă proprie.

— Înainte să fim distraşi…

Morrigan inspira adânc, când îl simţi lipindu-se de ea.

— Asta nu e distragere a atenţiei…

O mângâie pe sân şi îl atinse cu gura. Scântei explodară în ea şi nu se putu gândi decât la el adânc în ea. Era pregătită pentru el. Mereu părea să fie pregătită pentru el. Îşi mişcă şoldurile, iar Aidan alunecă în ea.

Mai târziu, când erau amândoi epuizaţi, iar ea stătea întinsă pe el, îl întrebă din nou.

— Ce te face să crezi că nu o să iasă niciodată?

Aidan râse.

— E foarte greu să ţi se distragă atenţia.

— Spune-mi!

— Din acelaşi motiv pentru care Wemys se temea şi voia să-l ascund. Sir Rupert ştie prea multe. Şi poate să vorbească oricât despre rege şi ţară, dar singurul lucru care contează acum pentru el e să îşi salveze propria piele. E capabil să încheie orice înţelegere ca să facă asta. Dacă e nevoie, o să depună mărturie şi o să distrugă guvernul lui

Lord Liverpool fără să se gândească de două ori. Burney ar distruge tot Ministerul de Interne ca să scape de ştreang. Din cauza asta, Lord Sidmouth nu îşi permite să-l lase să trăiască. Bănuiesc că într-o dimineaţă, destul de curând, temnicerul o să-l găsească pe prizonier spânzurat în celulă şi o să jure că şi-a făcut-o cu mâna lui.

Capitolul 36

Aidan

Recepţia şi cina din casa căpitanului Kenedy fuseseră un şiretlic ca să-l prindă pe Sir Rupert în propria capcană. Întâlnirea dintre Cinaed şi duce avu loc în cabina amiralului de pe vasul Maiestăţii Sale, *William* & *Mary,* care acostase în capătul de nord al portului Merkinch, aproape de gura canalului neterminat.

Aidan se urcă la bordul navei, în spatele lui Cinaed, Niall Campbell, şi a o duzină de luptători Mackintosh, care rămaseră pe punte, făcând schimb de priviri cu marinarii vasului. Aidan credea că fiecare parte acţiona cu bună-credinţă şi că nimeni nu putea păţi nimic. Din fericire, totul merse conform planului.

Cinaed şi ducele aveau amândoi personalităţi puternice. Ca urmare, discuţia conţinu la fel de multe dispute, cât şi înţelegeri, însă într-un final cei doi ajunseră într-un punct de respect şi înţelegere reciprocă. Urmară promisiuni legate de comunicare şi de sprijin. Fiecare plecă apoi cu credinţa că, dacă acest fiu al lui George al III-lea avea să devină monarhul Marii Britanii şi al Irlandei, amândoi aveau să îşi amintească de această întâlnire şi să îşi respecte promisiunile.

Câteva ore mai târziu, amândoi plecară cu o senzaţie de euforie.

Cinaed şi Niall şi majoritatea bărbaţilor aveau să se întoarcă imediat la Dalmigavie. Aidan urma să aştepte

acasă la Searc, până când soţia lui se întorcea din vizita la Madame Laborde.

În ziua de după arestarea lui Sir Rupert, artista se mutase înapoi la Barn Hill, având promisiunea lui Aidan că, odată ce se termina procesul lui Burney, aveau să fie făcute aranjamente financiare pentru ea. Nu putea exista nicio urmă de incorectitudine între ea şi clanul Mackintosh. Avea să depună mărturie că le spusese mai multe zvonuri pe care le auzise. Avea să recunoască faptul că tot ce spusese era posibil să-l fi convins pe Sir Rupert Burney să angajeze oameni ca să încerce să-l asasineze pe duce. Dar ea nu avusese niciun rol în niciun plan. Şi avea să fie clar pentru orice juriu că spionul ar fi avut anumite beneficii, indiferent de rezultat.

Stăteau pe chei şi se pregăteau se încalece, când îl văzură pe Blair călărind spre ei din Inverness.

— Burney a evadat, le zise. Îl duceau la Fort George. Trăsura cu prizonieri a fost atacată înainte să iasă din oraş. A plecat.

Aidan se gândi imediat la Morrigan. Luase trăsura spre Barn Hill, împreună cu doi însoţitori Mackintosh, pe lângă birjar. Acela trebuia să fie ultimul loc unde să se ducă Sir Rupert, dar trebuia să se asigure.

Cinaed şi Niall îl întrebară pe Blair ce mai ştia, dar Aidan nu mai putu aştepta. Se urcă pe cal şi le spuse că se ducea după soţia lui.

Capitolul 37

Morrigan

Casa enormă de pe Huntley Street fusese închisă chiar a doua zi după arestarea lui Sir Rupert. Servitorii fuseseră trimişi acasă. Secretarul lui şi acoliţii lui dispăruseră. Morrigan o urmă pe Madame Laborde când coborî din trăsură. Pentru că un vânt rece învolbura apele

îngheţate ale râului Ness, îi promise birjarului că nu avea să dureze mult.

Cei doi războinici Mackintosh le conduseră la uşă.

— Cheia e aici pe undeva.

Artista căută la fundul unui săculeţ.

Morrigan venise în speranţa că avea să găsească scrisoarea tatălui ei. Aidan spusese că nu conta. Ea încuviinţă. Cu toate astea, ocazia apăruse când Madame Laborde pomenise că voia să se întoarcă în casă pentru a-şi lua restul lucrurilor. Sir Rupert nu se mai întorsese la casa de pe Huntley Street după ce fusese arestat. Nu avusese ocazia să îşi ascundă hârtiile sau să le dea altcuiva. Asta însemna că era posibil ca scrisoarea tatălui ei să fie încă acolo.

— Am găsit-o!

Băgă cheia în broasca veche, iar bărbaţii Mackintosh intrară înaintea femeilor.

Înăuntru era linişte. Şi rece. Niciun foc nu fusese aprins de trei zile. Ferestrele zăngăniră şi un geamăt şuierător se auzi dinspre şemineul din salon.

— Mă duc sus să-mi iau lucrurile. Artista arătă spre uşa din dreapta. Acesta e biroul lui. Cred că e locul unde ar fi bine să te uiţi.

Unul dintre bărbaţi intră în birou şi se uită în jur. Ea aşteptă pe hol până când el se asigură că nu era nimeni înăuntru. Bărbatul îi făcu semn că putea să intre.

Biroul era mobilat cu o masă mare, un birou lângă fereastră şi scaune. Doi pereţi erau acoperiţi cu biblioteci. Un dulap cu uşi în formă de diamant, pentru hărţi şi suluri era gol. Morrigan împinse nişte hârtii pe birou şi deschise nişte sertare. Nimic nu îi atrase atenţia. Începu să se întrebe dacă secretarul lui fusese acolo după tot ce se întâmplase. Sau poate că avea alt birou. Niall îi spusese că în Glasgow, Burney preluase birourile din City Chambers şi în Saltmarket.

Morrigan îşi aminti ce îi spusese Wemys. Burney avea secrete despre toată lumea. Despre toţi spionii şi agenţii lui. Despre toţi oamenii care lucrau pentru el. Şi despre

orice persoană pe care o putea folosi sau manipula. Când se uită prin cameră, încercă să îşi dea seama cum putea păstra el această informaţie. Poate că avea un registru care o putea îndrepta în altă direcţie.

În timp ce se gândea, o auzi pe Madame Laborde strigând de sus că avea nevoie de ajutor să care valiza jos. Se auzeau paşi care coborau.

Volumele de pe rafturi aveau mărimi diferite şi, după stratul de praf, multe păreau să fie acolo de ceva timp. Morrigan scoase cărţile care păreau să fi fost mutate recent. Încet, trecu prin ele şi se uită în spatele lor. Nimic.

În timp ce aşeza obiecte pe rafturile unui perete interior, o cutie de lemn se mişcă uşor. O trase, iar cutia căzu spre ea. Un dulap ascuns. Bineînţeles. Searc îi spusese că această casă aparţinuse unui contrabandist.

Biblioteca scârţâi puţin, dar se deschise uşor. Morrigan se uită înăuntru. Rafturile erau aliniate pe peretele opus şi erau pline cu cărţi, registre, iar o geantă din piele plină cu jurnale şi hârtii era rezemată lângă ele.

Morrigan intră înăuntru şi se întinse după geantă. Nu ajunse departe. Simţi lama unui cuţit lipită de gât. Încercă să se întoarcă, pentru a-l lovi pe bărbatul din spatele ei, însă felul în care acesta îşi înfipse mâna în părul ei şi înţepătura lamei o opriră.

— Doamnă Grant, ce minunat să te găsesc aici!

Sir Rupert Burney stătea în spatele ei. Uşa se închise.

Capitolul 38

Vestea dată de doamna Goddard că Morrigan o însoţise pe Madame Laborde pe Huntley Street fusese pentru Aidan ca o lamă de cuţit înfiptă în piept.

În timp ce calul lui galopa pe drum şi prin piaţa de vite acum goală spre Castle Hill şi pod, încerca să se convingă că totul era în regulă. Morrigan nu era singură. Femeile erau însoţite de doi bărbaţi Mackintosh. Nimic nu

dădea de înţeles că Burney avea să se întoarcă într-o casă închisă de autorităţi.

Însă în tot acest timp o senzaţie stranie îi dădu târcoale.

Aidan începu să respire doar când văzu birjarul şi trăsura din faţa casei. Opri calul în faţă, descălecă şi intră repede pe uşă. De la etaj se auziră voci masculine.

— Morrigan! strigă el.

Unul dintre bărbaţii Mackintosh apăru în capul scărilor.

— Unde e soţia mea?

— Acolo, în birou. Bărbatul începu să coboare scările, însă Aidan nu-l aşteptă. Nu ştia cum era împărţită casa. O strigă, uitându-se în prima încăpere.

— Următoarea, domnule Grant. Era acolo acum un minut.

Amândoi intrară în birou. Fereastra era închisă, perdelele erau trase. Nu era nimeni înăuntru. Morrigan nu avea unde să se ducă.

— Ştiu că nu a plecat din casă.

Bărbatul Mackintosh ieşi pe hol ca să se uite în jur.

Al doilea bărbat coborî şi se alătură căutării. Lui Aidan i se spuse că uşa din spatele bucătăriei era în continuare sigilată. La fel ferestrele şi intrarea servitorilor. Singurul loc pe unde putea să intre şi să iasă cineva era pe unde venise el.

— Verificaţi podelele pentru o uşă secretă! Aidan intră repede în birou şi arătă spre rafturi. Dă jos cărţile! Pe toate! Trebuie să fie o uşă pe acolo pe undeva.

Îi lăsă şi ieşi valvârtej din casă.

*

Bineînţeles că trebuia să fie un pasaj ascuns, îşi spuse Morrigan. Un tunel. Casa era pe malul râului. Ar fi trebuit să se gândească la asta înainte să intre în spaţiul din spatele bibliotecii.

Dar cum ar fi putut să ştie că Burney era liber?

Bărbatul îi ordonase să care geanta aceea grea. Cu pumnalul lui în spate, coborâră nişte trepte abrupte şi o luară printr-un tunel umed care mirosea ca o criptă. Sir Rupert înlocui cuţitul cu un pistol mic îndreptat spre spatele ei. Pasajul era îngust şi alunecos. Trecură prin două mici deschizături prin care intrau lumina şi aerul rece. La o cotitură mai strânsă, Morrigan se uită în faţă şi văzu că tunelul era mai luminat în depărtare.

Îşi dădu seama după sunetul paşilor lui că era destul de aproape să o împuşte, dar destul de departe de a fi în siguranţă dacă încerca să-l lovească ori să se apere cumva.

După greutatea genţii, bănui că bărbatul o umpluse cu saci cu monede şi hârtii care i se păreau mai valoroase. Sir Rupert voia să evadeze din Inverness, dar nu avea s-o facă cu mâna goală.

Morrigan se gândi din nou la drumul acela. Pasajul ducea sub casă, spre râu. De la cotitură, tunelul mergea probabil în paralel cu râul. Era, cu siguranţă, drumul unui contrabandist.

— Unde mergem? întrebă ea, încetinind puţin.

— Nu e treaba ta. Mergi!

Să ţipe, în speranţa că cineva avea să o salveze, nu mai era o posibilitate. Poate că trebuia s-o facă atunci când simţise prima oară lama cuţitului.

— Ce o să faci cu mine?

— O să afli în curând.

Tunelul coti uşor. În depărtare, vedea nişte scări de lemn, care duceau la o uşă secretă. Îşi aminti că văzuse un depozit dărăpănat şi un doc nu departe de casă. Cineva îl ajutase pe Burney să evadeze. Mai mult ca sigur îl aşteptau nişte acoliţi şi o barcă pentru a-l duce departe de braţul legii şi de clanul Mackintosh.

Orice trebuia să facă pentru a pune punct situaţiei, Morrigan trebuia să acţioneze chiar atunci.

— Am cooperat cu tine. Te-am ajutat ca să-mi dai scrisoarea tatălui meu.

— Scrisoarea tatălui tău. Bucata aia de hârtie nu a contat deloc pentru el. Crede-mă, am încercat s-o folosesc,

dar Drummond n-a vrut să-mi facă jocul. Şi nu încerca să mă iei de prost. Ştiu că nu înseamnă nimic nici pentru tine. Dacă însemna, te-ai fi agitat mai mult.

— Credeam că avem o înţelegere. Mi-am jucat rolul.

— Rolul? Mincinoaso! M-ai manipulat. I-ai otrăvit mintea lui Roisin Laborde. Ai întors-o împotriva mea.

— Nu am făcut nimic din ce nu ai făcut chiar tu.

— Nu te flata! Ştiu că voi doi aţi fost implicaţi în asta. Vă meritaţi unul pe celălalt. Tu şi avocatul tău. Păcat că mariajul vostru nu o să dureze.

Scările erau chiar în faţă. O rafală rece de vânt şuieră prin uşa secretă.

— Ce bucurie o să simt când o să-i spun de finalul rău patetic! Făcu o pauză, apoi continuă: Poate că o să te mai ţin în viaţă puţin. Sau o să am ceva avantaje dacă îl las să creadă că te poate lua înapoi.

Morrigan nu mai avea să fie o victimă. Niciodată.

— Să nu faci nimic prostesc. Urcă încet pe scări şi opreşte-te sus! O să am pistolul ţintit spre spatele tău în tot acest timp.

Morrigan urcă scările, aşa cum i se spuse, iar mintea i-o luă razna. Să fugă. Să îl lase să tragă. Să sară în râu şi să se înece în apa îngheţată. Moartea era fără doar şi poate preferabilă.

Urcă şi se trezi într-un depozit mic. Uşile care dădeau spre apă erau deschise. Putea vedea docul. O barcă se legăna pe râul îngheţat.

— Mergi direct la barcă! îi ordonă el.

În timp ce mergea în faţa lui, îşi dădu seama că era o persoană întinsă pe doc. Morrigan mută geanta ca s-o ţină cu ambele mâini în faţa ei.

Ieşi din depozit. Nu unul, ci doi oameni stăteau întinşi, nemişcaţi pe doc. Sări într-o parte, se propti şi aruncă geanta cu toată puterea spre uşă. Îl lovi pe Burney în umăr când acesta fugi afară, dar atenţia lui nu era îndreptată spre ea. Altcineva aştepta de cealaltă parte a uşii.

Aidan.

Lovitura genţii îl aruncă pe Burney spre el. Aidan se

întinse după pistol, iar Morrigan privi şocată cum cei doi se rostogoliră spre marginea docului. Fugi într-o parte şi îi privi îngrozită pe cei doi, care se luptau în râul rece. Aidan se scufundă primul, dar apoi şi Burney fu tras în jos.

Morrigan auzi paşi pe doc în spatele ei. Birjarul era acolo. Cei doi bărbaţi Mackintosh ieşiră în grabă din depozit.

— Aidan a căzut în râu, nu îl văd!

Morrigan se aplecă peste margine, pregătită să sară după el.

Îi sărise în ajutor. Ştia că avea probleme. Aidan ştiuse unde să se ducă şi cum s-o găsească. Era iubirea vieţii ei. Viitorul ei. Aidan nu avea cum să moară. Nu avea să-i dea drumul.

— Mă duc după el!

Morrigan se pregătea să sară când o pereche de mâini o prinseră din spate. Se zbătu ca să se elibereze. Se simţea din nou ca în sala de operaţii din Edinburgh. Tatăl ei era mort, iar ea era târâtă din cameră. Era prea târziu pentru a mai face ceva.

— Dă-mi drumul! strigă ea. Nu o să-l las să moară!

— E acolo, doamnă Grant! La mal. Iese din râu.

Apoi îl văzu pe Aidan, însă nu era nici urmă de Burney. Bărbaţii se duseră să-l ajute.

Dintr-odată, genunchii i se înmuiară. Totul se întâmplase atât de repede! Pentru câteva clipe, aproape că îşi pierduse orice urmă de speranţă.

— Ia nişte pături! îi spuse birjarului, recăpătându-şi forţa. Morrigan alergă de-a lungul malului şi îşi aruncă braţele în jurul lui. O haină uscată fu aruncată pe el, iar ea îşi lipi faţa de hainele lui ude.

— Trăieşti. Slavă Domnului! Eşti viu!

Aidan o ţinu şi o sărută, apoi se dădu în spate şi o privi.

— Te-a rănit?

Morrigan clătină din cap.

— Am găsit o uşă secretă în spatele rafturilor şi l-am surprins. Venise să ia ce obiecte valoroase lăsase în urmă.

— Când nu te-am găsit în casă, am ştiut.

— Cum ai ştiut să vii aici?

— Mai ţii minte când Searc ne-a spus că asta a fost casa unui contrabandist?

Morrigan încuviinţă. Ştiuse, dar nu fusese destul de atentă.

— De când eram mic, am auzit că multe case vechi aflate de-a lungul râului au tuneluri care duc spre apă. Când am văzut barca legată aici şi pe cele două brute, am ştiut că pe aici o să ieşi.

Morrigan arătă spre bărbaţii întinşi pe doc.

— Tu ai făcut asta?

— Am folosit mişcările pe care le-am văzut la tine în curtea de antrenament.

Era ud până la piele. Îi clănţăneau dinţii, dar tot avea simţul umorului. În timp ce se îndreptară spre trăsură, Morrigan văzu geanta pe care o cărase pentru Burney. Îi ceru unuia dintre bărbaţii Mackintosh să le-o aducă.

— Ce crezi că e acolo? întrebă Aidan, care o ţinea strâns.

— O urmă de fragilitate şi de frică. Morrigan se uită în ochii bărbatului pe care îl iubea. Bărbatul alături de care avea să stea şi alături de care avea să lupte până la finalul vieţii. Nimic de acolo nu poate să ne afecteze, dar hârtiile acelea e posibil să însemne speranţă şi libertate pentru mulţi.

Capitolul 39

Cinaed
Brandenburg House, Hammersmith, şase luni mai târziu

Geanta pe care Sir Rupert Burney o lăsase în urmă când se înecase în râul Ness era magică. Pe lângă scrisorile şi informaţiile cu care spionul îi controla pe cei nevinovaţi,

găsiseră o mulţime de dovezi incriminatoare cu greşeli ale politicienilor din ambele partide. Unele chiar îi incriminau pe cei care lucrau în departamentele de colectare a informaţiilor de la Ministerul de Interne din Londra.

Sir Rupert preţuia informaţia la fel de mult ca Searc, dar Cinaed prefera să creadă că bărbatul care îl supraveghease din copilărie nu era atât de predispus să distrugă vieţi.

Aidan fusese ales în Parlament, reprezentând comitatul Inverness.

El şi Morrigan se stabiliseră deja în Londra. Sebastian venea din când în când, după ce hotărâseră să ţină deschise birourile de avocatură din Edinburgh. Voia să fie pregătit pentru momentul în care fratele lui avea să fie scos cu torţe şi furci din Westminster.

Datorită negocierilor discrete ale lui Aidan – care folosise registrele lui Sir Rupert în care se găseau abateri deloc neînsemnate ale unor miniştri de rang înalt din guvern – toate acuzaţiile aduse Isabellei şi lui Cinaed fuseră retrase în primăvară. Recompensa pe capetele lor fusese anulată. Erau liberi. Nimeni nu fusese mai uşurat decât Lachlan Mackintosh, care se hotărâse că era momentul să îi dea lui Cinaed titlul de lord la Dalmigavie.

Lui Cinaed îi luase mult să înţeleagă asta, dar era mai mult Mackintosh decât Stuart. Lui şi Isabellei le păsa foarte mult de aceşti oameni. Se simţeau ca acasă la Dalmigavie. Niciunul nu voia să se mute în Noua Scoţie şi să-i lase pe cei dragi în urmă. Aşa că acceptase cu modestie onoarea.

Acum, când vieţile lor erau aşezate, Niall şi Maisie acceptaseră o ofertă din partea lui James Watt. În urmă cu mai multe luni, Niall făcuse o investiţie în fabrica de motoare cu abur. Iar acum hotărâse să ajute compania să se extindă în nordul industrial. Ca scoţian şi fost soldat, succesul lui era garantat. Aveau să locuiască în Aberdeen, iar Fiona şi familia ei urmau să li se alăture. Nu se făcuseră încă anunţuri formale, dar Cinaed simţea că John Gordon şi Fiona aveau să-şi anunţe logodna foarte curând.

Singura care se plângea de schimbare era bătrâna

Jean. Ura faptul că toată lumea era atât de departe. Însă după multe bombăneli se hotărî să stea cu Isabella şi cu Cinaed la Dalmigavie, deoarece aceştia aveau mai multă nevoie decât ceilalţi de ajutorul ei.

Şi aveau nevoie de ea pentru că Isabella era însărcinată.

Cinaed inspiră adânc, încercând să menţină neatinsă senzaţia de fericire, deoarece plecase în Londra la cererea mamei lui. Aceasta era pe moarte.

În aceeaşi noapte cu încoronarea regelui, un eveniment la care regina nu avusese voie să participe, aceasta se îmbolnăvise. În următoarele trei săptămâni, avusese dureri din ce în ce mai mari, iar sănătatea i se deteriorase. Mama lui avea doar 53 de ani.

Deşi Cinaed şi Isabella nu mai aveau probleme cu Coroana, sosiseră noaptea, la sugestia lui Brougham şi a lui Aidan. Guvernul nu era de încredere. Unii doctori spuseseră că regina avea o obstrucţie intestinală. Alţii ziseseră că avea cancer. Dar, de când ajunseseră, Isabella petrecuse mult timp cu Caroline şi bănuise că aceasta fusese otrăvită. Dar trecuse prea mult timp, iar daunele erau prea mari ca să îi mai poată salva viaţa.

În noaptea de 7 august, Cinaed şi Isabella se aşezară lângă patul ei şi o ţinură de mâini.

Aceasta ştia de nepotul ei, care urma să se nască înainte de finalul anului.

Aflase de promisiunile făcute de ducele de Clarence legate de viitorul Scoţiei.

Ştia că străzile de lângă Brandenburg House erau pline cu oameni care se rugau pentru regina lor îndrăgită.

La ora 10 şi 25 de minute Caroline muri.

Iar pe sicriul ei, aşa cum dăduse instrucţiuni, Cinaed avu grijă să scrie „Aici odihneşte Caroline, regina rănită a Angliei”.

Epilog

William Henry, duce de Clarence, fu încoronat rege al Regatului Unit al Marii Britanii şi Irlandei şi rege al Hanovrei pe 26 iunie 1830, domnind sub numele de William al IV-lea.

În timpul domniei sale, Parlamentul britanic adoptă reforme importante, inclusiv Legea fabricilor, care prevenea abuzul copiilor la locul de muncă, Legea de abolire a sclaviei, care elibera sclavii din colonii, Amendamentul Legii celor săraci, care standardiza proviziile pentru cei nevoiaşi, şi Legea scoţiană de reformă, care extindea dreptul de vot de la 5 000 de bărbaţi adulţi la 65 000 de votanţi. Cu toate astea, trebui să treacă aproape o sută de ani până când toate femeile cu vârsta peste 21 de ani să primească drepturi depline de vot.

Dar asta avea să fie, poate, o altă poveste.

Sfârşit